

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ

*Οὐράνια μηνύματα
Θαυμαστά γεγονότα*

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

(Λεπτομέρεια από την ἁ γαία Πύλη
τῆς ἁγίας Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας)

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
(Ουράνια μηνύματα & θαυμαστά γεγονότα)

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ
ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ
ΔΩΡΙΔΑ 2009

©Συγγραφή κειμένων & ποιημάτων
τῆς Ἱ. Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος
Παναγίας Βαρνάκοβας
Ἱ. Μητροπόλεως Φωκίδος
Εὐπάλιο Δωρίδος
τ.κ. 330 56
τηλ. 26340-51030

☛Τά ἐξωκκλήσια
εἶναι τοῦ διακεκριμένου ζωγράφου κ. Ἀποστόλου Σαχᾶ
ἀπό τό ἔργο του “Ἀλειτούργητα ἐξωκκλήσια τῶν Κυκλάδων”

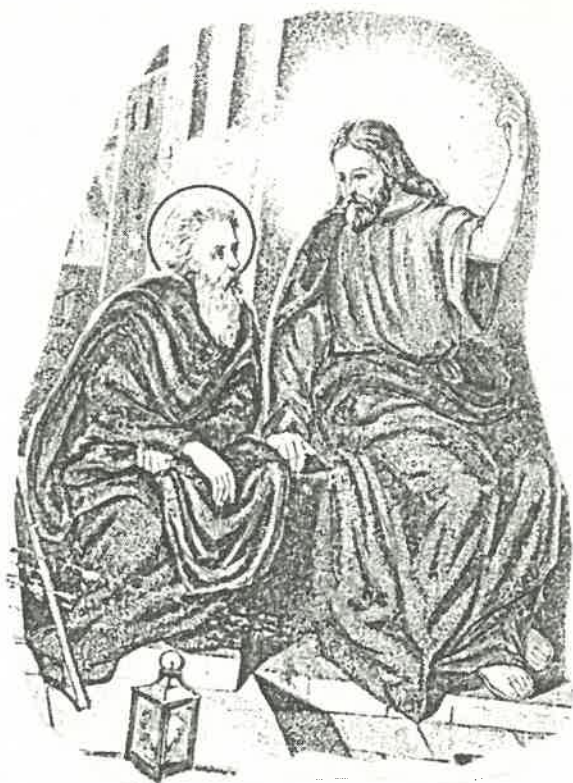
Ἐτόν Αἰώνιο

Εἶσαι τό πάντοτε,
τό τότε καί τό τώρα·
Υἱέ Θεοῦ, Χριστέ Ἰησοῦ,
ποιά ὑπερκόσμια ὥρα
θά πάψω νά 'μαι νοσταλγός Σου,
λάτρης γιά νά γενῶ
καί μελωδός Σου;

Εἰς μνήμη καὶ αἰωνία ἀνάπαυση,
τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ
Σταματίας.

“Ὡς γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον,
ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν,
ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται,
ἀλλ’ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον”

(Ἰωάν. 3, 16)

Τό θεϊκό μήνυμα

Τό μεγάλο μήνυμα τ' Οὐρανοῦ, τό μοναδικό σέ ἀξία καί σπουδαιότητα γιά τόν ἄνθρωπο, ἦταν τό μήνυμα τῆς Θείας ἀγάπης πού ἔφερε στόν κόσμο ὁ ἐκ Θεοῦ Θεός Λόγος, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός.

Τό πρωτοάκουσε ἡ Πανάχραντη Παρθένος Μαρία στήν Ναζαρέτ κατά τόν Εὐαγγελισμό Της. Τήν νύχτα τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τό ἄκουσαν ἀπό ἀγγελικά στόματα καί οἱ ἄδολοι Βοσκοί τῆς Βηθλεέμ. Γνωστοποίηση ὅμως τοῦ Θεϊκοῦ σχεδίου ἔγινε κατά τήν νυκτερινή συνομιλία τοῦ Σωτῆρος μέ τόν νομοδιδάσκαλο καί βουλευτή τοῦ Ἰσραήλ, Νικόδημο, στήν Ἱερουσαλήμ, τό πρῶτο ἔτος τῆς δημόσιας δράσης τοῦ Κυρίου.

Τότε ἀποκαλύφθηκε κατά τρόπο σαφῆ καί ἐκτυλίχθηκε μπροστά στόν περιδεῆ καί ἐκπληκτο νυκτερινό Μαθητή τό ὑπέροχο καί παντέλειο σχέδιο τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ. Τότε ἀκούστηκε ἡ ἀθάνατη ὁμολογία τῆς ἀγάπης Του: “Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ’ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον” (Ἰω. Γ', 16).

Τό σχέδιο αὐτό τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ἰδιος ὁ Θεός τό ἐσχέδιασε καί Ἐκεῖνος ὁ Ἰδιος τό ἐκτέλεσε!

Γιά νά πάρει ὁ ἄνθρωπος τόν δρόμο τῆς

ἐπιστροφῆς, ἔπρεπε νά μάθει καί νά πειστεῖ
γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ του. Ἐπρεπε νά
κατακτηθεῖ ἀπ' αὐτήν. Μακάριοι, ὅσοι κατά-
λαβαν καί ἔνοιωσαν αὐτή τήν ἀγάπη. Ἀκόμη
πιό μακάριοι, αὐτοί πού ζοῦν καί ἐντρυφοῦν σ'
αὐτή τή Θεία ἀγάπη καί καταξιώνουν τήν ζωή
τους τηρῶντας τίς ἐντολές τοῦ Ἑγαπημένου
Χριστοῦ. Ἀξιώνονται δέ τῆς Βασιλείας Του.

Ὡ μυροφόρε Νικόδημε! Τί ἀξιώθηκες
νά ζῇσεις ἐκεῖνο τό ἀνοιξιάτικο βράδυ στήν
Ἱερουσαλήμ! Τί ἦταν ἡ ἀνοιξη μπροστά στήν
αἰώνια Θεϊκή ἀνοιξη πού βρισκόταν μέσα στό
Ἰουδαϊκό ἀρχοντικό; Τί ἦταν τά μῦρα τῶν πορ-
τοκαλεῶνων καί τῶν ἀνθισμένων λουλουδιῶν
ἀπό τοὺς κήπους τῶν Ἰουδαϊκῶν ἀρχοντικῶν
μπροστά στό Θεῖο μῦρο, στήν εὐωδία Χριστοῦ,
πού ἀπλώθηκε ἐκεῖνη τήν ἀνεπανάληπτη νύ-
χτα, ὅταν τό Θεϊκό στόμα ὁμολόγησε καί
ἐξέφρασε τήν ἀγάπη γιά τό πλάσμα Του! Ὡ
Λατρεία πανανθρώπινη καί αἰώνια! Μοναδι-
κή ἐλπίδα τοῦ ἀνθρώπου, Ἰησοῦ Χριστέ!

Ἀρκεῖ ἡ θυσία αὐτή τοῦ Κυρίου, γιά νά πι-
στέψει ὁ ἄνθρωπος στήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς
του καί στήν αἰωνιότητα. Θά θυσιαζόταν ὁ
Θεός γιά τόν ἄνθρωπο, ἐάν δέν εἶχε ἀθάνατη
ψυχή καί αἰώνιο μέλλον; Πρός τί;

Ἐπανειλημμένως μέ τήν θεία διδασκαλία
Του διαβεβαιώνει τόν ἄνθρωπο γιά τήν ὑπαρξη
καί ἀνεκτίμητη ἀξία τῆς ψυχῆς του, γιά τήν
αἰώνια ζωή πού τόν ἀναμένει στήν Βασιλεία

Του. Ὁ ὀλιγόπιστος ἄνθρωπος ὁμως κωφεύει καί ἐθελοτυφλοῖ μπροστά στά συγκλονιστικά Θεϊκά μηνύματα τ' Οὐρανοῦ, καί ἀσφυκτιᾷ ψυχικά χωρίς τό “ὄξυγόνο” τῆς μελλοντικῆς χαρᾶς πού τόν προσμένει. Αὐτοτιμωρεῖται!

Ὁ Πανάγαθος Θεός ἀποκάλυψε καί ἐξακολουθεῖ μέσα στήν ζωή τοῦ κάθε Χριστιανοῦ νά ἀποκαλύπτει καί νά στέλνει τά θεῖα μηνύματα ἀπό τήν Οὐράνια πατρίδα πού περιμένει τόν κάθε ἄνθρωπο. Καί ὅπως ὁ ξενητεμένος ὅ,τι κι ἂν τοῦ στείλουν ἀπό τήν ἀγαπημένη του πατρίδα, ἔστω καί λίγο χῶμα τῆς ἥ ἕνα γράμμα ἥ ἕνα λουλούδι τῆς, χαίρεται, συγκινεῖται καί κλαίει ἀπό νοσταλγία, ἔτσι κι ἐμεῖς μέσα ἀπό τά διάφορα περιστατικά τῆς ζωῆς - καί τῆς δικῆς μας καί τῶν ἄλλων - ἄς πάρουμε τά μηνύματα τ' Οὐρανοῦ καί τῆς ἀθανασίας, μέ ἀπλή καρδιά καί σεβασμό στήν συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ.

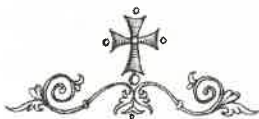
Ἄς πεῖ ἡ ψυχή μας τόν ὕμνο τῆς νοσταλγίας γιά τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ:

“ Πατρίδα μου! Πατρίδα μου!
Οὐράνιε Θεσαυρέ μου!...
Δός μου καλή ἐπιστροφή,
Φιλάνθρωπε Χριστέ μου!”

Ἡ δομή τοῦ παρόντος βιβλίου ἔχει ὡς ἐξῆς: Ὅλα τά θέματα τά ὁποῖα διαπραγματεύονται στά κεφάλαια τοῦ Α' μέρους καθώς

καί τὰ ἐξιστορούμενα, εἶναι ὅλα ἐκφράσεις τοῦ πνευματικοῦ κόσμου πού μᾶς περιβάλλει ἢ μᾶλλον μέσα στόν ὁποῖο ἐμπεριεχόμαστε. Ὑπερκόσμιες ἱστορίες, ἀγιοφάνειες, ἀγγελοφάνειες, Οὐράνια μηνύματα καί θαυμαστά περιστατικά.

Τό Β' μέρος ἀναφέρεται στόν τρόπο καί στίς προϋποθέσεις γιά νά εἰσέλθει ὁ ἄνθρωπος στήν ζωή. Ἀφορᾷ δέ τήν ἔμπρακτη βίωση τῶν ἀρετῶν. Αὐτό ἀκριβῶς πού ἀπάντησε ὁ Κύριος σ' ἐκεῖνον πού ρώτησε πῶς θά εἰσέλθει στήν βασιλεία Του: “Εἰ δέ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τήν ζωήν, τήρησον τάς ἐντολάς” (Ματθ. 19, 17).

Περισυλλογή

*Τί ὥρα εἶναι
γιά τήν ζωή μου;
Ἔχει περάσει
πρό πολλοῦ τό “μεσημέρι”.
“Ἡ ἡμέρα κέκλικεν”.
Ἡ νύχτα τάχα
τί θά φέρει;*

*Χριστέ μου!
Ὁ φόβος τήν ἀγάπη
ἄς μήν σκοτώσει·
κι ἂν κοιμηθῶ
μές στήν νυχτιά,
ἡ μέρα ἡ δική Σου
ἄς ξημερώσει...*

Ἀμήν.

*(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἐσπερινοί στοχασμοί”)*

*“Θεός δέ οὐκ ἔστι νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων.
πάντες γάρ αὐτῷ ζῶσιν”*

*Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός
(Λουκ. 20, 38)*

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ Α'

Αἰωνιότης. Ἡ μεγάλη προσδοκία

Ἡ ἀναζήτηση, ὁ πόθος, ἡ προσήλωση στὴν προσδοκία τῆς αἰωνιότητος κοντὰ στὸν Θεό, εἶναι χαρακτηριστικό καὶ ἀποδεικτικό φωτισμένου νοῦ, καθαρῆς καρδιᾶς, ἐλεύθερης προοπτικῆς καὶ ὀριμότητος πνευματικῆς.

Ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ καὶ προτρέπει στὴν ἐξ' ὅλης ψυχῆς ἀναζήτηση καὶ νοσταλγία τῆς Βασιλείας Του. “Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ” (Ματθ. 6, 33).

Ἐάν ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο αὐτός ὁ πόθος, τότε ὁ Θεός ὑπόσχεται ὅτι τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ θὰ τὰ παραχωρεῖ Ἐκεῖνος. Θὰ ἔχει κάθε εὐλογία αὐτός ὁ ἄνθρωπος, γιατί καὶ μέσα στὴν ἀφθονία τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν θὰ παραμένει ἐλεύθερος.

Ἀμετάβλητος νοσταλγός τῆς αἰωνιότητος καὶ φλογερός ἰδαλός τῆς ἐπιστροφῆς του στοῦ πατρικοῦ σπίτι τ' Οὐρανοῦ, κοντὰ στὸν Χριστό καὶ Πατέρα του.

Ταξιδιώτης μέσ στον χρόνο

Μέ πιάνει δέος σάν σκεφτώ
πώς μέσ στο άπειρο γυρνῶ,
στον χρόνο ταξιδιώτης,
πάνω στο ὄχημα τῆς γῆς,
μέ στόχο καί κατεύθυνση
σ' αὐτό πού εἶν' καί λέγεται
δική Σου αἰωνιότης.

Ὡ Παναγία λατρευτή Τριαδική Θεότης!
σ' Ἑσένα κατευθύνεται ὅλη ἡ ἀνθρωπότης,
τό Ἔλεος τῆς ἀγάπης Σου,
γλυκειά πραγματικότης!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἑσπερινοὶ στοχασμοί”)

Ἡ σπίθα τῆς αἰωνιότητος

“*Ἡ* ἀνθρώπινη καρδιά κρατᾷ ζωντανή τὴν σπίθα τῆς αἰωνιότητός της μέσα στὴν στάχτη τοῦ (χωρὶς Θεοῦ) πολιτισμοῦ.....

Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἐποχὴ τῆς κρυμμένης ἀγιότητος.....

Σήμερα ἡ δυνατότης ἐπιλογῆς δέν εἶναι παρά μία. Ἡ θά ἐπιλέξουμε τὴν ἀγιότητα ἢ τὴν παραφροσύνη!

Μόνον μέ τὴν νίκη μας ἐπὶ τῶν ψυχοφθόρων παθῶν τοῦ σώματος καὶ τῶν σωματοκτόνων παθῶν τῆς ψυχῆς θά ἀνοιχθοῦμε πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀδιάπτωτης ὁμορφιᾶς”*

...*Ἡ*ς ὁμορφιᾶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς προσφέρει ἡ Θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(π. Μιχ. Καρδαμάκης)

*“Θεός ἐγγίζων ἐγώ εἰμι,
καί οὐ Θεός πόρρωθεν”*

*(“Ἑξαήμερος”, Μ. Βασιλείου
Ἐκδ. Σωτ. Σχοινᾶ, 1963, σελ. 126)*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Θεϊκή Εὐδοκία

Αναζήτησα μιά αλλοιώτικη μοναξιά
πού ἦταν γεμάτη “Παρουσία”...
Τὴν γλῶσσα τῆς ὑπερκόσμιας σιωπῆς
προσπάθησα νά μάθω
μέσα σέ κάποια προσευχή,
καί ἡ ψυχὴ ἀνακάλυψε ἐκεῖ,
διέξοδο Οὐρανόσταλτη
ἄχραντης νοσταλγίας,
τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ...

(ἀπό τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
“Ἑσπερινοὶ στοχασμοί”)

“Θέλω νά’ ρχομαι,
ἀλλά εἶσαι πολύ μακριά...”

Αὐτά τά λόγια τά εἶπε ὁ Κύριος σέ ἓναν
ξενητεμένο Ἑλληνα στήν Γαλλία τήν τρίτη δε-
καετία τοῦ περασμένου αἰῶνα, ὅταν εὐδόκησε
νά τοῦ ἐμφανιστεῖ ὅχι σέ ὄνειρο ἀλλά ἐνῶ ἦταν
ξύπνιος! Αὐτό βέβαια γιά νά τόν βοηθήσει νά μή
χαθεῖ, διότι εἶχε πάρει τόν δρόμο τῆς ἁμαρτίας.
Πόση συγκατάβαση! Πόση ἀγάπη!

Ἡ ψυχή βέβαια τοῦ ξενητεμένου αὐτοῦ
Ἑλληνα ἦταν καλοπροαίρετη, γι’ αὐτό συγκλο-
νίστηκε καί ἀνάβλυσε ἀπό μέσα της εἰλικρινές
μετάνοια.

Ἐνῶ βρισκόταν γονατιστός μπροστά στόν
Κύριο, πλημμυρισμένος στά δάκρυα, ἄκουσε νά
τοῦ λέει: “Θά ἐρχόμουν πιά συχνά, ἀλλά εἶσαι πολύ
μακριά!” Ὅταν τό ὄραμα τελείωσε, ὁ ξενητεμέ-
νος ἐμβάθυνε στά λόγια τοῦ Κυρίου. Κατάλαβε
πώς οἱ ἁμαρτίες του τόν ἀπομάκρυναν ἀπό τόν
Πανάγιο Κύριο.

Ἡ μετάνοιά του ὑπῆρξε τόσο βαθειά, ὥστε
ἐγινέ μοναχός στό Ἅγιον Ὄρος! Αὐτή τόν ἔφερε
πολύ κοντά Του, μέσα στήν Θεϊκή ἀγκαλιά Του.

(Διονυσιάτικες διηγήσεις, ἔκδ. 1988)

Ευκαιρία είναι νά σκύψουμε κι ἐμεῖς ἐπάνω ἀπό τήν ψυχή μας καί νά πάρουμε ὅπως οἱ ναυτικοί τό “στίγμα” της, δηλαδή πόσο ἀπέχει ἀπ’ τόν Κύριο. Καί μετά, ἄς γυρίσουμε τό τιμόνι τῆς ζωῆς μας κατὰ τό μέρος Του. Εἶθε.

Ἡ δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (ἓνα θαυμαστό γεγονός)

*“Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ πανσεβάσμιε,
σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου”*

Σαρακοστή τοῦ 2008. Στήν εὐλογημένη Πατρίδα μας ὑπάρχουν ἀκόμη -ὁ Θεός γνωρίζει πόσοι -ἅγιοι ἀνώνυμοι ἀσκητές, οἱ ὁποῖοι σέ ἀπόμακρες τοποθεσίες καί σέ ἀπρόσιτα βουνά, ὅπως καί οἱ παλαιοί ἀσκητές, ζοῦν μόνον μέ τόν Θεό, προσευχόμενοι γιά ὅλο τόν κόσμο. Ὡς προσφορά ἀνεκτίμητη, πού παρατείνει τό ἔλεος τοῦ

Θεοῦ γιά ἐμᾶς τούς ἁμαρτωλούς!

Ένας ἀπό αὐτούς, παρ' ὅτι μορφωμένος καί ἐπιτυχημένος στήν ἐπαγγελματική του σταδιοδρομία, πόθησε τό “μέλι” τῆς ἡσυχίας καί τῆς οὐσιαστικῆς ἀγαπητικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό. Ἐγινε μοναχός καί ἀσκητεύει ἐπάνω σ' ἓνα βουνό τῆς Πατρίδος μας, ὅπου καί παλαιότερα ὑπῆρχαν ἀσκητήρια. Ὁ μοναδικός ἄνθρωπος πού κατά καιρούς τόν βλέπει, εἶναι ἓνας πνευματικός του ἀδελφός πού τοῦ πηγαίνει τό παξιμάδι του. Σ' αὐτόν ἀφηγήθηκε μετά δακρύων ὁ σεβαστός αὐτός ἀσκητής τοῦ 21ου αἰῶνος τό γεγονός πού τοῦ συνέβη.

Στίς ἀρχές τῆς φετεινῆς Σαρακοστῆς, θέλησε ν' ἀνέβει σέ μιά ψηλότερη κορυφή γιά νά ἡσυχάσει, ὅπου παλαιότερα ἀσκήτευε κάποιος ἄλλος καί ὅπου ὑπῆρχε μιά μικρή σπηλιά κι ἓνας μέγας ξύλινος Σταυρός μπηγμένος στό ἔδαφος, ἡ θεά τοῦ ὁποίου τόν ὀδηγοῦσε στήν ἀνάβασή του. Τό ἔδαφος ὅμως ἦταν ἐξαιρετικά βραχῶδες καί σιαρφάλωνε μέ μεγάλη δυσκολία.

Γιά μιά στιγμή κατάλαβε ὅτι βρέθηκε σέ ἀδιέξοδο. Γλιστροῦσε, οἱ πέτρες στίς ὁποῖες εἶχε πατήσει πρίν λίγο, εἶχαν κυλίσει κάτω καί δέν μποροῦσε πλέον οὔτε νά προχωρήσει οὔτε ὅμως καί νά ἐπιστρέψει! Ἀπό κάτω ἔχασκε γριεμός ἐκατοντάδων μέτρων. Γατζωμένος καθώς ἦταν σέ κάποια βράχια, ἄρχισαν νά κουράζονται τά χέρια

του. Σέ λίγο θά κατρακυλοῦσε στό χάος, τό ὁποῖο κατέληγε στήν θάλασσα! Σ' αὐτή τήν τραγική στιγμή δάκρυσε καί σήκωσε τά μάτια του ψηλά. Στό ἐπίπεδο πού ἤθελε νά φθάσει καί τό ὁποῖο ἦταν ψηλότερα ἀπ' αὐτόν ἀρκετές δεκάδες μέτρα, εἶδε τόν Σταυρό πού δέσποζε. Τότε φώναξε μ' ὅλη τήν δύναμη τῆς ψυχῆς του: *“Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ πανσεβάσμιε, σῶσον με τῇ δυνάμει Σου!”*

Αὐτό ἦταν! Μιά ἀόρατη δύναμη χωρίς νά τό καλοκαταλάβει, τόν πῆρε καί τόν ἔφερε ἐπάνω στό πλάτωμα πού ἦταν ὁ Σταυρός! Ἐκεῖ ἐπὶ ὥρα ἔκλαιγε μπροστά στόν Σταυρό ἀπό συγκίνηση καί εὐγνωμοσύνη. Ὅλη δέ τήν νύχτα αὐτή πού ἦρθε, τήν πέρασε γονατιστός μπροστά Του μέ ἀλησμόνητη κατάνυξη καί δάκρυα...

Ἄν γνωρίζαμε ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί τήν δύναμη τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, πόσο θά χρησιμοποιούσαμε τό Θεϊκό αὐτό ὄπλο, πού τρέμουν οἱ δαίμονες!

Οἱ παλαιοί πιστοί Χριστιανοί καί οἱ ἄμεσοι πρόγονοί μας, οἱ μητέρες, οἱ γιαγιάδες μας, τό ἥξεραν. Πονοῦσε κάποιος; Φοβόταν κάποιος; Ἐπαιρναν λαδάκι ἀπ' τό καντηλάκι τους, σταύρωναν τό πονεμένο μέρος καί ἡ Θεία βοήθεια ἐρχόταν ἀμέσως. Κάθε πιστή μητέρα ἢ γιαγιά ἦταν καί ἓνας ἄμισθος γιατρός μέ τήν Χάρι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἄς τίς μιμηθοῦμε.

Ἀμήν.

Σταυρός όλόλαμπρος τοῦ φώτιζε τόν δρόμο!

Συνέβη στήν Ἱ. Μονή Σταυροβουνίου τῆς Κύπρου, τήν ὁποία, ὡς γνωστόν, ἴδρυσε ἡ ἁγία Ἑλένη κατὰ τήν ἐπιστροφή της ἀπό τοὺς ἁγίους Τόπους, ὅταν λόγῳ θαλασσοταραχῆς ἐστάθμευσε στήν Κύπρο τό 329 μ.Χ. Τήν προίκησε δέ μέ τεμάχιο τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, τόν Ὅποιον ἀνεῦρε ἐρευνῶντας στήν περιοχή τοῦ Γολγοθᾶ.

Πρίν μερικές δεκαετίες, συγκεκριμένα παραμονή ἁγίας Βαρβάρας τοῦ 1956, ὁ Γέροντας τῆς Μονῆς, ἐνῶ βρισκόταν σ' ἓνα Μετόχι στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ἔστειλε ἓναν ὑποτακτικό του ἱερέα γιά νά λειτουργήσῃ ἐπάνω στήν Μονή, ἐνῶ πλέον εἶχε βραδυάσει. Ἐκτός ἀπό αὐτό, προμηνυόταν θύελλα. Ὁ καιρός εἶχε ἀγριέψῃ. Ὅταν πῆρε τήν ἐντολή ὁ ὑποτακτικός, στήν ἀρχή ἐξέφρασε τήν ἀνησυχία του:

-- Πῶς θά ἀνέβω τό βουνό, Γέροντα; Ἔρχεται

πολλή βροχή καί σέ λίγο θά βραδυάσει!

-- Πήγαινε, εὐλογημένε καί μή φοβᾶσαι! Κάνε ὑπακοή καί ὁ Θεός θά βοηθήσει.

Χωρίς ἄλλο λόγο, ὁ χαριτωμένος αὐτός ιερομόναχος ἔκανε τόν Σταυρό του, πήρε τήν εὐχή τοῦ Γέροντά του καί ξεκίνησε. Πέφτοντας ὅμως τό σκοτάδι, ἔχασε τόν δρόμο. Ἀπό τήν ἄλλη ὁ καιρός φαινόταν ἀπειλητικώτερος. Ἀπό στιγμή σέ στιγμή θά ξεσποῦσε ἡ καταιγίδα. Τί νά κάνει μόνος κι ἔρημος μέσ στήν νύχτα; Σήκωσε τά μάτια του στόν οὐρανό καί φώναξε:

-- Τίμιά μου Σταυρέ, δι' εὐχῶν τοῦ Γέροντά μου, βοήθει μοι!

Δέν πρόλαβε νά τελειώσει τήν ἐπίκληση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί ἐμφανίστηκε μπροστά του ὀλοφώτεινος, μέ Θεῖο ὑπερουράνιο φῶς ὁ Τίμιος Σταυρός, φωτίζοντάς τον νά βρῇ τόν δρόμο! Μά καί τόν συνόδεψε προπορευόμενος, μέχρι πού ἔφθασε στήν πύλη τῆς Μονῆς. Μόλις μπῆκε στό μοναστήρι, ξέσπασε μιᾶ φοβερή καταιγίδα, λές κι ἄνοιξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ!

Ἄλλο ἓνα θαυμαστό γεγονός, πού φανερώνει τήν δύναμη καί τήν προστασία πού παρέχει ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου μας σ' ἐκείνους πού ὑπακούουν στό ἅγιο θέλημα τοῦ Σταυρωθέντος Σωτῆρος καί πιστεύουν στήν ἀκατάλυτη δύναμή Του.

Στόν Θεό μου

*Ζωῆς μου αἴτιον
ἀρχή καί τέλος μου,
τέλος καί ἀρχή μου·
ΑΛΦΑ κι ΩΜΕΓΑ στήν ὕπαρξί μου.
Ὅλα ὅσα ἔζησα
κι ὅσα θά ζήσω,
πείρας ἀπόσταγμα,
γιά νά ποθήσω
Ἐσέ τόν Πλάστη μου, Σέ τόν Χριστό μου,
γιά ν' ἀποκτήσω,
Σέ τήν λατρεία μου, τόν Θεσαυρό μου!*

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἑσπερινοί στοχασμοί”)

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος περί ἀνθρώπου

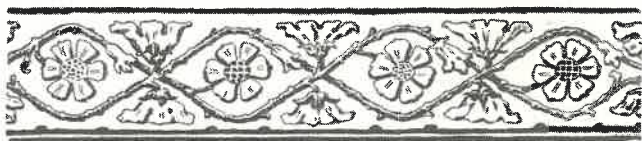
“Ὁ ἄνθρωπος μόνος τοῦ Θεοῦ δεκτικός ἐστι.
Τούτῳ γάρ μόνῳ τῷ ζῶν ὁμιλεῖ ὁ Θεός,
νυκτός μὲν δι’ ὀνείρων,
ἡμέρας δέ διὰ τοῦ νοός”

(Παραίνεσις περί ἡθους ἀνθρώπων
καί χρηστῆς πολιτείας, ρνθ', ἐκ τῆς Φιλοκαλίας)

Μέσα στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας ἔχουμε περιπτώσεις ὅπου ὁ Θεός ἀπεκάλυψε τό θέλημά Του μέ ἐνύπνια (ὄνειρα). Πχ. στόν Ἰακώβ, στόν μνήστορα Ἰωσήφ, στούς Μάγους (“χρηματισθέντες κατ’ ὄναρ μή ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην”) κλπ.

Ὅμως, ἐπειδὴ ὑπείσέρχονται καί ἄλλοι παράγοντες -εἰδικά ἂν λείπει ἀπό τόν ἄνθρωπο ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς καί τό ταπεινό φρόνημα- καθὼς καί τό ὅτι τό κακό πνεῦμα μπορεῖ νά ἐμφανιστεῖ καί μέ μορφή Ἀγγέλου, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ γνώμη καί ἡ συμβουλή ἑμπειρου Πνευματικοῦ, ὅχι μόνον περί ὀνείρων ἀλλά καί περί ὁραμάτων καί λοιπῶν πνευματικῶν καταστάσεων.

Ἔτσι ὁ πιστός θά πορεύεται ἀσφαλῶς τήν ὁδὸ τοῦ Κυρίου καί θά χαίρεται τίς θεῖες δωρεές τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅταν Ἐκεῖνος κρίνει ὅτι πρέπει νά δοθοῦν.

Ὁ Κύριος παρακολουθοῦσε τὴν Θεία Κοινωνία τῶν πιστῶν!

Ἐνας εὐλαβὴς χριστιανός, λίγο πρὶν ἀφιερωθεῖ ὁλοκληρωτικά στὸν Θεό, ὡς Μοναχός, δέχθηκε τὴν ἐξῆς ἀποκάλυψη ἀπὸ τὸν Κύριο ἐν αἰσθήσει ψυχῆς μετὰ ἀπὸ προσευχή.

“Εἶδε” στὴν Ὁραία Πύλη τὸν ἱερέα νὰ ἔχει βγεῖ γιὰ νὰ κοινωνήσῃ τοὺς πιστοὺς. Τὸ ἅγιο Ποτήριο λαμποκοποῦσε. Ἦταν σάν νὰ ἦταν ὀλόχρυσο, πλατύστομο καὶ μέσα οἱ Θεῖοι Μαργαρίτες ἦταν σάν ἀστραπόμορφα ρουμπίνια ὀλοπόρφυρα! Ἀπ’ ἐκεῖ ἔπαιρνε μέ μιὰ ἐξ’ ἴσου ἀστραφτερή ἀγία λαβίδα ἓναν-ἓναν Θεῖο Μαργαρίτη καὶ κοινωνοῦσε τοὺς πιστοὺς πού πλησίαζαν τὸ ἅγιο Ποτήριο τῆς Ζωῆς.

Δεξιά τοῦ ἱερέως, ἐπὶ τοῦ σολέως τῆς Ὁραίας Πύλης, στεκόταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός! Ὅχι σέ εἰκόνα, ἀλλὰ ὀλοζώντανος δίπλα στὸν ἱερέα, καὶ παρακολουθοῦσε τὴν Θεία Κοινωνία τῶν πιστῶν. Ἐλεγε λοιπὸν ὁ χριστιανὸς αὐτός:

-- Πῶς νὰ ἀποδώσῃ κανεὶς μέ τὰ ἀνθρώπινα φτωχὰ λόγια τὴν ἔκφραση τοῦ Θεϊκοῦ προσώπου; Στάλα-

ζε, θαρρεῖς, τό Πανάγιον Πρόσωπό Του μιά ἄφατη
στοργή, μιά ἄπειρη τρυφερότητα μαζί μέ μιά Θεία
πραότητα καί ἱκανοποίηση γι' αὐτό πού γινόταν!

Ἡ τρυφερή ἔκφρασή Του δέν μποροῦσε νά
συγκριθεῖ μέ τήν ἔκφραση μιᾶς μητέρας πού χαϊ-
δεύει μέ τό στοργικό βλέμμα της τό παιδάκι της,
ὅταν τό ταῖζει στήν ἀγκαλιά της. (Γιατί σ' αὐτή
τήν περίπτωση ἔχουμε ἄνθρωπο - τήν μητέρα πού
προσφέρει ὁλόψυχα τό γάλα της. Στήν περίπτω-
ση ὅμως στήν ὁποία ἀναφερόμαστε, ἔχουμε τόν
Θεό, πού προσφέρει μέ Θεϊκή γενναιοδωρία καί
θυσιαστικά τό Αἷμα Του "εἰς ἄφесιν ἀμαρτιῶν
καί εἰς ζωήν αἰώνιον"!)

Ἀπό τότε, αὐτός πού δέχθηκε αὐτή τήν
ἀποκάλυψη, ἐνῶ κοινωνάει, ξέρει Ποιός στέκε-
ται στά δεξιὰ τοῦ ἱερέως καί παρακολουθεῖ σάν
ἀγαθός καί γενναιόδωρος Οἰκοδεσπότης τό Θεῖο
Δεῖπνο τῆς ζωῆς, καί νοερά, μέ συντετριμμέ-
νη ψυχή μπροστά στήν ἄπειρη ἀγάπη Του, Τόν
εὐχαριστεῖ καί Τόν λατρεύει...

Ἡ Θεϊκὴ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ

Τὰ παλιά χρόνια οἱ βασιλεῖς κυνηγοῦσαν μέσα στὰ μεγάλα δάση. Ὅσα ἐλάφια τὰ εἶχαν ἐξημερώσει καὶ ἀνῆκαν στὸν βασιλέα, γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύουν νὰ τὰ σκοτώσουν ἄλλοι κυνηγοί, τοὺς ἔκαναν τό ἐξῆς: Στό μέτωπό τους ἔβαζαν μιά χρυσὴ στρογγυλὴ πινακίδα, ἡ ὁποία ἔγραφε: “Εγὼ εἰμι τοῦ Βασιλέως!” Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὰ πειράξει.

Ἔτσι καὶ ἡ Θεϊκὴ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ ποὺ πήραμε στό Βάπτισμά μας διὰ τοῦ ἀγίου Χρισματος εἶναι ἡ ἱερὴ καύχησις καὶ ἀσφάλειά μας.

Αὐτὴ εἶθε μέ τὴν φώτιση τοῦ Θεοῦ νὰ μὴν τὴν ἀμαυρώνει ἡ ἀμαρτία, γιατί εἶναι σωτήρια. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνθρωποκτόνος σατανᾶς αὐτὴν θέλει νὰ ἐξαλείψει μέ τὰ σφραγίσματα ποὺ ἐτοιμάζει, δῆθεν γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἄνετος τρόπος οἰκονομικῶν συναλλαγῶν. Θεὸς φυλάξοι!!

Ἡ Ἀγία Γραφή μέ τὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου μᾶς προειδοποιεῖ. Ἄν κάποιος δεχθεῖ τὴν σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου, ὁ αἰώνιος θάνατος τῆς ψυχῆς του θὰ εἶναι βέβαιος!

Καὶ ὅταν ἔρθει ἡ εὐλογημένη ὥρα νὰ φύγει ἡ ψυχούλα ἐνός ἀνθρώπου γιὰ τὸν Οὐρανό, πρέπει νὰ πυκνώνει ἡ Θεία Κοινωνία, ἀφοῦ βέβαια προηγεῖται ἡ ἱερὰ Ἐξομολόγησις, γιὰ νὰ λάμπει ἡ σφραγίδα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐπάνω της. Τότε

δέν θά μπορεῖ νά τήν πειράξει ἢ νά τήν ἐμποδίσει
κανένα πονηρό πνεῦμα στήν πορεία της πρός τήν
Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

*Μ*υστηριακή ὅμως ζωή πρέπει νά εἶναι
τρόπος ζωῆς, διότι εἶναι ἡ θεραπευτική ἀγωγή ἐπί
τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.
Δέν εἶναι οὔτε ἔθιμο οὔτε μιά καλή συνήθεια.
Εἶναι ΑΝΑΓΚΗ. Ἀπό τήν βρεφική ἡλικία μέχρι
τό τέλος. Εἶναι ὁ μοναδικός δρόμος τῆς σωτηρί-
ας, τόν ὁποῖο ἀνοιξε ἡ Θυσία τοῦ Χριστοῦ μας.

“Καί τό ποτήριόν σου
μεθύσκόν με ὥσεί κράτιστον...”

Λέ μιὰ στιγμή ὑπερκόσµια
πού ἔξω ἀπ’ τόν χρόνο θά ’ναι,
ὁ νοῦς μαζί καί ἡ καρδιά
ἀτέλειωτα γυρνᾶνε.

Θά ’ναι ἡ στιγμή αὐτή
ἡ πιό ἱερή κι εὐλογητή
ἂν μοῦ δοθεῖ ἀπό Σένα
τό ἔλεος τό Θεϊκό·
νά γεννηθῶ, νά βυθιστῶ
στό Θεϊκό Σου βλέμμα.

Τό Δεῖπνο τό Βασιλικό
συνδαιτηµόνας Σου φαιδρός,
Χριστέ μου, ἂν θά ζήσω,
τήν πρὸς ἐµέ ἀγάπη Σου
ἂν τότε ἀντικρύσω,
ἀπ’ τό Ποτήριον τῆς Ζωῆς
αἰῶνια θά μεθύσω.

Ἀμήν.

(ἀπό τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
“Ἐσπερινοὶ στοχασμοί”)

Η ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ ΤΗΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ

*Ἐμφανίσεις
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
στήν Βαρνάκοβα*

σέ παλαιότερα ἔ· νεώτερα χρόνια

Ὁφθαλμοφανῶς καί μέ αἴσθησις ψυχῆς

Μ ζωντανή παρουσία τῆς Θεομήτορος
στήν χιλιόχρονη σχεδόν Μονή τῆς Βαρνάκινας
ἔχει γίνει ἐπανειλημμένως αἰσθητή, καί κατά τό
παρελθόν καί στίς ἡμέρες μας, ὅπως καί σέ ἄλλα
ιερά προσκυνήματα τῆς Θεοτόκου.

Ἐνάρετοι Μοναχοί ἔχουν ἀξιωθεῖ νά Τήν
εἰδοῦν ὀφθαλμοφανῶς, ὅπως ὁ τελευταῖος γέ-
ροντας Ἀμβρόσιος “ἐν καιρῷ μεσημβρίας”.
Τήν εἶδε μέσα στόν Πρόναο νά προσκυνάει τόν
Ἑσταυρωμένον καί μετά νά προχωράει πρὸς τόν
κυρίως Ναό καί νά μπαίνει στό Ἱερό! Τό περι-
στατικό ἀφηγήθηκε ὁ γηραιός φύλακας τότε τῆς
Μονῆς Γ.Κ., ὁ ὁποῖος ἦταν παρῶν στό γεγονός.

Ἐπίσης ἐμφανίστηκε σέ νεαρό δόκιμο μονα-
χό τῆς Μονῆς, κατά τήν διάρκεια τῆς προσευχῆς
του, τά πρῶτα δύσκολα μεταπολεμικά χρόνια
καί τόν ἐνεθάρρυνε καί τόν ἐνίσχυσε στόν ἀγῶνα
του!

*Κ*ατά τήν διάρκεια τοῦ Β' παγκοσμίου
πολέμου ἀλλά καί τοῦ ἐμφυλίου, γλίτωσε ἀθώους

ἀνθρώπους ἀπό τό νά πέσουν στά χέρια τῶν ἐχθρῶν.

Σέ δύο περιπτώσεις ἐμφανίστηκε μέ μορφή ἱεροπρεποῦς Γερόντισσας στόν δρόμο τῆς Μονῆς καί εἰδοποίησε στρατιωτικούς ν' ἀλλάξουν πορεία, διότι λίγο πιά κάτω ἀπό τήν Μονή εἶχαν στήσει ἐνέδρα θανάτου οἱ ἐχθροί. Μερικοί ἀπό αὐτούς ζοῦν ἀκόμη στά γύρω χωριά καί μαρτυροῦν τό γεγονός.

Ὅταν ἦρθαν Ἰταλοί νά λεηλατήσουν τήν Μονή κατά τήν διάρκεια τῆς κατοχῆς (1942) καί νά κλέψουν τήν θαυματουργή εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, τήν Ἱερά Μονή καί τούς λιγούς Γέροντες Μοναχοῦς πού τότε εἶχαν ἀπομείνει, τούς υπεράσπισε ἡ Ἰδιά ἡ Θεοτόκος!

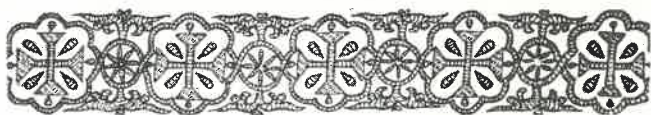
Ὅταν κατέβηκαν στά ὑπόγεια τῆς Ἐκκλησίας οἱ Ἰταλοί, ὅπου ἦταν κρυμμένη ἡ εἰκόνα, ἄκουσαν τήν θεία φωνή Της νά τούς ἐκδιώκει καί τρομοκρατημένοι ἔφυγαν, παίρνοντας μόνον κάποια βιβλία καί μερικές κοτοῦλες πού εἶχαν σ' ἓνα κοτέτσι οἱ μοναχοί!

Καί στά νεώτερα χρόνια ὅμως ἔχουμε σχετικά περιστατικά. Μερικά τά ἐκθέτουμε στήν συνέχεια.

Αὐτό ὅμως πού ἔχει ἰδιαίτερη σημασία εἶναι τό ἐξῆς: Ἐν αἰσθήσει ψυχῆς ὅλοι οἱ προσκυνητές τῆς Θεομήτορος, ὅσοι διαθέτουν πίστη καί εὐλάβεια, ἀντιλαμβάνονται καί νοιώθουν τήν Χάρι Της, τήν ἀγάπη Της, τήν παρηγοριά Της, τήν βοήθειά Της! Ἡ πλειονότης τῶν προσκυνητῶν μέ ἱερή συγκίνηση ἐκφράζεται γιά τό θεόσδοτο αὐτό ψυχικό αἶσθημα τῆς γαλήνης καί τῆς ἀνακουφίσεως.

Εἶθε οἱ πρεσβεῖες Της νά μᾶς χαρίσουν τήν δύναμη νά Τήν εὐαρεστήσουμε καί νά τύχουμε τοῦ θείου ἐλέους τοῦ Υἱοῦ Της. Ἀμήν

Ἐμφάνιση τῆς Παναγίας προσευχομένης

Συνέβη πρίν μερικά χρόνια, ἀλλά αὐτοί πού ἀξιώθηκαν αὐτῆς τῆς ὁράσεως, λόγω συστολῆς καί ταπεινοφροσύνης τό ἀφηγήθηκαν τό καλοκαίρι τοῦ 2007 στίς ἀδελφές Μοναχές κατὰ τήν διάρκεια τοῦ προσκυνήματός τους.

Σεβαστοί κατὰ τήν ἡλικία καί οἱ δύο, εὐεργετημένοι ἐπανειλημμένως κατὰ τρόπο θαυμαστό ἀπό τήν Θεομήτορα, ἔρχονταν κάθε χρόνο, τουλάχιστον μιᾶ φορά, γιά νά Τήν εὐχαριστήσουν. Σεμνοί, καλλιεργημένοι, εὐσεβεῖς καί πάντοτε

εὐγνώμονες. Κατάγονται ἀπό γειτονικό πρὸς τὴν Ἱ. Μονὴ χωριό, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα κατοικοῦν στὴν Ἀθήνα. Συγκινημένοι καὶ οἱ δύο ἀφηγήθηκαν τὰ ἑξῆς:

“ Πρὶν μερικά χρόνια, τὸ καλοκαίρι, ἦρθαμε γιὰ τὸ καλοκαιρινό μας ἐτήσιο προσκύνημα στὴν Χάρι Της. Ἦταν πρωῒνό, περὶ τίς 11.00, ὅταν μπήκαμε στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ Μοναστηριοῦ. Δέν συναντήσαμε καμμία μοναχὴ στὴν αὐλὴ καὶ σκεφθῆκαμε ὅτι θὰ ἦσαν στὰ διακονήματά τους. Προχωρῶντας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπορήσαμε ὅταν τὴν βρήκαμε κλειδωμένη μὲν, ἀλλὰ μὲ τὸ κλειδί ἐπάνω στὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ πλευρά! Διστακτικὰ ξεκλειδώσαμε, κάναμε τὸν Σταυρό μας καὶ μπήκαμε. Ἀνάψαμε τὰ κεράκια μας καὶ προχωρήσαμε στὸν κυρίως Ναό.

Ἐκεῖ εἶδαμε καὶ οἱ δύο μία ἱεροπρεπῆ γυναῖκα ντυμένη σάν μοναχὴ, γονατισμένη μπροστά στὴν εἰκόνα ὅχι τῆς Παναγίας ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πρόσωπό της δέν πολυφαινόταν, γιατί ἔπεφτε ἐπάνω ἡ μαύρη της σκέπη. Ἐκεῖνὴ τὴν στιγμή δέν σκεφθῆκαμε τίποτε καὶ πλησιάσαμε στὴν θαυματουργή εἰκόνα γιὰ νὰ προσκυνήσουμε. Τότε εἶδαμε τὴν μεγαλόπρεπὴ αὐτὴ γυναῖκα νὰ κατευθύνεται μὲ ἀέρινο λές βῆμα πρὸς τὰ δεξιά, πίσω ἀπὸ ἓνα ξύλινο χώρισμα ὅπου ψάλλει ὁ χορὸς τῶν μοναζουσῶν. Ἡ παρουσία καὶ ἡ θέα αὐτῆς τῆς ὑπερκόσμιας μορφῆς εἶχε δημιουργήσει στὴν ψυχὴ μας μιὰ ἱερὴ συγκίνηση καὶ κάτι σάν οὐράνια δροσιά μέσα μας. Μία ἀπροσδόκητὴ ψυχικὴ εὐφορία.

Νοιώθοντας ἔτσι, κατευθυνθήκαμε αὐθόρμητα κι ἐμεῖς δεξιά πρὸς τὸ ἀναλόγιο, ἐλκνόμενοι ἀπὸ μία ἔντονη ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναδοῦμε, νὰ τὴν πλησιάσουμε. Ὅταν φθάσαμε ὅμως ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου δέν ἀπείχαμε παρά ἐλάχιστα μέτρα, δέν ὑπῆρχε κανεὶς! Εἶχε γίνει ἄφαντη!!

Προσπαθήσαμε νὰ δώσουμε μιὰ ἐξήγηση γιὰ τὸ πῶς καί ἀπὸ ποῦ μπορούσε νὰ διαφύγει. Ὅμως τέτοια δυνατότητα δέν ὑπῆρχε. Τὸ ξύλινο διαχωριστικό δέν ἔχει ἔξοδο. Ἐφάπτεται καί συναντιέται μέ τὸν τοῖχο. Μετά ἀπὸ αὐτό, ἐντυπωσιασμένοι καί οἱ δύο καί αἰσθανόμενοι ἓνα ἱερός δέος, ξαναγυρίσαμε στὴν εἰκόνα Της καί δακρυσμένοι Τὴν εὐχαριστήσαμε νοιώθοντας πιὸ βαθειὰ τὴν ἀναξιότητά μας πού ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ παρέβλεψε.

Τότε δέν εἶπαμε τίποτε σέ κανέναν. Σήμερα ὅμως αἰσθανθήκαμε τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωστοποιήσουμε τὸ γεγονός αὐτό σέ σᾶς, τίς μοναχές πού διακονεῖτε τὸ Μοναστήρι Της.

...Πάντως, ἀδελφές -κατέληξε ὁ κύριος- δέν θά ξεχάσω ποτέ τὴν θεία εὐχαρίστησι, πού ἔμοιαζε σάν οὐράνια ψυχικὴ δροσιά, πού μοῦ προξένησε ἡ θεὰ αὐτῆς τῆς μορφῆς. Δέν ἀμφιβállω ὅτι ἦταν ἡ Οὐράνια Μάννα μας.”

Ἦς εἶναι εὐλογημένη καί δεδοξασμένη εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν.

15η Αύγουστου, 7.30 πρωινή.

Όπως όταν ένας ξενιτεμένος από την πατρίδα του μάθει από κάποιον ότι είδε την μητέρα του, τον πατέρα του ή κάποιον αδελφό του, συγκινείται και χαίρεται, λές και τούς είδε με τά μάτια του άλλου, έτσι και σ' αυτήν την περίπτωση.

Στήν έφετεινή γιορτή της Παναγίας, στις 15 Αύγουστου του 2008, μαζί με όλον τον Όρθόδοξο κόσμο γιόρτασε την σεπτή Κοίμησή Της και τό Μοναστήρι Της στήν Βαρνάκοβα.

Όπως και τά παλιά χρόνια, έτσι και σ' αυτά πού ζοῦμε τώρα, ή προσέλευση τῶν πιστῶν εἶναι μεγάλη. Ἡ Χάρι Της ὅλο τόν χρόνο εἶναι ζωντανή και ἄφθονη σ' αὐτό τό χιλιόχρονο μοναστήρι και ἰδιαίτερα τίς εὐλογημένες ἡμέρες τοῦ Δεκαπενταύγουστου. Τό ἀναρίθμητα θαύματά Της τό μαρτυροῦν, ή ψυχική αἴσθηση τῆς εὐλογίας Της πού ἔχουν οἱ προσκυνητές Της τό βεβαιώνει.

Μά νά, πού ἐφέτος ή Ὑπεραγία Θεοτόκος εὐδόκησε κι ἔδωσε ἕνα σπάνιο και συγκινητικό

δειγμα τῆς παρουσίας Της στά ἱερὰ αὐτά μέρη.

Δέκτης καὶ αὐτόπτης μάρτυς τῆς Θεομητορικῆς ἐπισκέψεως τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα τῆς Κοιμήσεως Της ὑπῆρξε ἓνα εὐλογημένο ἄγνó κοριτσάκι τῆς περιοχῆς, 17 περίπου ἐτῶν.

Καθὼς ἀνηφόριζε μέ τὴν εὐσεβῆ οἰκογένειά του γιὰ τὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία τῆς 15ης Αὐγούστου, μετὰ τὴν πρώτη στροφή τοῦ δρόμου πρὸς τὴν Μονή, δεξιά, στὸν οὐράνιο χῶρο ἐπάνω ἀπὸ τὸ πρῶτο μεγάλο φαράγγι, ὅχι ὅμως σέ πολύ μεγάλο ὕψος, εἶδε εὐκρινῶς (διότι ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν διαυγέστατη καὶ φωτεινὴ, ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατεῖλλει ἀπὸ τίς 5.40 π.μ.), δύο ἄυλες ἀνθρώπινες σιλουέττες! Ὑπερίπταντο καὶ ἡ μία, ἡ ὁποία φαινόταν γυναικεία, ἐκινεῖτο καὶ εἶχε κατεύθυνση πρὸς τὴν Ἱ. Μονή. Ἦταν λευκὴ, πολὺ φωτεινὴ καὶ καθὼς προχωροῦσε ἀνέμιζαν τὰ πέπλα γύρω της! Ἡ ἄλλη ἦταν ἡ σιλουέττα ἐνός ἱερωμένου, μέ μαῦρα.

Τό ὄραμα αὐτό κράτησε ἀρκετά δευτερόλεπτα. Ἀναμφίβολα ἦταν ἡ Παναγία καὶ πιθανόν καὶ ὁ Ἱδρυτὴς τῆς Μονῆς, ὁ Ὅσιος Ἀρσένιος!

Τό κοριτσάκι, ἔχοντας συγκρατημένο χαρακτῆρα, δέν μίλησε στοὺς συγγενεῖς της παρὰ ὅταν ἔφθασαν στὴν Ἱ. Μονή. Ἡ Δέσποινα τοῦ κόσμου - ὅπως φάνηκε - ἤρθε “ἐπὶ περυγῶν ἀνέμων” νὰ εὐλογήσει τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς πού τιμοῦσαν τὴν σεπτὴ Κοίμησή Της.

Κάτι σχετικό συνέβη καί μ' ἓναν νέο, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν ἓνα ἀπόγευμα ἀπό τὴν Πάτρα νά πάρει τὴν εὐλογία Της, γιατί θά ἔφευγε γιά τό στρατιωτικό του.

(Τά νειᾶτα, ὅπως φαίνεται, τά ἀγαπάει ιδιαίτερα ἡ Παναγία!)

Ἐτ' ἀλήθεια, πόσο ὁμορφος καί πόσο ζωντανός εἶναι ὁ πνευματικός κόσμος πού μᾶς περιβάλλει! Καί πόσο τυφλοί εἴμαστε ἐμεῖς, μέ σαρκινὰ μόνον μάτια. Πόσο δίκιο εἶχε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, πού συνεχῶς προσευχόταν κι ἔλεγε: *“Υπεραγία Θεοτόκε, φώτισόν μου τό σκότος”*! Κι ἂν τό ἔλεγε αὐτό ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος, φωτισμένος, πόσο μᾶλλον ἐμεῖς!

Βεβαίως, ὁ θεῖος φωτισμός συνίσταται κυρίως στό νά ἀγαπᾷ καί νά σέβεται ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό καί Σωτῆρα του Ἰησοῦ Χριστό. Νά γνωρίζει τόν προορισμό του καί νά τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου. Οἱ ιδιαίτερες δωρεές δίδονται ὅταν πρέπει καί σ' ὅποιον πρέπει, κατὰ τὴν ἀλάνθαστη κρίση τοῦ Θεοῦ μας. Γιά μᾶς, ἀρκεῖ νά ζητοῦμε τό Θεϊκό Του ἔλεος.

Τό ένδιαφέρων τῆς Παναγίας
γιά τήν σωτηρία μας

“Ποῦ παῖς, Νίκο;”

Ήταν τά Χριστούγεννα τοῦ 2006. Ὁ κυρ-
Νικόλας δήλωσε ρητά στήν σύζυγό του:

-- Θά παῖμε στήν Παναγία -ὅπως θέλεις-, ἀλλά θ’
ἀνάψουμε ἓνα κερί καί θά φύγουμε ἀμέσως!

(Ψυχρότητα; Ἀδιαφορία; Ὁ Θεός γνωρίζει.
Ἡ ψυχή του ὅμως ἦταν καλή, καί ἡ Παναγία Μη-
τέρα θέλησε νά τόν βοηθήσει.)

Μόλις λοιπόν βγῆκε ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀφοῦ
ἄναψε τό κερί καί κατηφόριζε τό καλντερίμι μέ τήν σύ-
ζυγο γιά νά φύγει, ἀκούει μιά φωνή νά τόν φωνάζει:

--Νίκο!

Γύρισε καί κοίταξε ξαφνιασμένος. Δέν ὑπῆρχε
γύρω κανείς! Προχώρησε πάλι λίγο κι ἄκουσε πάλι τό
ὄνομά του:

--Νίκο!

Μιά φωνή ἀπαλή ἀλλά καθαρή. Προβληματίστηκε
καί σταμάτησε γιά λίγο. Ἡ γυναῖκα του τόν κοιτοῦσε
παραξενεμένη. Τελικά ξαναπροχώρησε, ἀλλά τότε ἡ

φωνή ακούστηκε πιο έντονη, κάπως σάν μέ παράπο-
νο!

-- Νίκο, ποῦ πᾶς;

Συγκλονίστηκε καί δάκρυσε, ἔπιασε ἀπ' τό χέρι
τήν γυναικα του καί τῆς εἶπε μέ κομμένη ἀπό συγκίνηση
φωνή:

-- Γυναῖκα, πᾶμε πίσω στήν Ἐκκλησία. Ἡ Πα-
ναγία μέ φωνάζει! Τρεῖς φορές Τήν ἄκουσα! Μοῦ
εἶπε: "Ποῦ πᾶς, Νίκο;" "Ἐχει δίκιο! Ποῦ μπορεῖ νά
εἶναι καλύτερα ἀπό τήν Θεία Λειτουργία;

Καί πρόσθεσε:

-- Συγχώρεσέ με, Παναγία μου! Περιφρόνησα
τήν Θυσία τοῦ Υἱοῦ Σου κι Ἐσένα. Σοῦ γύρισα τήν
πλάτη. Συγχώρεσέ με, ἔρχομαι, ἔρχομαι!

Ἀπό τότε ἔγινε τακτικός στόν ἐκκλησιασμό
του. Τά δέ Χριστούγεννα σέ ἀνάμνηση τοῦ γεγο-
νότος ἐκκλησιάζεται στό μοναστήρι.

Τό γεγονός τό ἀφηγήθηκε τό ἐν λόγῳ ζευγά-
ρι, τά Χριστούγεννα τοῦ 2008.

Μᾶς δίνει δέ ἀφορμές ν' ἀναλογιστοῦμε καί
νά θαυμάσουμε τήν σωτήρια φροντίδα τῆς Θεο-
μήτορος κυρίως γιά τήν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.
Θεραπεύει σώματα καί ψυχές σέ ὅσους μέ πίστη
ζητοῦν τό ἔλεός Της! Τά θαύματά Της πύκνω-
σαν, ἴσως γιατί πύκνωσαν καί οἱ ἀσθένειες. Ἀλλά
"ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ Χά-
ρις". Ἀρκεῖ νά ὑπάρχει εἰλικρινής μετάνοια καί
ἐκζήτηση τοῦ θείου ἐλέους. Τότε πάντοτε ἐνεργεῖ

τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μέ τά ἀλάνθαστα κριτή-
ριά Του, πρὸς τό συμφέρον τῶν ψυχῶν.

Τό ἀκόλουθο θαυμαστό γεγονός - ἓνα ἀπό
τά πολλά πού ἔχουν συμβεῖ τώρα τελευταῖα -
ἐπιβεβαιώνει τά ἀνωτέρω.

Σωτηρία ψυχῶν διά μέσου σωματικῆς θεραπείας

Μία Ἑλληνίδα, πού εἶχε παντρευτεῖ Γερ-
μανό προτεστάντη, σ' ἓνα προσκύνημά της στήν
Μονή παρεκάλεσε τήν Παναγία νά τῆς χαρίσει
ἓνα παιδάκι. Φεύγοντας, ἐπῆρε καί μία μικρή
χάρτινη εἰκόνα τῆς Παναγίας καί τήν ἔβαλε σ' ἓνα
τσεπάκι τοῦ πορτοφολιοῦ της, γιά νά μήν πολυφαί-
νεται, μία πού ὁ σύζυγος δέν ἦταν Ὁρθόδοξος.

Πράγματι, ἡ Παναγία τῆς χάρισε ἓνα κορι-
τσάκι, τό ὁποῖο, ὅμως, μόλις ἔφθασε 14 μηνῶν,
παρουσίασε παράλυση! Εἶχε προσβληθεῖ ἀπό
καρκίνο ταχείας ἀναπτύξεως στήν σπονδυλική

στήλη! Οἱ γιατροί δέν ἔδιναν ἐλπίδες: ἂν γινόταν ἐγχείρηση, ἥ θά πέθαινε ἥ στήν καλύτερη περίπτωση θά ζοῦσε, ἀλλά παράλυτο!

Ἡ μητέρα προσευχόταν μετὰ δακρῶν στήν Παναγία καί Τῆς ἔλεγε:

--Παναγία μου, σέ παρακαλῶ! Ἐσύ πού μου τό χάρισες, κάνε το καί καλά! Μή μου τό πάρεις τώρα πού εἶναι μέσα στή χαρά του!...

Ἡ σκέψη δέ πώς θά ἔφυγε ἀβάπτιστο, ἐφόσον ὁ προτεστάντης σύζυγός της δέν ἐπέτρεπε νά βαπτιστεῖ τό παιδί, τῆς ἦταν ἀνυπόφορη!

Τελικά, ἀφοῦ δέ ὑπῆρχε ἄλλη λύση, ἀποφασίστηκε νά γίνει ἡ ἐγχείρηση. Ἐπειδή ὅμως ἐκείνη δέν εἶχε τήν ψυχική δύναμη νά τό παραδώσει στό χειρουργεῖο, ἤρθε ὁ παπποῦς, ὁ ὁποῖος τό κρατοῦσε στά γόνατά του μέχρι νά ἔρθουν νά τό πάρουν...

Γιά μιά στιγμή τό παιδάκι, ἀπλώνοντας τό χεράκι του, ζήτησε ἐπίμονα τήν τσάντα τῆς μητέρας του, πού ἦταν ἀκουμπισμένη στό κρεβάτι. Τοῦ τήν ἔδωσαν, γιά νά μήν κλαίει. Τότε τήν ἄνοιξε, βρῆκε τό πορτοφόλι της καί τό ἄνοιξε ψάχνοντάς το σάν κάτι νά ζητοῦσε. Τελικά, σ' ἓνα μικρό τσεπάκι βρῆκε ἓνα χάρτινο εἰκόνακι τῆς Παναγίας τῆς Βαρνάκοβας πού οὔτε ἐκείνη θυμόταν ὅτι τό εἶχε βάλει ἐκεῖ πρὶν ἐνάμισυ περίπου χρόνο πού εἶχε ἔρθει νά προσκυνήσει στήν Μονή.

Ὅταν εἶδε τήν εἰκόνα τό κοριτσάκι, ἄρχισε

νά τήν φιλάει λέγοντας τήν χαρακτηριστική λεξού-
λα πού λένε τά μικρά παιδάκια ὅταν ἀσπάζονται
κάποιον: “μά, μά!”

Μετά ἔκλεισε τό εἰκονάκι στό χεράκι του καί
δέν τήν ἔδινε σέ κανένα. Συγκινήθηκαν ὅλοι καί
Τήν παρακαλοῦσαν νά τό βοηθήσει.

Ἐκεῖνη τήν στιγμή, γλίστρησε ἀπό τά γόνατα
τοῦ παπποῦ καί ἄρχισε νά τρέχει πρὸς τόν διά-
δρομο τοῦ νοσοκομείου! Ὅλοι ὅσοι εἶδαν τό θέ-
μα, ἔμειναν ἀναυδοί. Τό παράλυτο καί βαρειά
ἄρρωστο παιδάκι ἔτρεχε σάν νά ἦταν ὑγιές!

Ὅταν συνῆλθαν ὅλοι ἀπό τό θαυμαστό αὐτό
γεγονός, ἐνημέρωσαν τοὺς γιατρούς, οἱ ὁποῖοι μα-
ταίωσαν τήν ἐγχείρηση καί ἄρχισαν νά ἐξετάζουν
τήν μικρή. Μὲ δέος ἐξακρίβωσαν ὅτι ὄγκος πλέον
δέν ὑπῆρχε! Τό παιδάκι ἦταν τελείως ὑγιές!...”

Ὁ πατέρας ὁ προτεστάντης, συγκλονίστη-
κε ἀπό τό γεγονός καί πίστεψε ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη
χριστιανική πίστη εἶναι ἡ ἀληθινὴ πού κατέχει τήν
Χάρι τοῦ Χριστοῦ, ὅποτε βαπτίστηκε ὁ ἴδιος, κα-
θὼς καί τό θεραπευμένο κοριτσάκι του!

Διπλό θαῦμα, διπλῇ χαρά, ἄπειρο τό ἔλεος
τοῦ Φιλανθρώπου Θεοῦ μας. Ἄς Τόν δοξάσουμε
ὀλόφυχα, ἐγκάρδια, καί μέ τά λόγια μας καί μέ
τήν ἀγάπη μας καί μέ τήν ζωὴ μας. Ἀμήν.

Τό πρόσωπο τῆς ψυχῆς μου
Πῶς νά' ναι τάχα, σκέφτομαι,
στά Θεϊκά Σου μάτια
τό πρόσωπο τό αὔλο
τῆς ἄρρωστης ψυχῆς μου;

Ταλαίπωρο ἀπ' τόν ἰγολγοθᾶ
τῆς γῆϊνης ἐξορίας;
στυγνό ἀπό τήν στέρηση
τῆς Θείας θεωρίας;

Φουρτουνιασμένο πέλαγος
καί ἀνεμοδαρμένο
ἀπ' τήν σφοδρότητα παθῶν
μέ πόνο σφραγισμένο;

Ὅπως καί νά' ναι, Ἄγιε,
πιστεύω πῶς στό βλέμμα
τῆς Θεογέννητης ψυχῆς
γραμμένη μέ τό αἶμα
τήν πρὸς Ἑσέ ἀγάπη μου
Ἑσύ θά τήν διακρίνεις.

Ὡι ὅταν στήν Βασιλεία Σου
τό ἔλεος θά δίνεις,
ἀπ' τήν δική Σου ὁμορφιά
κι ἐκεῖνο θά ὁμορφῇνεις!...

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἑσπερινοί στοχασμοί")

Θεραπεία παρά τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ
εἰς Καπερναούμ τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου

“Ὤέ κάθε ἐποχή ἀνά τοὺς αἰῶνες,
πίσω ἀπὸ κάθε θαῦμα,
πίσω ἀπὸ κάθε δωρεά ἐλέους,
πίσω ἀπὸ κάθε ἔκφραση οἰκτιρμῶν,
βρίσκεται πάντοτε
ἡ Πηγὴ τοῦ Ἑλέους καὶ τῆς Φιλανθρωπίας,
ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρας μας Ἰησοῦς Χριστός.
Σ’ Ἐκεῖνον ἀνήκει
ἡ αἰώνια εὐγνωμοσύνη
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.”

Ὅραμα ἐλέους

Μία ἀρκετά νέα μητέρα ἀρρώστησε πολύ σοβαρά. Μετά ἀπό πολλές καί λεπτομερεῖς ἐξετάσεις, οἱ γιατροὶ εἶδαν ὅτι ἔπρεπε νά γίνη τό συντομώτερο μιά πολύ ἐπικίνδυνη ἐγχείρηση, διότι ἄλλως ὁ θάνατος ἦταν ἀναπόφευκτος.

Τήν ἡμέρα πού ἔφευγε ἀπό τό σπίτι γιά νά πάη νά ἐγχειρησθῇ, καί ἐνῶ βιάδιζε πρὸς τήν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ της, γύρισε καί κοίταξε γύρω της καί δακρυσμένη εἶπε:

-- Παναγία μου! Βοήθησε νά ξαναγυρίσω σπίτι μου νά μεγαλώσω τά παιδάκια μου...

Ἐκεῖνη τή στιγμή βλέπει ἓνα χέρι ἄῤῥο νά κινεῖται μπροστά της μέ μιά κίνησι κατησυχασμοῦ! Ἡ γυναῖκα ἀκίνητοποιήθηκε ἀπό ἔκπληξη καί δέος. Οἱ οἰκεῖοι της πού τήν συνόδευαν ἀπόρησαν. Ὅταν ἐκεῖνη συνῆλθε, τοὺς εἶπε συγκινημένη τί συνέβη καί γεμάτη θάρρος καί πεποίθησι πῶς ὅλα θά πᾶνε καλά, εἰσῆχθη στό νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ, ὅταν ἔγιναν οἱ ἐξετάσεις πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως,

ἐκπληκτοὶ οἱ θεράποντες γιатροὶ εἶδαν πὼς ἡ γυναῖκα εἶχε θεραπευθεῖ! Κατόπιν τούτου, τὴν ἔστειλαν σπίτι της!

Ἀκούγοντας αὐτά τὰ θαυμαστά κανεῖς, ἀναλογίζεται πόσο κοντά μας εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγιᾶς, τῆς Οὐράνιας Μάννας μας, συγινεῖται καὶ αὐθόρμητα δοξολογεῖ τὸν Πανευεργέτη Θεό.

(προσωπικές σημειώσεις, Καλοκαίρι 2008)

Ἡ τοιχογραφία, ὑπεράνω τῆς πόλης εἰσόδου στὸν κυρίως ναὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας (13ος αἰών)

“Σέ προστατεύω!”

Μάρτιος 2009. Μία φτωχή καὶ πονεμένη χήρα ἀπὸ τὴν Πάτρα, τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἓνας γιγιός ἔφυγε γιὰ τὸν Οὐρανό, ἦρθε νὰ προσκυνήσει

στήν Βαρνάκοβα τήν θαυματουργή Εικόνα τῆς Παναγιᾶς.

Παρ' ὅλες τῖς δοκιμασίες καί τον πόνο πού γεύτηκε στήν ζωή της, ἡ Πίστη της στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγιᾶς ἔμεινε ἀκλόνητη καί ζωντανή. Γι' αὐτό καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος τήν τίμησε μέ μία ἐμφάνισή Της, ὅχι σέ ὄνειρο, ἀλλά “ἐν ἐγρηγόρσει”, δηλαδή στό ξύπνιο της.

Στό Μοναστήρι ἦρθε προσκυνήτρια μέ ἕνα πούλμαν ἀπό τήν Πάτρα. “ Γεύτηκε ” τήν Χάρι τῆς Οὐράνιας Μάννας, ξεκουράστηκε ἡ ψυχούλα της, καί φεύγοντας ἐπῆρε -ὅπως καί ὅλοι οἱ προσκυνητές- μιᾶ μικρή εἰκονίτσα τῆς Παναγίας, ἀντίγραφο τῆς μεγάλης θαυματουργῆς Εἰκόνας Της.

“Όταν πῆγε σπίτι, μετά τήν βραδινή της προσευχή, ἔβαλε τό εἰκονάκι κάτω ἀπό το μαξιλάρι της καί εἶπε: “ Παναγία μου, προστάτεué με!...”

Μόλις κι' εἶχε κλείσει τά μάτια της καί ἔνοιωσε νά σείεται τό κρεβάτι καί ὁ τόπος! Πετάχτηκε τρομαγμένη καί φώναξε:

--Παναγία μου! Σεισμός! (ἔτσι νόμισε...)

“Όμως δέν ἦταν! Ἦταν ἕνα θεῖο φαινόμενο, πού συνόδευσε τήν ἐμφάνιση τῆς Πανάχραντης Δέσποινας! “Όταν ἄνοιξε τά μάτια της ἡ πιστή χήρα, εἶδε μπροστά της τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας μέσα σέ ὑπερκόσμιο φῶς, ἔχοντας στήν ἀγκυαλιά Της τόν Χριστό, Τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου!

Καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μ' ἓνα στοργικό
μειδίαμα τῆς εἶπε σάν ἀπάντηση καί ἐπιβεβαίωση
στὶς προσευχάς της: "Σέ προστατεύω!"

Μετά ἀπὸ αὐτό τό ὑπερκόσμιο καί χαροποιό
ὄραμα, ἡ πονεμένη γυναῖκα πλημμύρισε ἀπὸ
χαρά καί ἀγαλλίαση...

Τερή συγκίνηση μετέδωσε καί σέ ὅσους
ἄκουσαν τό παρακλητικό δῶρο πού τῆς ἔκανε ὁ
Θεός.

Ἀλλά καί ποιός ἀμφιβάλλει ὅτι τήν Θεομη-
τορική Της προστασία τήν προσφέρει ἡ Παναγία
μας σέ ὅλους τούς πιστούς; Ἄς εἶναι Εὐλογημένη
καί δεδοξασμένη εἰς τούς αἰῶνας.

Ψηφιδωτόν τῆς Ἁγίας Σοφίας Κων/λεως (867 μ.Χ.)

Στήν Θεοτόκο

Μές στό Θεομητορικό Σου βλέμμα
σάν ταξιδεύει ἡ ψυχή,
Θεόπνοες αὔρες τήν τυλίγουν,
τῆς μεταδίδουνε ζωή.

Ἀγάπης “παραμύθιον” *
ἡ Χάρις Σου, Παρθένα,
ἐπισυνάπτει τίς ψυχές
μέ Σένα καί τόν Ἕνα!

(*Παραμύθιον: παρηγοριά)
(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἑσπερινοί στοχασμοί”)

“...Θέλω νά μέ φωνάζετε...,
νά μέ φωνάζετε συνεχῶς...
Κι ἐγώ ἀκούω...
καί ἔρχομαι!”

Αὐτά εἶναι λόγια τῆς Παναγίας,
ὅταν ἐμφανίστηκε
σέ μιὰ παράλυτη γυναῖκα στόν Βόλο
καί τήν θεράπευσε,
διότι προσευχόταν συνεχῶς καί ὀλοψύχως.

(ἀπό τό βιβλίο τοῦ πρωτ. Στεφ. Ἀναγνωστοπούλου
“Ἡ Εὐχή μέσα στόν κόσμο”)

“ Ταπεινοῖς δέ δίδωσιν χάριν ”

(Γαλ. 4, 6)

Μιά ταπεινή καί ἄδολη ψυχούλα, ἡ ὁποία εἶχε προσφέρει πολλά καί μέ μεγάλη αὐταπάρνηση στόν νοσηλευτικό κλάδο, φιλοξενήθηκε κάποτε στήν Ἱ. Μονή ἑνα καλοκαιρινό βράδυ. Ἦταν ἡσυχο βράδυ μέ ἕναν ξάστερο ἀστροφώτιστο οὐρανό.

Περασμένα μεσάνυχτα, χρειάστηκε νά βγεῖ ἔξω ἀπό τόν μικρό ξενῶνα ὅπου ἐφιλοξενεῖτο. Ἀμέριμνη καθώς βάδιζε στήν ἐξωτερική βεράντα πού ἀντικρυστά ἔχει τήν Ἐκκλησία τῆς Παναγιᾶς, ἔπεσε τό μάτι τῆς πρός τόν Ναό. Τότε κατάπληκτη εἶδε μιά φωτεινή νεφέλη μ' ἕνα ὑπερκόσμιο φῶς νά καλύπτει ἀπό ἐπάνω τήν Ἐκκλησία! Ἔμεινε ἐκθαμβη νά κοιτᾷ. Ὅταν συνῆλθε, ἔκανε τόν σταυρό της καί δόξασε τόν Θεό. Κατάλαβε πόση Θεϊκή Χάρι ἔχει αὐτό τό ἱερό Θεομητορικό προσκύνημα ἀπό τά παλιά τά χρόνια μέχρι καί σήμερα, καί εἶθε πάντοτε.

Περί ταπεινοφροσύνης

(άγ. Ἰσαάκ τοῦ Σύρου)

✦ Γίνου εὐκαταφρόνητος ἐν τῇ μεγαλωσίῃ σου καὶ ὄχι μέγας ἐν τῇ σμικρότητί σου.

✦ Μὴ ζῇται νὰ τιμηθῇς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἐνῶ ὑπάρχεις πλήρης ψυχικῶν πληγῶν.

✦ Καταφρόνησον τὴν τιμὴν τοῦ κόσμου, ἵνα τιμηθῇς παρὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μὴ ἀγαπήσης τὴν κοσμικὴν τιμὴν, ἵνα μὴ ἀτιμασθῇς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

✦ Ἐάν καταφρονήσης σύ ὁ ἴδιος σεαυτὸν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, θέλει ἀνοιγῇ ἔμπροσθέν σου ἡ θύρα τῆς Δόξης Ἐκείνου, ὅστις σ' ἔπλασε.

Πάλη

Εάν ἄλογο ἀτίθασο ἡ ψυχὴ μου
μές στὸν τρελλό τὸν καλπασμό της
μέ περηφάνεια πιό σκληρὴ κι ἀπὸ ἀτσάλι
ἔτρεχε σὰν τρελλὴ στὸν ὀλεθρό της.

Καὶ τότε, παντοδύναμο τό Θεϊκό Σου χέρι,
μέ ἄρπαξε μέ μιᾶς καί μ' ἔριξε στοῦ χῶμα!
Μαζί μου πάλεψες, Χριστέ μου Ζωοδότα,
κι ἔσμιξες τό δάκρυ μου μέ τὸν δικό Σου
ἰδρώτα!...

Βαθειὰ ὁ ἐγωϊσμός μου ἐπληγώθη,
ματόβρεχτη ἡ ψυχὴ Σοῦ παρεδόθη.
Ἡ ἥττα μου ζωὴ κι ἀνάστασή μου.
Σέ κούρασα,
συγχώρεσέ με Λυτρωτή μου!

(ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
“Ἑσπερινοὶ στοχασμοί”)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ὑπερκόσμιες Ἱστορίες

Ὁ τρόπος προσεγγίσεως τοῦ πνευματικοῦ κόσμου

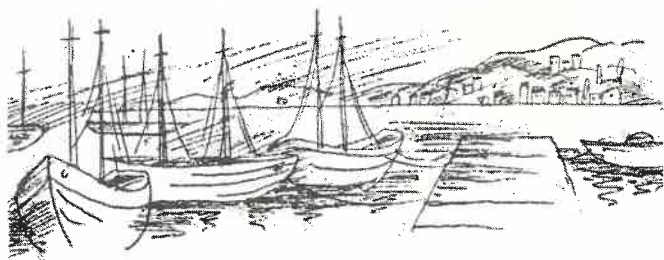
Γιὰ νά ἔρθουν σ' ἐπαφή διά τοῦ λόγου οἱ ἄνθρωποι, χρειάζεται νά βρίσκονται μέσα στήν ἀτμόσφαιρα, ὅπου διά τῶν ἡχητικῶν κυμμάτων ἀκοῦνε ὁ ἕνας τόν ἄλλο.

Γιὰ νά ἔρθουν σέ ἐπαφή οἱ ἄνθρωποι μέ τόν πνευματικό κόσμο, πρέπει νά βρίσκονται “ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι”.

“Ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τό πᾶν ζῇ καί κινεῖται διά Πνεύματος Ἁγίου. Ἀλλά καί ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι τό αὐτό Ἅγιον Πνεῦμα... Πρέπει ὅμως συνετά νά φυλάττωμεν τό Ἅγιον Πνεῦμα, διότι καί δι' ἕναν ἄτοπον λογισμόν ἐγκαταλείπει τήν ψυχήν, καί τότε στερούμεθα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ...”

(Ἀγ. Σιλουανός Ἀθωνίτης
ἐκδ. I. M. Προδρόμου Essex Ἀγγλίας, 1999)

Ἄς δοῦμε ὅμως μερικά πνευματικά γεγονότα, τά ὁποῖα συνέβησαν κατ' εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ μέ τίς Θεομητορικές πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πρὸς ἐνίσχυση, παρηγορία καί νοθεσία τῶν πιστῶν, κι ἅς Τόν δοξάσουμε.

“ Αὐτό τό παιδάκι τό παίρνω ἐγώ! ”

“Ὁδήγησόν με ἐν ὁδῷ αἰωνία”
(ψαλμ. 138, 24)

Ἕνα μοναστηριακό προσκύνημα τῆς Παναγίας στήν Μακεδονία εἶναι κοντά στήν θάλασσα. Τό συνδέει μέ τήν ἀπέναντι ξηρά ἓνα πολύ μακρὸ γεφύρι. Ἐκεῖ συνέβη τό ἐξῆς γεγονός, τό ὁποῖον διηγεῖται ὁ ἐκεῖ Ἱερομόναχος στοὺς προσκυνητές.

Πρὶν μερικά χρόνια, ἓνας εὐσεβὴς προσκυνητὴς τῆς Παναγίας, καθὼς περπατοῦσε ἐπάνω στήν γέφυρα, συναντήθηκε μέ μία Μοναχὴ πολὺ σεβάσμια καὶ ἱεροπρεπῇ, ἥ ὁποία κρατοῦσε ἀπὸ τό χεράκι ἓνα μικρὸ κοριτσάκι πού φοροῦσε γυαλιά. Ἡ Μοναχὴ ἔκλινε ἑλαφρὰ τό κεφάλι της, σάν σέ χαιρετισμό, ὅταν διασταυρώθηκαν καὶ ἀκούστηκε νά λέει:

-- Αὐτό τό κοριτσάκι τό παίρνω ἐγώ.

Παραξευήτηκε ὁ προσκυνητὴς καὶ ἀπὸ τὴν ἱεροπρέπεια τῆς ἄγνωστης Μοναχῆς καὶ ἀπὸ τὰ λόγια πού

ἄκουσε νά λέει καί, ἐνῶ τόν προσπέρασαν, μερικά μέτρα πιά πέρα, γιατί ἡ συνάντηση ἔγινε περίπου στήν μέση τῆς γέφυρας, γύρισε τό κεφάλι του γιά νά ξανακοιτάξει. Εἶχαν γίνει ἄφαντες! Λογικά ἀνεξήγητο, διότι ἡ ἀκτὴ ἀπείχε ἀκόμη πολύ.

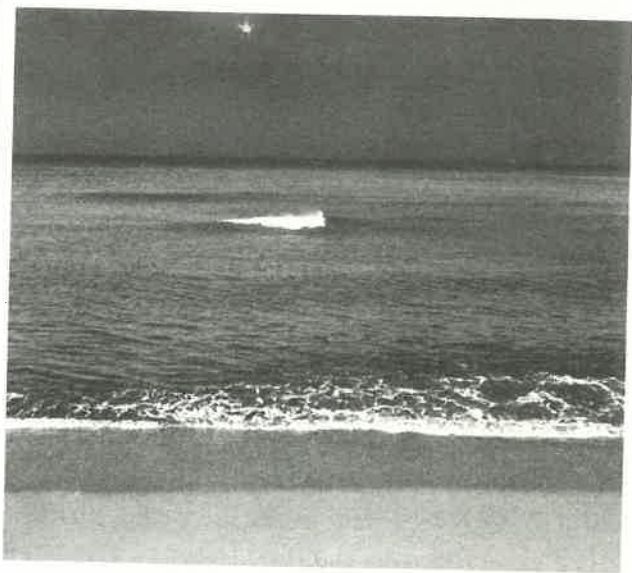
Ἐντυπωσιασμένος προχώρησε καί τελικά, ὅταν ἔφθασε μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας καί προσκύνησε, εἶδε μέ ἔκπληξη στό κάτω μέρος της στερεωμένη μιά φωτογραφία ἐνός μικροῦ κοριτσιοῦ μέ γυαλάκια. Ἀναγνώρισε τό κοριτσάκι πού πρίν λίγο εἶχε δεῖ ἐπάνω στήν γέφυρα μέ τήν μοναχή! Ἐκπληκτος, ὅπως ἦταν φυσικό, ρώτησε τόν Ἐγούμενο ποιοῦ ἦταν τό κοριτσάκι. Ἡ ἀπάντηση τόν ἄφησε ἄφωνο:

-- Αὐτό τό κοριτσάκι, παιδί μου, εἶπε ὁ Ἐγούμενος λυπημένος, εἶναι ἀπό τήν Κύπρο. Μᾶς εἶχαν στείλει τήν φωτογραφία του καί παρακαλοῦσαν νά προσευχηθοῦμε στήν Παναγία μας γιά τήν υἰεΐα του, γιατί ἦταν πολύ σοβαρά ἄρρωστο. Ὅμως ὁ Θεός φαίνεται τό ἀγάπησε καί τό πῆρε κοντά Του. Σήμερα μᾶς τηλεφώνησαν πώς ἔγινε ἡ κηδεΐα του!

Τότε ὁ προσκυνητής ταραγμένος τοῦ διηγήθηκε τί εἶδε πρίν λίγο.

-- Ἡ Παναγία, παιδί μου, τό πῆρε κοντά Της, γι' αὐτό ἔστειλε μήνυμα μέ τό ὄραμα πού εἶδες. Πρέπει νά πάρουμε τηλεφώνο τήν μητέρα του νά τῆς τό ποῦμε γιά νά παρηγορηθῇ. Νά καταλάβει τί τιμὴ τῆς ἔκανε ἡ Παναγία.

Ἔτσι κι ἔγινε.

Ἡ νοσταλγία τοῦ ἄγνωστου

*Μές στῆς νυχτιᾶς τό ὑπέροχο μυστήριο,
καθώς μαρμαρυγές τῶν ἄστρων
πάνω στό κύμα ἀντικρύζω,
τά ὑπερκόσμια νοσταλγῶ,
τόν λατρευτό μου Κύριο,
κι αὐτά νά ζήσω θᾶ 'θελα
πού ὁμως δέν γνωρίζω...*

*(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἑσπερινοί στοχασμοί")*

Ένα περιστατικό στήν Εϋβοία

Στήν Εϋβοία, όταν Μητροπολίτης Καρυστίας ήταν ο μακιαριστός Παντελεήμων Φωστίνης ένα απόγευμα μετά τόν Έσπερινό, όπως αφηγήθηκε ο ίδιος, παρουσιάστηκαν μπροστά του δύο γυναίκες, οι οποίες φοροῦσαν καί οι δύο πένθιμα ροῦχα. Εἶχαν τυχαῖα ἐκεῖ συναντηθεῖ. Τοῦ φίλησαν τό χέρι καί ζήτησαν νά τοῦ μιλήσουν. Μέ πολλή στοργή τίς ἐνεθάρρυνε νά μιλήσουν ἐλεύθερα.

Ἡ μία μέσα ἀπό λυγμούς τοῦ εἶπε πῶς ὁ γυιός της, ὁ ὁποῖος ἦταν ναυτικός, στόν πόλεμο τορπιλήθηκε τό καράβι καί πνίγηκε μαζί μέ τούς συντρόφους του. Ὁ πόνος της ἦταν μέγας, ἀλλά καί ὁ προβληματισμός της, διότι τόν ἔβλεπε συχνά στόν ὕπνο της καί τῆς ζητοῦσε βοήθεια!

Ρώτησε δέ τόν Μητροπολίτη πῶς θά μπορούσε νά βοηθήσει τό παιδί της.

Προτοῦ ἐκεῖνος νά ἀπαντήσῃ, ζήτησε νά μιλήσῃ καί ἡ ἄλλη γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶπε ὅτι δέν θεωροῦσε τυχαία τήν συνάντησή της μέ τήν ἄλλη χριστιανή, ἀλλά σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Μέ ἡρεμη θλίψι εἶπε ὅτι καί τό δικό της παιδί εἶχε πεθάνει πρὶν λίγους μῆνες καί διηγῆθηκε τί τῆς συνέβη τό προ-

γούμενο βράδυ καί τί ὄνειρο εἶδε τά ξημερώματα τῆς ἴδιας ἡμέρας.

-- 'Ετοιμάζαμε, εἶπε, ἀποβραδύς μέ τήν κόρη μου ἓνα πιατάκι κόλλυβα γιά τήν ψυχούλα του. Θά εἴχαμε σήμερα Θεία Λειτουργία γι' αὐτόν. Μετά, εἴπαμε νά βάλουμε κάτι στό στόμα μας γιά βραδυνό. Εἶχε ἀπομείνει ἓνα πιάτο φαγάκι ἀπό τό μεσημέρι καί θά τό μοιραζόμαστε.

Ἐκεῖνη τή στιγμή μπαίνει κάποιος ζητιάνος στό σπίτι. Ἦταν ὠχρός σάν τό φεγγάρι. Φαινόταν ὅτι ἦταν ἄρρωστος.

-- Δέν μοῦ δίνεις λίγο νερό, καλή μου χριστιανή; μοῦ εἶπε δειλά-δειλά.

Πετάχτηκε ἡ κόρη μου καί τοῦ ἔδωσε ἓνα ποτήρι νερό. Τό ἤπιε κι ἔκανε νά φύγει.

-- Μήπως πεινᾷς, παιδί μου; τόν ρώτησα μέ ἀληθινή ἀγάπη.

Ἐκεῖνος δέν εἶπε τίποτε, μά μέ τόν μορφασμό πού ἔκανε μᾶς ἔδωσε νά καταλάβουμε ὅτι πεινοῦσε. Ποτέ δέν εἶδα πιο εὐγενικό ζητιάνο. Τόν κάθισα στό τραπέζι καί τοῦ ἔδωσα τό φαγητό πού θά τρώγαμε ἐγώ μέ τήν κόρη μου καί λίγο ψωμί. Ἀφοῦ τό ἔφαγε, εἶπε:

-- Εὐχαριστῶ πολύ. Ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογεῖ.

Καί χάθηκε μέσ στήν νύχτα. Κοιταχθήκαμε μέ τήν κόρη μου μέ ἀπορία.

-- Καλέ μητέρα, δέν φαινόταν γιά ζητιάνος ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Μήν ἦταν ὁ Χριστός; μοῦ εἶπε ἡ κόρη μου.

Ἐγὼ αἰσθάνθηκα ἓνα δέος νά περνᾷ τό κορμί μου
κι ἔκανα τόν Σταυρό μου.

Τό βράδυ, κατά τά ξημερώματα, εἶδα στόν ὕπνο
μου ὅτι εἶχα στρωμένο τό τραπέζι, σάν νά μὴν εἶχε πε-
θάνει τό παιδί μου καί τό περίμενα. Ξαφνικά, ἀνοίγει
ἡ πόρτα καί μπαίνει μέσα χαρούμενο.

-- Καλῶς τον γίόκα μου, εἶπα μέ λαχτάρα. Κάθισε,
γέ μου, νά φᾶς.

Ἐκεῖνος μέ κοίταξε κατάματα, σάν νά ἤθελε νά
μοῦ θυμίσει κάτι, κι ἔπειτα μοῦ εἶπε:

-- Δέν πεινῶ, μανούλα μου. Τώρα μόλις ἔφαγα.
Δέν μοῦ ἔδωσες ἀπόψε τό φαγάκι σου καί ψωμί;

Μ' αὐτό ξύπνησα καί συγκινημένη ἔκανα τόν
Σταυρό μου καί σηκώθηκα. Ἐκείνη τήν ὥρα ἀκριβῶς
χτυποῦσε καί ἡ καμπάνα γιά τήν Ἐκκλησία. Ἀπό τό
πρῶι εἶμαι συγκλονισμένη, Σεβασμιώτατε, μ' αὐτό τό
ὀλοφάνερο ὄνειρο. Τό παιδί μου ἤρθε ζωντανό στό
σπίτι μας. Τί ἦταν αὐτό, Σεβασμιώτατε;

-- Δίχως ἄλλο, εἶπε, ὁ Χριστός σέ ἔφερε κοντά σ'
αὐτή τή Χριστιανή σήμερα, γιά νά πάρει ζωντανή τήν
ἀπάντησή σου αὐτό πού μέ ρωτοῦσε.

Ἐπειτα ἀπευθύνθηκε στήν ἄλλη γυναῖκα:

-- Ὅ,τι ἔκανε ἡ διπλανή σου γιά τό παιδί της, κάνε
καί σύ γιά τό δικό σου. Ἀνακούφισε δυστυχισμένους,
προστάτευσε τά ὀρφανά, παρηγόρησε τόν πονεμένο,
βοήθησε τόν ἄρρωστο, υπεράσπισε τόν ἀδικούμενο.
Ὅ,τι κάνεις σ' αὐτούς, δροσιά στέλνεις στήν ψυχή τοῦ
παιδιοῦ σου. Ἄκου τί εἶπε ὁ Χριστός μας: Ὅς ἐάν

ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐ μή ἀπολέσῃ τόν μισθόν αὐτοῦ" (Ματθ. 10, 42). Ἀλλά καί ἡ μνημόνευσις κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ τὰ μνημόσυνα, πολὺ βοηθοῦν.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἰσχύει γιὰ ὅλους ὅσους ἔχουν προσφιλεῖς πού ἔχουν φύγει γιὰ τὴν αἰωνιότητα καὶ θέλουν νὰ βοηθήσουν τίς ψυχές τους. Ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς ἀφορμὴ θέλει γιὰ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο.

Νυχτερινό

Οὐρανοφίλητοι
νυχτερινοί μου στοχασμοί,
γι' αὐτό πού νοσταλγῶ,
γι' αὐτό πού ἀγαπῶ,
γι' αὐτό πού λείπει...

Ψυχῆς συντετριμμένης ἀναζήτηση
καί νοσταλγίας λύπη,
γιά τήν Πατρίδα τ' Οὐρανοῦ
πού καρτερῶ καί μέ προσμένει,
πού πάντα ποδηγῇ
μές στήν καρδιά, στήν θύμηση
στόν νοῦ μου παραμένει!

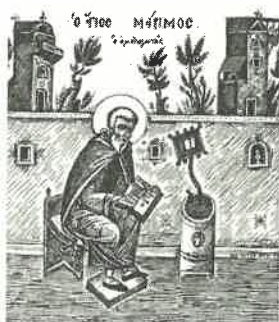
(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἑσπερινοί στοχασμοί")

Περί αἰωνίου ζωῆς

(τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ)

“Τὸ πέρας τῆς παρούσης ζωῆς οὐ δίκαιον, οἶμαι, θάνατον ὀνομάζειν, ἀλλὰ θανάτου ἀπαλλαγὴν καὶ φθορᾶς χωρισμόν καὶ δουλείας ἐλευθερίαν καὶ ταραχῆς παύλαν καὶ πολέμων ἀναίρεσιν καὶ σκότους ὑποχώρησιν καὶ πόνων ἄνεσιν καὶ βράσματος ἡρεμίαν καὶ αἰσχύνης συγκάλυμμα καὶ παιθῶν ἀποφυγὴν καὶ πάντων, ἵνα συνελών εἶπω, τῶν κακῶν περιγραφὴν.”

(Περί θεολογίας, κεφαλαίων ἑκατοντάς ζ',
τόμος 2, σελ. 281, ἔκδ. Παπαδημητρίου)

Γέννηση στήν αιωνιότητα

*Στήν Θεϊκή καρδιά Σου μέσα, Ζωοδότα,
τό “είναι” μου νά’ ναι θέλω φωλιασμένο·
σάν έμβρυο μέ μαζεμένα πόδια καί χεράκια
σέ ζωοδότρα μήτρα κουρνιασμένο.*

*Μυσταγωγία Θεϊκής τρυφής νά ζῶ
μέχρι στο άκτιστο τό Φῶς νά γεννηθῶ...*

*Στά σπλάγχνα μέσα τής αγάπης Σου,
Χριστέ μου, άπληστα νά ρουφῶ κι ακόρεστα
τούς ζωοπάροχους χυμούς τούς Θεϊκούς Σου
γιά ν’ αύξηθῶ εἰς πλάσμα τέλειον, Θεέ μου,
μέ τήν άρχαία όμορφιά κι όλοκληρία
μέσα στούς κόλπους, Έλεήμον,
τούς δικούς Σου.*

*(άπό τήν ποιητική συλλογή
“Έσπερινοί στοχασμοί”)*

Ξενάγηση από ένα ἀγγελοῦδι!

Ἐπισκέφθηκε τήν Ἰ. Μονή τόν Ἰανουάριο τοῦ 2008 ἕνας μαθητής τοῦ Γέροντος Παϊσίου καί συμπατριώτης του. Ἦταν Φαρασιώτης, ἀπό τά Φάρασα τῆς Καππαδοκίας, ἀπό κεῖ πού καταγόταν καί ὁ ἀγιασμένος αὐτός ἀγιορείτης Γέροντας.

Οἰκογενειάρχης, μέ τέσσερα παιδάκια, πολύ εὐλαβής καί πιστός χριστιανός, μᾶς εἶπε:

“Εἶχα μεγάλο σύνδεσμο μέ τόν Γέροντα Παῖσιο. Ἦταν πνευματικός μου Πατέρας ἀλλά καί συμπατριώτης μου. Πολλές φορές ἀνέβαινα στό Ἅγιον Ὄρος καί, ἐπειδή εἶμαι κι ἐγώ ξυλουργός, ὅπως ἦταν καί ὁ Γέροντας, πήγαινα καί τόν βοηθοῦσα σέ ξυλουργικές ἐργασίες.

Μετά πού κοιμήθηκε ὁ Γέροντας, συνέβη νά μοῦ πεθάνει τό τρίτο κατά σειρά παιδάκι μου. Εὐτυχῶς, προφθάσαμε καί τό βαπτίσαμε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τό πόνεσα πολύ. Ἦταν ἀγγελουδάκι.

Ἐκεῖνο τόν καιρό πολύ ἀναζητοῦσα τόν Γέροντα. Πόσο θά ἤθελα νά ἦταν κοντά μου, νά μέ ἐνίσχυε! Κι ὁ καλός Θεός μου τόν ἔστειλε, ἐνῶ βρισκόμουν σέ μιά μέση κατάσταση μεταξύ ὕπνου καί ζύπνιου. Αὐτό πού εἶδα, εἶχε μέσα του γεύσεις οὐράνιας χαρᾶς.

Βρέθηκα, μοῦ φάνηκε, στό Ἅγιον Ὄρος μέ τόν
Γέροντα Παῖσιο καί τόν βοηθοῦσα σέ κάποιες ξυλουργι-
κές ἐργασίες μέσα σ' ἓνα μεγάλοπρεπο Μοναστήρι.
Σάν νά τελειώσαμε γιά μιὰ στιγμή, γυρίζει καί μοῦ
λέει δείχνοντάς μου ἓνα μικρό ἀγοράκι πού ἔλαμπε
ὀλόκληρο ἀπό μιὰ οὐράνια ὁμορφιά:

-- Τώρα, ἀκολούθησε αὐτό τό παιδάκι, γιά νά σοῦ
δείξει τίς ὁμορφιές τοῦ τόπου ἐδῶ.

Πράγματι, τό ἀκολούθησα. Σάν νά βγήκαμε
ἀπό τό Μοναστήρι καί ἄρχισε νά μέ ὁδηγεῖ σέ μέρη
ἀνηφορικά καί δύσβατα. Τοῦ εἶπα:

-- Παιδί μου, δέν μπορῶ νά σέ ἀκολουθήσω, θά
σκοτωθῶ μέσα σ' αὐτά τά βράχια.

Μέ ἓνα ἀγγελικό χαμόγελο μέ καθυσύχασε καί
μοῦ εἶπε ἀπαλά, μιλῶντας μου στόν πληθυντικό (!)

--Μή φοβᾶστε. Δώστε μου τό χέρι σας.

Ἄπλωσε τό χέρι του καί κρατῶντας το ἐγώ
ἀνέβηκα στήν κορυφή πού βρισκόταν τό οὐράνιο αὐτό
παιδί.

Καί τότε..., ὦ τότε!... Τί ἀντίκρυσαν τά μάτια
τῆς ψυχῆς μου! Μιά οὐράνια πολιτεία γεμάτη φῶς
πού ἐπικρατοῦσε θαλασσί χρῶμα καί ἔβλεπα νά λα-
μπυρίζουν ὑπερκόσμοι πανέμορφοι χρυσοῖ τροῦλλοι
Ἐκκλησιῶν! Πλημμύρισα οὐράνια ἀγαλλίαση καί μα-
καριότητα...

Τότε στράφηκε πρός τά μένα τό παιδάκι, ὁ συ-
νοδός μου, μέ κοίταξε στά μάτια μέ σημασία καί μοῦ
εἶπε:

-- Βλέπετε σέ τί ώραῖο μέρος εἶμαι; Λοιπόν, μήν στενοχωριέστε γιά μένα!

Τότε ἀναγνώρισα τό παιδί μου στό πρόσωπό του!!
Λές κι ἐκεῖνη τήν στιγμή ἄνοιξαν τά μάτια μου. Ἀπό
τήν χαρά μου συνῆλθα. Εὐχαρίστησα τόν Θεό καί τόν
Γέροντα Παῖσιο, ὁ ὁποῖος μεσίτευσε γιά τήν δική μου
ἐνίσχυση καί παρηγοριά.”

Δοξαστικό

Ετ' ἀλήθεια, Θεέ μου,
ἀπ' ὅσα ἔφτειαξες
τί νά πρωτοθανυμάσω;
Μέ μάγεψες, μέ μέθυσες.
Χίλιες ζωές ἄν μοῦ 'δινες
νομίζω πὼς δέν θά 'φθαναν
νά Σέ χιλιοδοξάσω!

Κι ὅταν ὁ νοῦς μου ἐπάνω Σου
τό βλέμμα του στηλώνει,
κι ἡ Χάρις Σου τό κάλλος Σου
μπροστά μου ξεδιπλώνει,
τότε ἡ Θεία ἀγάπη Σου
μέ ἔλκει, μέ θεώνει.

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἑσπερινοί στοχασμοί")

Περί ἐλπίδος στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ

(Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀγιορείτης)

Ὁ ἅγιος ἀξιώθηκε καί πῆρε ἀπό τόν Ἰδιο τόν Κύριο τήν πολύτιμη συμβουλή καί διαβεβαίωση σχετικά μέ τήν ζωή του, ὥστε νά φθάσει ἀσφαλῶς στήν σωτηρία. Ἐμφανίστηκε ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος κατά τήν διάρκεια τῆς προσευχῆς του καί τοῦ εἶπε:

-- Ἔχε τόν νοῦ σου στόν ἄδη καί μὴ ἀπελπίζου.

Δηλαδή: “Ἔχε αὐτομεμψία καί ταπεινοφροσύνη, πίστευε πὼς εἶσαι ἄξιος γιά τόν ἄδη, ἀλλά μὴν ἀπελπίζεσαι. Ἐγὼ θά σέ σώσω!”

Αὐτό ἰσχύει γιά ὅλους μας. Τό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι ἡ πανανθρώπινη βεβαία ἐλπίδα.

“Έτσι μέ κατάντησαν
τά δάκρυα τῆς μάννας μου!”

Αὐτό τό γεγονός τό ἐδιηγείτο ἡ Γερόντισσα Ξένη, ἡ ὁσία πρώτη Ἡγουμένη τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Νεκταρίου στήν Αἴγινα, ἡ ὁποία ἦταν τυφλή. Τυφλή κατά τήν σωματική ὄραση, ἀλλά φωτισμένη καί μέ ὀξεία πνευματική ὄραση. Ἀποδεικνύει δέ ὅτι οἱ ψυχές τῶν κεκοιμημένων λυποῦνται ὅταν οἱ συγγενεῖς ἀντί νά δοξολογοῦν τόν Θεό, σκληρύνονται καί λυποῦνται ὑπερβολικά.

Αὕτη λοιπόν ἡ ἁγιασμένη μοναχή εἶχε μιά ἀδελφή στήν Ἀθήνα, ἡ ὁποία εἶχε ἕξι κορίτσια καί ἕνα ἀγόρι, πού τήν ἐποχή ἐκείνη ἦταν ὀκτώ περίπου ἐτῶν. Ἡ μητέρα του ἀλλά καί ὅλοι οἱ συγγενεῖς τό ὑπεραγαποῦσαν καί διότι ἦταν μονάκριβο ἀλλά καί γιατί ἦταν πολύ καλό παιδάκι. Ἕνα σωστό ἀγγελάκι.

Μέ τόν ἐμφύλιο πόλεμο (1948) καί τά λεγόμενα Δεκεμβριανά, ὅπου ἐγίνοντο μάχες καί μέσα στίς πόλεις, σ’ἕναν βομβαρδισμό τό ἀγοράκι, ἐνῶ γύριζε ἀπό τό σχολεῖο, σκοτώθηκε. Ἔτσι αὐτό τό ἐπίγειο ἀγγελούδι διάνυσε γρήγορα τήν ἐπίγεια ζωή του γιά νά βρεθεῖ κοντά στόν Θεό σάν οὐράνιο πλεόν ἀγγελούδι.

Ἡ μητέρα πόνεσε πολύ. Ἀφήνοντας δέ τόν ἑαυτό της ἔρμαιο τοῦ πόνου, ἔπese στήν ἐφάμαρτη ὑπερβολή καί στήν ἀπελπισία, ἐνῶ σάν χριστιανή Ὁρθόδοξη ἤξερε ὅτι τό παιδάκι της ἦταν στήν χαρά τοῦ Οὐρανοῦ.

Αὐτή ἡ συμπεριφορά τῶν συγγενῶν ἔχει πολλές φορές ἀποδειχθεῖ πῶς ἐνοχλεῖ τίς ψυχές πού βρίσκονται κοντά στόν Θεό, οἱ ὁποῖες χαίρονται μόνον ὅταν οἱ ἐπίγειοι συγγενεῖς δοξολογοῦν τόν Οὐράνιο Πατέρα, τόν χορηγό τῆς αἰώνιας μακαριότητος καί Εὐεργέτη τῶν ἀνθρώπων, εἴτε βρίσκονται στόν πρόσκαιρο κόσμο εἴτε στόν ἀληθινό.

Ἔτσι λοιπόν καί σ' αὐτή τήν περίπτωση τό ἀγοράκι ἐμφανίστηκε στόν ὕπνο τῆς μεγαλύτερης ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία ἦταν πράγματι μία ἐνάρετη καί πιστή κοπελίτσα. Εἶδε λοιπόν τό ἀγοράκι στόν τάφο μέσα σέ νερά.

-- Ἀδελφούλη μου, τοῦ εἶπε μέ λαχτάρα, γιατί εἶσαι μέσα στά νερά;

Κι ἐκεῖνο μέ παράπονο ἀλλά καί μέ κάποια ἀγανάκτηση τῆς εἶπε:

-- Ἔτσι μέ κατάντησαν τά δάκρυα τῆς μάνας μου!

Ὅταν πληροφορήθηκε βέβαια αὐτά ἡ μητέρα του, συναισθάνθηκε τό λάθος της, ζήτησε συγχώρηση ἀπό τόν Θεό καί γαλήνεψε. Δέν ἤθελε ἐπ'οὐδενί νά πικραίνει τό ἀγγελάκι της ἀλλά πρό πάντων τόν Θεό.

Συνέβη ὅμως καί τό ἐξῆς, τό ὁποῖο καλό εἶναι νά τό ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας. Στό παιδάκι αὐτό δέν ἔκαναν τά καθιερωμένα ἀπό τήν Ἐκκλησία μας μνημόσυνα, γιατί πίστευαν ὅτι δέν ἐχρειάζοντο, ἐπειδή ἦταν μικρό. Ἡ σκέψη αὐτή ὅμως εἶναι λανθασμένη. Ἡ κάθε ψυχούλα, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, θέλει τίς προσφορές της ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί τίς προσευχές. Κυρίως ὅμως μερίδιο ἀπό τήν Θεϊκή Βασιλική Τράπεζα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν γίνεται ἡ Θεία Λειτουργία, ὅταν γίνεται ἡ μνημόνευσή της στήν ἁγία Πρόθεση.

Φάνηκε λοιπόν πάλι ὁ μικρούλης σ' αὐτή τήν καλή του ἀδελφούλα, ἡ ὁποία τόν εἶδε ὅτι βρισκόταν σέ μία λαμπρή οὐράνια τράπεζα μαζί μέ ἄλλα παιδάκια, ἀλλά δέν εἶχε ἐκεῖνος μπροστά του πιάτο μέ φαγητό! Ἡ ἀδελφή του τόν ρώτησε τό γιατί καί τότε τῆς εἶπε:

-- Ἐσεῖς δέν μοῦ στείλατε φαγητό καί μ' ἀφήσατε νηστικό!

Ἡ κοπέλα τό εἶπε στήν μητέρα της καί ἔκαναν τά ἀπαραίτητα μνημόσυνα. Τότε ἡ ἀδελφή του τόν ξαναεἶδε σ' ἐκείνη τήν τράπεζα, ἀλλά αὐτή τή φορά νά τρῶει εὐχαριστημένος ἀπό ἕνα πλούσιο πιάτο μέ φαγητό πού εἶχε μπροστά του.

Ἔτσι, γιά μιά ἀκόμη φορά βγαίνει τό συμπέρασμα πώς καί τά μικρά κεκοιμημένα παιδάκια θέλουν τά μνημόσυνά τους.

Τό μαργαριτάρι τοῦ πόνου

“Τό μαργαριτάρι εἶναι ἓνας ναός πόνου, φτιαγμένος γύρω ἀπό ἓναν κόκκο ἄμμου”!

Πράγματι, ὅταν σ’ ἓνα ὀρισμένο εἶδος ὀστρακου μπεῖ ἔστω καί ἓνας κόκκος ἄμμου, ἐρεθίζεται, πονάει, δακρύζει. Τό δάκρυ αὐτό ἀποτελεῖ τήν οὐσία ἀπ’ τήν ὁποία εἶναι φτιαγμένο τό μαργαριτάρι!

Τό ἴδιο καί ἡ ἀνθρώπινη ψυχή, ἂν εἶναι ψυχή πού ἔχει Θεό.

Ὅταν πονέσει κι ὅταν δακρύσει, φτειάχνει μέ τήν Χάρι Του τό μαργαριτάρι τῆς μετανοίας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς εὐσπλαγχνίας. Ἄλλοτε πρὸς ἐξαγνισμό καί ἄλλοτε πρὸς πλουτισμό (ὅταν ἀφορᾷ δικαίους)”

(Γέρων Παΐσιος ἀγιορείτης)

Ὁ πόνος εἶναι μυστήριο πού μέσα του
τελεσιουργεῖται ἡ σωτηρία μας. Ποιός σώζε-
ται; “Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος”.

Ὁ μέγας Κυρηναῖος, ὁ Χριστός μας, εἶπε
κάποτε σ’ ἓναν πονεμένο πιστό:

“ Ἐγώ ὑπέφερα τόσο γιά σένα καί γιά
ὅλους. Ἐσύ δέν μπορείς νά κάνεις ὑπομονή
γιά τήν σωτηρία σου;”

Πρότυπο αἰώνιο καρτερίας καί ὑποταγῆς
στό Θεϊκό θέλημα, ἡ Παναγία μας. Βραβεῖο
Της ἡ ἀθάνατη χαρά τῆς Ἀναστάσεως καί ἡ
αἰώνια δόξα Της. Ἐάν Τήν μιμηθοῦμε, Θεϊκό,
αἰώνιο βραβεῖο θά περιμένει κι ἐμᾶς.

Εἴθε, διά πρεσβειῶν Της.

Κάποια στιγμή...

Κάποια στιγμή πού μιά ολόκληρη ζωή
μπόρεσε μέσα της νά κλείσει,
έσπασε ή αιώνια σιωπή
κι ή λατρευτή Σου ή φωνή
τόν Ούρανό μέσ' στην ψυχή
ήρθε νά μου χαρίσει.

Ετ' άγραφο γράφτηκε χαρτί
του άπορημένου νου
παράπονο μαζί και νουθεσία.
“Εγώ τόσα υπέφερα για όλους και για σέ!
Εσύ νά υπομένεις δέν μπορείς
για την δική σου σωτηρία;”

(από την ποιητική συλλογή
“Εσπερινοί στοχασμοί”)

“Πές στήν μητέρα μου ὅτι τήν εὐχαριστῶ”

Τό γεγονός αὐτό συνέβη σέ μιά κωμόπολη τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας τό 2007 καί ἀποδεικνύει ἀναμφίβολα ὅτι κάθε φιλόθρωπη πράξη πού γίνεται ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν γιά τήν ψυχούλα τῶν κεκοιμημένων, ἔχει ἀγαθή ἐπίδραση καί τούς δίνει τό θεῖο ἔλεος.

Ἡ κοπέλα μιᾶς ἀγροτικῆς οἰκογενείας, μορφωμένη καί προικισμένη ἀπό τόν Θεό μέ ψυχική καί σωματική ὠραιότητα, προσβλήθηκε ἀπό καρκίνο τοῦ ἥπατος καί τελικά τήν πῆρε ὁ Θεός κοντά Του. Οἱ γονεῖς της, θεοσεβεῖς καί μέ ἀκλόνητη πίστη, πόνεσαν μέν πολύ, ἀλλά τελικά ἐμπιστεύθηκαν τό παιδί τους στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί ἡσύχασαν. Ἐπειδή δέ ἀνέκαθεν ἦταν ἐλεήμονες, συνέχισαν ἀκόμη περισσότερο τήν εὐλογημένη τακτική τους μετά τήν κοίμηση τῆς κόρης τους.

Μιά γνωστή τους κοπέλα εἶχε στήν μικρή αὐτή πολιτειούλα ἕνα μαγαζάκι καί, ὅταν ἔσφαζαν κανένα ζῶο, τό πουλοῦσε ἐκεῖ. Ἐπειδή εἶχε ὑποχρέωση στούς ἀνθρώπους αὐτούς ἡ κρεοπώλης, διότι πολλές φορές τήν εἶχαν βοηθήσει ποικιλοτρόπως, μιά ἡμέρα χάρισε στήν μητέρα τῆς κεκοιμημένης ἕνα ἐκλεκτό κομμάτι κρέας γιά τόν σύζυγό της. Τήν εὐχαρίστησε καί, ὅταν πῆγε στό σπίτι, ὅπως εἶπε χαρακτηριστικά, τό πέταξε

μέσα στην κατάψυξη του ψυγείου, όπως ήταν.

Μετά από δύο ημέρες, πήγε στο σπίτι της μιά φτωχούλα χήρα γυναίκα που είχε και παιδάκια και της ζήτησε βοήθεια. Η ἐλεήμων γυναίκα της ἔδωσε ὅ,τι μπορούσε και τελικά θυμήθηκε κι ἐκεῖνο τό κρέας και ἀνοίγοντας τό ψυγείο τό ἔδωσε και τῆς εἶπε:

-- Πᾶρε αὐτό και μαγείρεψέ το γιά τά παιδιά.

Μετά από μερικές μέρες, συνάντησε τήν κρεοπώλη, ἡ ὁποία συγκινημένη ἀλλά και ἀπορημένη τῆς εἶπε τά ἑξῆς:

-- Κυρία Μαρία μου, εἶδα στόν ὕπνο μου τήν κόρη σου. Ἐλαμπε ἀπό ὁμορφιά και χαρά! Τήν ρώτησα πῶς περνάει και μοῦ εἶπε: "Εἶμαι πολύ καλά και σέ παρακαλῶ νά τό πεῖς στην μητέρα μου, γιά νά μήν στενοχωριέται. Γιά τό κρέας πού ἔδωσες στην μητέρα μου, σ' εὐχαριστῶ. Εὐχαριστῶ και τήν μητέρα μου. Νά τῆς πῆς πῶς ἀπό αὐτό τό κρέας ἔφαγα κι ἐγώ!" Αὐτό βέβαια τό τελευταῖο δέν μπόρεσα νά καταλάβω τί σήμαινε.

Ἀκούγοντας αὐτά ἡ πονεμένη μητέρα, ἔμεινε ἄφωνη και γέμισαν τά μάτια της δάκρυα. Ὅταν συνῆλθε, μέ φωνή πού ἔτρεμε ἀπό συγκίνησι, εἶπε:

-- Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅσοι ἔφυγαν ἀπό αὐτή τή ζωή, ζοῦν! Τό κρέας πού μοῦ ἔδωσες, παιδί μου, τό ἔδωσα ἐλεημοσύνη σέ μιά φτωχούλα πού μοῦ ζήτησε βοήθεια. Τήν λυπήθηκα. Καί νά, ἡ ἐλεημοσύνη ἔδωσε χαρά

καί στήν ψυχή τῆς κόρης μου καί σοῦ τό ἀπεκάλυψε.
Θεέ μου, Σ' εὐχαριστῶ! Δίνε πάντα χαρά στό παιδάκι
μου!....

Ἡ Θεϊκὴ διαβεβαίωση

“*Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν
ὅτι ὁ τόν λόγον μου ἀκούων
καί πιστεύων τῷ πέμψαντί με
ἔχει ζωὴν αἰώνιον
καί εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται
ἀλλὰ μεταβέβηκεν
ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν*”

(*Ἰωάν. 5, 24*)

“ Κόρη μου, νά πηγαίνης στήν Ἐκκλησία ”

Ξ' ἓνα ἀπό τά μεγάλα χωριά τῆς Αἰτωλοακαρνανίας συνέβη τό ἐξῆς περιστατικό. Ἡ μητέρα μιᾶς κοπέλας, καλή καί εὐσεβής, ἔφυγε γιά τήν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Πράγματι, ἦταν μιά γνήσια χριστιανή σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς της. Τήν Κυριακή, ἐκτός ἂν ἦταν ἄρρωστη, πρωί-πρωί ξεινοῦσε γιά τήν Ἐκκλησία καί ἐκεῖ ἡ καθαρή καί φιλόθεη ψυχή της πραγματικά συναντοῦσε καί ἐρχόταν σέ ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό. Συχνά-πυκνά κοινοῦσε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, πού τῆς ἔδινε ζωή καί δύναμη.

Καί ἡ κόρη της καλή κοπέλα ἦταν, ἀλλά μετά τόν θάνατο τῆς μητέρας της ἀρραίωσε τόν ἐκκλησιασμό καί δέν πῆγαινε τακτικά στήν Ἐκκλησία. Κι ἂν πῆγαινε, πῆγαινε πρὸς τό τέλος.

Καί γιά νά δικαιολογηθεῖ στήν συνείδησή της, πού τήν ἔτυπτε, προφασίζόταν ὅτι εἶχε πολλές δουλειές, τήν φροντίδα τῶν ζώων καί δέν τήν ἔφθανε

ὁ χρόνος. Οἱ συνηθισμένες προφάσεις, ἐνῶ, ὅταν θέλει ὁ ἄνθρωπος, βρίσκει λύση γιά ὅλα.

Ἔτσι συνεχιζόταν αὐτή ἡ κατάσταση καί ἡ ψυχή της ὅσο πηγαινε καί πάγωνε, ὅπως ἓνα κάρβουνο, ὅταν τό βγάλεις ἔξω ἀπο τήν φωτιά σβήνει καί παγώνει!

Ἐνα βράδυ ὅμως, κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, ἔγινε ἡ ἄνωθεν παρέμβαση. Δηλαδή τῆς ἐμφανίστηκε στόν ὕπνο της ἡ κεκοιμημένη μητέρα της μέσα σέ ἄπλετο φῶς καί τῆς εἶπε στοργικά τά ἐξῆς ἀξιοπρόσεκτα λόγια:

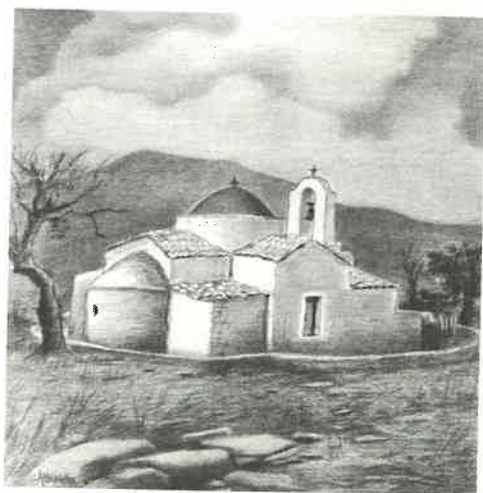
-- Κόρη μου, νά πηγαίνεις τήν Κυριακή στήν Ἐκκλησία. Ἐμεῖς ἐδῶ ἐπάνω, ἐκείνη τήν ὥρα εἴμαστε ὅλοι κάτω ἀπό τόν Παντοκράτορα καί χαιρόμαστε ὅταν βλέπουμε κάποιον δικό μας νά ἔρχεται στήν Ἐκκλησία νά δοξολογεῖ τόν Θεό!

Καί πρόσθεσε:

-- Νά πηγαίνεις παιδί μου πρωί, ν' ἀκοῦς τά ὠραῖα λόγια τοῦ Ὁρθρου καί ὅχι στήν τρίτη καμπάνα.

Αὐτό τό θεόσταλτο ὄνειρο συγκλόνισε τήν κόρη. Ἀπό τότε κάθε Κυριακή πρωί-πρωί πηγαίνει πρόθυμα στήν Ἐκκλησία. Ἐχει πιά τήν βεβαιότητα ὅτι θά παίρνει κι ἐκείνη τήν εὐλογία τοῦ Παντοκράτορα, ἀλλά καί τήν εὐχή τῆς μανούλας της.

Αὐτό βέβαια ἰσχύει γιά ὅλους. Ἄς τό σκεφθοῦμε...

Ἀπαράδεκτη ἀδικία.

Κάποτε ἓνας ἄρχοντας καλός καί ἀγαθός, ἐλεήμων καί εὐσπλαγχνος, θέλησε νά κάνει ἓναν μοναχικό περίπατο στό γειτονικό δάσος.

Στήν δρόμο πού πήγαινε, συνάντησε ἓναν ζητιάνο μέ ἀξιολύπητη ἐμφάνιση, ὁ ὁποῖος τοῦ ζήτησε ἐλεημοσύνη. Τόν εὐσπλαγχνίστηκε καί, γενναιοδωρος καθὼς ἦταν, ἄδειασε τίς τσέπες του στά χέρια του. Εἶχε πάνω του 168 λίρες. Τοῦ ἔδωσε τίς 166 καί κράτησε μόνο τίς δύο!

Ὁ ζητιάνος ἔκθαμβος μπροστά σ' αὐτή τήν γενναιοδωρία, τόν χιλιοευχαρίστησε, πρόσεξε ὅμως καί τίς δύο λίρες πού κράτησε ὁ ἄρχοντας.

Μετά ἀπό αὐτό, ὁ ἐλεήμων ἄνθρωπος συνέχισε

τόν δρόμο του πρὸς τό δάσος. Ὁ ζητιάνος ὅμως, ὁ
ὁποῖος ἦταν μεταμφιεσμένος ληστής, χώθηκε στό δά-
σος καί ἀπό ἄλλον δρόμο τοῦ βγῆκε μπροστά κι ἐκεῖ
στήν ἐρημιά χτύπησε καί σκότωσε τόν εὐεργέτη του
καί τοῦ πῆρε καί τίς δύο λίρες πού εἶχε κρατήσει!!

Ἀγανακτεῖ κανεῖς μπροστά σ' αὐτή τήν
ἀχαριστία καί ἀπληστία. Κι ὅμως, χωρίς νά τό
καταλαβαίνουμε, μπαίνουμε στήν θέση αὐτοῦ
τοῦ ἀχάριστου καί ἄπληστου ληστοῦ!

☪ Πανάγαθος Θεός μᾶς χαρίζει 168 ὥρες
ζωῆς τήν ἐβδομάδα γιά νά τίς ἀξιοποιήσουμε
ὅπως θέλουμε, καί κρατάει γιά Ἐκεῖνον μόνον
δύο ὥρες, τίς ὥρες πού πρέπει νά συμμετέχου-
με στήν Θεία Λατρεία τῆς Κυριακῆς, στήν Θεία
Λειτουργία. Κι αὐτό, πάλι γιά μᾶς. Γιά νά μᾶς
ξεκουράσει ψυχικά, νά μᾶς θρέψει μέ τό Πανά-
γιον Σῶμα καί Αἷμα Του, γιά νά ἀνανεώσει τίς
δυνάμεις μας μέ τό οὐράνιο ὄξυγόνο τῆς Χάρι-
τος. Τοῦ τίς ἀφαιροῦμε ληστρικά κι αὐτές μέ διά-
φορες προφάσεις. Ἔτσι ἀδικοῦμε τόν Πανευε-
ργέτη μας καί Σωτῆρα μας Χριστό, ἀλλά κυρίως
τήν ψυχή μας, πού τήν ἀφήνουμε νηστική ἀπό τήν
θεία Χάρι καί ἐξαντλημένα.

Ὁ ἐρχομός τοῦ φωτός
(λυκαυγές)

Ἔρχεται φῶς... Ὅμορφη ὥρα!
Ἀπ' τοῦ Φωτός τήν θεία χώρα
τό στέλνει Αὐτός, πού “γεννηθῆτω, εἶπε, φῶς”.

Τ' ἄκτιστο Φῶς πότε θά στείλει;
καί στῆς ψυχῆς τό λυκαυγές
τ' ἄυλο Φῶς νά ἀνατείλει;

Ὡ Φωτοδότα, τοῦ κόσμου Φῶς,
διῶξε τό σκότος πού εἶναι ἐντός
καί στήν καρδιά μά καί στόν νοῦ,
Χριστέ Ἰησοῦ, Γίέ Θεοῦ.

Ἀμήν.

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἑσπερινοί στοχασμοί”)

Περί ἀχειροποιήτου κατοικίας εἰς τόν Οὐρανόν

“ Οἶδαμεν γάρ ὅτι ἐάν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδόμην ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς...

Θαρροῦντες οὖν πάντοτε καί εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι ἐκδημοῦμεν ἀπό τοῦ Κυρίου.

Θαρροῦμεν δέ καί εὐδοκοῦμεν μᾶλλον ἐκδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος καί ἐνδημῆσαι πρὸς τόν Κύριον.”

(Β' Κορ. Ε', 1,6,8)

Μπροστά στην πόρτα της έντατικῆς

Συνέβη τό 2007. Ένα παλληκαράκι δέκα ἐπτά περίπου ἐτῶν, τό ὁποῖο εἶχε πραγματικό πάθος μέ τό ποδόσφαιρο, κατά τήν διάρκεια ενός παιχνιδιοῦ ἔπεσε στό χῶμα ἀναίσθητο. Ξεπέρασε τίς ἀντοχές τῆς καρδιάς του καί γενικά τοῦ ὀργανισμοῦ του καί σέ ἀπελπιστική κατάσταση τό μετέφεραν στό νοσοκομεῖο τῆς περιοχῆς, στήν έντατική μονάδα, προσπαθώντας νά τό βοηθήσουν. Μάταια ὅμως! Πορευόταν πρὸς τόν θάνατο. Ἡ μητέρα του γεμάτη ἀγωνία τριγύριζε ἔξω ἀπό τήν έντατική καί ἔκλαιγε.

Μιά γνωστή της κυρία μαζί μέ τήν κόρη της, ἡ ὁποία ἦταν περίπου συνομήλικη μέ τόν ἄρρωστο νέο καί τόν γνώριζε καλά, πῆγαν στό νοσοκομεῖο γιά νά συμπαρασταθοῦν. Καί πράγματι, οἱ δύο μητέρες συζητοῦσαν στήν ἄκρη τοῦ νοσοκομειακοῦ διαδρόμου. Τό κορίτσι ἔμεινε ὄρθιο ἀπέναντι ἀπό τήν πόρτα τῆς έντατικῆς καί μυστικά προσευχόταν γιά νά βοηθήσει ὁ Θεός.

Γιά μιά στιγμή, κι ἐνῶ κοιτοῦσε πρὸς τά ἐκεῖ, βλέπει τόν ἄρρωστο νέο μπροστά στήν πόρτα τῆς έντατικῆς! Τό πρόσωπό του καί ὁλόκληρος γενικά ἔδειχνε σάν νά ἐξέπεμπε φῶς! Καί τόν ἄκουσε νά τῆς λέει:

-- Πές στήν μητέρα μου νά μὴν κλαίει. Τώρα εἶμαι πολύ καλά!

Αὐτά εἶπε καί χάθηκε ἀπό τὰ μάτια της. Μόλις συνῆλθε ἀπό τό ξάφνιασμα ἢ κοπελίτσα, χαρούμενη κατευθύνθηκε πρὸς τὰ κεῖ πού ἦταν ἡ μητέρα της καί ἡ μητέρα τοῦ νέου. Αὐθόρμητα καί χαρούμενα τῆς εἶπε αὐτό πού συνέβη, ὅτι δηλαδή μόλις πρὸ ὀλίγου τὸν εἶδε καί τὴν παραγγελία του στήν μητέρα του νά μὴν κλαίει γιατί τώρα εἶναι πολὺ καλά.

Ἡ γυναῖκα ἔμεινε ἄφωνη σάν ἄκουσε αὐτά. Φάνηκε σάν νά μὴν πίστευε στ' αὐτιά της. Τό κορίτσι συνέχισε:

-- *Ναί, κυρία Μ... Τόν εἶδα πρὶν λίγο. Νά σᾶς πῶ καί τί φοροῦσε. Παντελόνι τζήν καί πορτοκαλί μπλούζα!*

Τότε ἦταν πού ἡ γυναῖκα κατεπλάγη, διότι πράγματι αὐτά τὰ ροῦχα φοροῦσε ὅταν συνέβη τό γεγονός!

Ὅλα αὐτά εἶχαν σάν συνέπεια νά ἐπιμένει ἡ γυναῖκα νά μπεῖ μέσα στήν ἐντατική νά δεῖ τό παιδί της. Ὅμως δέν τῆς τό ἐπέτρεψαν ἐκείνη τὴν ὥρα, διότι πράγματι ὁ νεαρός εἶχε φύγει γιὰ τὸν Οὐρανὸ τὴν στιγμή πού τὸν εἶδε ἡ κοπελίτσα!

Ἀργότερα τό εἶπαν στήν μητέρα. Φυσικὸ ἦταν νά πονέσει, ὅμως εἶχε ἤδη πάρει τό μεγάλο μήνυμα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἀθανασία τοῦ παιδιοῦ της.

Εἶθε νά τό νοιώσουμε κι ἐμεῖς
αὐτό τό Θεῖο μήνυμα.

Ἀμήν.

Μεταξύ δύο κυμμάτων

Λάν ένα όνειρο
ή ανθρώπινη χαρά·
λίγο διαρκεί καί λίγο ζεί.
Όσο τό μεσοδιάστημα
τό μεταξύ δύο κυμμάτων!

“Ανεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί Σου, Κύριε,
καί ἡ βουλή τῶν Σῶν κριμάτων”!
“Δριμύς χειμῶν” ἡ θεραπεία μου,
ἀλλ’ “ὁ Παράδεισος γλυκύς”...

Εὐδόκησε, Πανάγιε,
ἡ σωτηρία νᾶν’ ἐγγύς!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἑσπερινοί στοχασμοί”)

Ὁ Γέρων Γαβριήλ ὁ Ρῶσος

“Φοβόμουν μήπως ὁ θάνατος μέ στερήσει ἀπὸ τὴν αἴσθηση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεός μέ ἐλέησε καί μέ διαβεβαίωσε πὼς αὐτό δέν μπορεῖ νά συμβεῖ σέ ὅσους Τόν ἀγαποῦν ἀληθινά.

Ἐπέτρεψε κάποτε καί ἐλευθερώθηκε ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τό σῶμα μου. Τότε ἐξακρίβωσα τό ἐξῆς:

Μέ τὴν παραμικρὴ κίνηση τῆς θέλησης, μέ μιὰ σκέψη, ἡ ψυχὴ μεταφερόταν αὐτοστιγμεί σέ ὅποιο μέρος ᾔθελε!

Ἡ ἐλευθερία τῆς κίνησης δέν ἐμποδιζόταν ἀπο κανένα ὑλικό ἐμπόδιο...”

Θά σέ ξαναδῶ!

(στήν ψυχή πού ἔφυγε)

Ξτερνό ἀντίο δέν θά πῶ,
ψυχή ἀγαπημένη·
καί πάλι θά σέ ξαναδῶ,
τ' ἄκτιστο Φῶς ντυμένη...

Ξτήν ὑπερκόσμια ἁρμονία τῆς ἀγάπης
καί στό νηφάλιο μεθύσι τῆς ψυχῆς,
καθώς τ' ἀγγελικά βιολιά θά παίζουν
θά ἀγαπήσεις καί θ' ἀγαπηθεῖς.

Τίς ξεχασμένες μελωδίες
τῆς Ἑδέμ θ' ἀκούσεις,
τήν Θεϊκή ἀγάπη θά γευθεῖς.
Τότε εὐχήσου καί γιά μένα!
Τοῦ “γυρισμοῦ” ὁ δρόμος εἶν' μακρὺς...

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἑσπερινοί στοχασμοί”)

Τό βράδυ τῆς Ἀναστάσεως

Ἀνάμεσα στά ἀγγελικά παιδιά πού ἔφυγαν ὅταν ἔπεσε τήν δεκαετία τοῦ 1990 τό στρατιωτικό ἀεροπλάνο στό ὄρος Ὁρθρος, ἦταν καί ὁ “Γιῶργος”, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος. Ἀγνό παιδί, φιλότιμο καί φιλόχριστο. Ἀγαποῦσε πολύ τόν Χριστό, κι ἀπ’ ὅ,τι φάνηκε τό ἀγάπησε κι Ἐκεῖνος. Ἰσχυσε καί γι’ αὐτόν αὐτό πού περιέχεται στήν Ἀγία Γραφή: “Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη καί ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μή κακία ἀλλάξει σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ” (Σοφ. Σολ. 4, 7).

Όλοι πόνεσαν για τόν ἀποχωρισμό του καί περισσότερο ἢ μητέρα του. Όταν ὅμως πιστεύει κανείς στήν ἀγάπη καί στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὅλα τόσο διαφορετικά! Τόσο εἰρηνικά, τόσο παρήγορα! Ὁ Κύριος παρηγορεῖ τίς πιστές ψυχές, ἀλλά καί τίς παιδαγωγεῖ.

Τό πρῶτο Πάσχα μετά τό γεγονός, ἡ μητέρα του δέν ἀκολούθησε τήν ὑπόλοιπη οἰκογένεια στήν ἀναστάσιμη Λειτουργία. Κι ὅμως, κατ' ἐξοχήν καί κυρίως ἡ ἀναστάσιμη ἀκολουθία καί Θεία Λειτουργία εἶναι γιά τούς πονεμένους. Εἶναι ἡ μετάγγιση τῆς ἀναστάσιμης χαρᾶς καί ἡ Θεϊκή διαβεβαίωση τοῦ Θριάμβου τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου.

Καθόταν λοιπόν ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ στήν κουζίνα, μαγείρευε γι' αὐτούς πού θά γύριζαν ἀπό τήν Ἐκκλησία καί... ἔκλαιγε.

Ξαφνικά, μέ τήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ εἶδε ἀλλά καί ἔνοιωσε τήν παρουσία κάποιου δίπλα της! Ξαφνιασθηκε καί ἔστρεψε τό κεφάλι της κατὰ κεῖ. Τότε ἀντίκρουσε τόν γυιό της φωτεινόν καί μέ μία ὑπεριόσμια ὁμορφιά!

Ἀνιητοποιήθηκε χωρίς ἀνάσα ἀπό τό δέος καί τήν συγκίνηση. Δέν μπόρεσε νά βγάλει φωνή ἀπό τό στόμα της. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς μίλησε! Ἡ φωνή του τῆς χαίδεψε τήν ψυχή, γιατί ἡ ἀκοή τῆς ψυχῆς της τόν ἄκουσε νά τῆς λέει στοργικά καί ἡσυχά ἀλλά καί μέ ἓνα τρυφερό παράπονο:

-- Μάννα, ὥς πότε θά κλαῖς καί θά μοῦ βαραίνεις τήν ψυχή;

Μέ τά λόγια αὐτά χάθηκε ἀπό μπροστά της τόσο αἰφνίδια, ὅπως καί ὅταν παρουσιάστηκε. Εἶδε κι ἔπαθε νά συνέλθει. Ἔκλαψε καί πάλι, ἀλλά τώρα ἀπό γλυκειά μετάνοια γιά τήν ὀλιγοπιστία της καί ἀπό χαρά γιά τήν λυτρωτική ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καί ὅταν ἤρθαν οἱ δικοί της καί τῆς εἶπαν τό “Χριστός ἀνέστη”, ἀποκρίθηκε μέ ὅλη τήν ψυχή της τό “ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος”!

Καί κάτι ἀξιοσημείωτο. Ὅταν συνέβη ἡ πτώση τοῦ ἐν λόγῳ στρατιωτικοῦ ἀεροπλάνου καί ἔφυγαν γιά τόν Οὐρανό δεκάδες Ἑλληνικά νειᾶτα, μιά Ἡγουμένη, ἀγιασμένη ψυχούλα, ἡ ὁποία νοσηλευόταν σέ μεγάλο νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ὅταν ἤρθαν οἱ ἀδελφές νοσοκόμες γιά τήν πρωινή νοσηλεία, τοὺς ἐμπιστεύθηκε ἓνα ὄνειρο πού εἶδε τήν προηγούμενη νύχτα. Ἐντυπωσιασμένη εἶπε:

-- Εἶδα μία μεγάλη χρυσῇ ἄμαξα γεμάτη νέους φωτεινούς καί χαρούμενους, ἡ ὁποία ἀνέβαινε λές καί πετοῦσε πρὸς τόν Οὐρανό!

Ὅταν τ’ ἀκουσαν οἱ ἀδελφές, ἀλληλοκοιτάχτηκαν ἐκπληκτες. Μετά τῆς ἀνήγγειλαν τό γεγονός κι ἐκείνη κάνοντας τόν Σταυρό της εἶπε: “ Ἡ γῆ ἔστειλε ἀγγελικές ψυχές στόν Οὐρανό”!

“ Ἄμα μᾶς ξεχνᾶτε, πέφτουμε χαμηλά”

Ὅσο ἀπαραίτητο εἶναι νά προσευχόμαστε καί νά κάνουμε στήν Ἐκκλησία τά μνημόσυνα γιά τίς ψυχές τῶν κεκοιμημένων, τό ἀποδεικνύουν καί τά ἀκόλουθα δύο περιστατικά. Τά διηγήθηκαν δύο εὐσεβεῖς καί καλλιεργημένες προσκυνητρίες ἀπό γειτονικό χωριό. Ἡ μία εἶπε:

“ Πάνω στόν χρόνο πού κοιμήθηκε ἡ μητέρα μου, λησμόνησα τήν ἡμέρα πού ἔπρεπε νά γίνει τό μνημόσυνο. Τό βράδυ τήν εἶδε στόν ὕπνο της ἡ κόρη μου (ἡ ἐγγονή της) καί τῆς εἶπε μέ παράπονο καί στενοχωρημένη:

-- Πές στήν μάνα σου, γιατί μέ ξέχασε; Οὔτε ἓνα κερί; Ἐγώ τήν ἄφησα στό πόδι μου. Ὅταν μᾶς ξεχνᾶτε, πέφτουμε χαμηλά!

Πράγματι, ἡ μητέρα μου φρόντιζε πολύ τά καθήκοντά της ἔναντι τῶν κεκοιμημένων.

Τήν ἄλλη μέρα, ὅταν ἄκουσα τό μήνυμά της ἀπό τό στόμα τῆς κόρης μου, ἀμέσως ἔβρασα σιτάρι καί τό πῆγα στήν Ἐκκλησία νά μνημονευθῇ.”

Ἡ ἄλλη κυρία εἶπε κάτι σχετικό:

“ Λησμόνησα νά κάνω τά χρυσᾶ κόλλυβα γιά τήν μητέρα μου. (Στήν Ρούμελη “ χρυσᾶ κόλλυβα” λένε

τά κόλλυβα πού γίνονται τό Σάββατο τῆς ἐβδομάδος τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπου τελειώνει ἡ ἀναστάσιμη χάρι πού δίδεται στίς ψυχές τῶν κεκοιμημένων, σύμφωνα μέ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας.) Τό βράδυ τήν βλέπω στόν ὕπνο μου ὅτι στεκόταν μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας καί μ' ἓνα κουτάλι ἔτρωγε κόλλυβα ἀπό ξένα πιάτα πού ἦσαν τοποθετημένα ἐκεῖ.

-- Καλέ μητέρα, τρῶς ξένα κόλλυβα; τήν ρώτησα.
Κι ἐκείνη ἀπάντησε:

-- Τί νά κάνω, κόρη μου, ἀφοῦ δέν μοῦ ἔφτειαζες ἐσύ;

Τό παράπονό της μ' ἄγγιξε στήν καρδιά. Ἀπό τότε ποτέ δέν παρέλειψα τά καθήκοντά μου ἔναντι τῶν κεκοιμημένων."

“Τί νά κάνω, θειά; Ψάχνω νά βρῶ
δυό σπυριά σιτάρι νά φάω!”

Ἐν ἓνα χωριό τῆς Ρούμελης ἔφυγε γιά τόν Οὐρανό ἓνας ἀρκετά νέος ἄνθρωπος. Ὅταν ἦρθε ὁ καιρός νά γίνει τό μνημόσυνο τῶν σα-

ράντα ἡμερῶν, γιά νά τιμήσουν, ὅπως νόμιζαν, τόν νεκρό, παρήγγειλαν οἱ συγγενεῖς τόν δίσκο τῶν κολλύβων σ' ἓνα καλό ζαχαροπλαστεῖο τῆς γειτονικῆς πόλεως. Κι ἐκεῖ, γιά νά εὐχαριστήσουν τούς πελάτες τους, καί τί δέν ἔβαλαν ἐπάνω στόν δίσκο! Ζαχαρένια στολίδια καί λουλούδια, ζάχαρες, κρέμες κλπ. Ὅλα, ἐκτός ἀπό σιτάρι!

Ἐγινε τό μνημόσυνο καί τό βράδυ μία θεία τοῦ κεκοιμημένου τόν εἶδε στόν ὕπνο της νά πετάει μέ ἀγανάκτηση ἐπάνω ἀπ' τόν δίσκο ὅλα αὐτά τά περιττά στολίδια.

-- Κώστα μου! τοῦ εἶπε, γιατί πετᾷς τά στολίδια ἀπό τόν δίσκο σου;

Τότε ἐκεῖνος τήν κοίταξε αὐστηρά καί τῆς εἶπε:

-- Τί νά κάνω, καημένη θειά; Ψάχνω νά βρῶ δυό σπυριά σιτάρι νά φάω!

Ἄς τό λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας αὐτό, διότι τά κόλλυβα πρέπει νά γίνονται μέ σιτάρι. Ὁ στολισμός ἄς εἶναι λιτός. Ὁ Κύριος εἶπε: "Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μή ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τήν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτός μόνος μένει, ἐάν δέ ἀποθάνῃ, πολύν καρπὸν φέρει" (Ἰωάν. 12, 24).

Περί προσευχῆς ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων

“... Κατά τὴν ὥρα τῆς ἀναίμακτης Θυσίας, πού τό τίμιον Αἷμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ προσφέρεται θυσία γιά τά δικά μας ἁμαρτήματα καί τά ἀγνοήματα τοῦ λαοῦ, ἂν δέν ἀναφέρουμε εὐχή γιά τὴν αἰώνια ζωὴ τῶν νεκρῶν, πῶς θά δικαιολογήσουμε μιὰ τέτοια ἀδιαφορία; Τί μᾶς ἐμποδίζει νά ἐκδηλώσουμε τὴν συμπάθειά μας καί νά ἐκφράσουμε εὐχές γιά τοὺς τεθνεῶτες, ἀφοῦ μᾶς ἐνώνει ἡ ἴδια ἀγάπη, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός; Πῶς νά μὴν ζητοῦμε νά γίνει εὐσπλαγχνικός καί συμπαθὴς πρὸς αὐτοὺς πού ἔφυγαν καί ἀπὸ ἀνθρώπινη ἀδυναμία φέρουν τὸν λέρωμα τῆς ἁμαρτίας;

Ἔχουμε τὴν Ἀποστολικὴ Παράδοση καί τοὺς ἁγίους Πατέρες πού μᾶς προτρέπουν σ’ αὐτό. Ἐμεῖς, καί μόνο γιά τὴν γνωστὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας καί γιά τὴν ἀγάπη μας πρὸς τοὺς πατέρες καί ἀδελφούς μας πού ἔφυγαν μέ τὸν θάνατο, συνέχεια θά ἀναπέμπουμε δεήσεις γι’ αὐτούς”.

(Μελέτη ἁγίου Νεκταρίου περὶ Μνημοσύνων)

“Μέ ἔβγαλες ἀπ’ τόν ἄδη!”

*Π*ρὶν μερικές δεκαετίες, σ' ἓνα χωριουδά-
κι τῆς Ἡλείας, ζοῦσε μιά χαριτωμένη ἀπ’ τόν
Θεό ψυχή, ἡ κυρα -Κατερίνα.

Δέν ἤξερε καθόλου γράμματα. Ὅμως ἦταν
ἓνας πολύ φωτισμένος ἄνθρωπος, μέ ἀκλόνητη
ζωντανή πίστι, σάν κι ἐκείνη πού εἶχαν οἱ πρῶτοι
χριστιανοί πού ἔπεφταν καί στή φωτιά γιά τόν
Χριστό, προκειμένου νά μήν Τόν ἀρνηθοῦν.

Καί ἔτσι ἐκπληρώθηκαν καί στήν κυρα-Κα-
τερίνα τά λόγια τοῦ Κυρίου πού εἶπε: “Τά πάντα ὅσα
ἐάν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψετε”
(Ματθ. 21, 22).

Ὅταν τόν Ἰούλιο σκοτείνιαζε ὁ οὐρανός ἀπ’

τά σύννεφα κι ἐρχόταν βροχή, ἐπειδή οἱ θημω-
νιές μέ τά στάχια περίμεναν γι' ἀλώνισμα στ'
ἀλώνια κι ἄν ἔβρεχε θά καταστρεφόταν ἡ σοδειά,
οἱ χωρικοί ἔτρεχαν στήν κυρα-Κατερίνα γιά νά
προσευχηθῇ νά μή βρέξει!

Κι ἐκείνη, πήγαινε μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ
Χριστοῦ, προσευχόταν, καί τά σύννεφα ἔφευγαν!

Ὅταν ἀρρώσταινε κανεῖς, πάλι κατέφευγαν
στήν κυρα-Κατερίνα νά τούς σταυρώσῃ καί νά
προσευχηθῇ. Καί, ἄν διέθεταν καί οἱ ἀσθενεῖς πί-
στι, τό θαῦμα γινόταν.

Ποτέ δέ ἡ ἀγιασμένη αὐτή γυναῖκα δέν δέ-
χθηκε χρήματα ἢ δῶρα. Ὅ,τι ἔκανε, τό ἔκανε
ἀνιδιοτελῶς, μέ μεγάλη ἀπλότητα καί φυσική
ταπεινοφροσύνη. Ἡ σκέψις της ἦταν παρθενική.
Δέν τήν μόλυνε αὐταρέσκεια ἢ ὑπερηφάνεια. Γι'
αὐτό, τό χάρισμα τοῦ Θεοῦ δέν τό ἔχασε μέχρι
τό τέλος τῆς ωραίας ζωῆς της.

Κάποτε, ὁ ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ ἐντυπωσιασμένος
ἀπό τ' ἀποτελέσματα τῆς προσευχῆς αὐτῆς τῆς
πιστῆς γυναίκας, τήν φώναξε καί ἰδιαιτέρως τήν
ρώτησε:

--Παιδί μου Κατερίνα, τί προσευχή κάνεις μπρο-
στά στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ;

Κι ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μέ ὅλη της τήν
ἀπλότητα:

--Ἐγώ παππούλη μου, ὅπως γνωρίζεις, δέν ξέρω
γράμματα. Λέω μιά προσευχή πού μοῦ μαθε ἡ γιαγιά

μου. Λέω: “ Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος ”!

Ὁ ἱερεὺς ἔμεινε κατάπληκτος σάν ἄκουσε τὸν πρῶτο στίχο τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἀγίου Εὐαγγελίου!

Ἀφοῦ λοιπὸν βεβαιώθηκε γιὰ τὸ ἄδολον αὐτῆς τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀπλὴ καὶ βαθειὰ της πίστι, τῆς εἶπε:

-- Προσεύχου, παιδί μου, προσεύχου ὅπως προσεύχσαι.

Ὅταν ἦρθε ἡ φοβερὴ γερμανικὴ κατοχή, τὸ 1941, καὶ οἱ Ἕλληνες καταδικάστηκαν σέ λιμοκτονία καὶ ὁ κόσμος πέθαινε ἀπὸ τῆ πείνα, τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τῆς κυρα-Κατερίνας φάνηκε ἀκόμη πιό πολύ.

Ὁ συγχωρεμένος ὁ ἄνδρας της τῆς εἶχε ἀφήσει ἀρκετὴ περιουσία, τὴν ὁποία εἶχε ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν κυρ-Ἀλέξη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὸ κελλάρι τοῦ σπιτιοῦ εἶχε 1000 ὀκάδες σιτάρι καὶ δύο μεγάλα πιθάρια λάδι. Ἔτσι ἡ κυρα-Κατερίνα ἄρχισε τὴν διανομὴ στοὺς πεινασμένους. Εἶχε ἓνα πιάτο βαθύ, τὸ γέμιζε καὶ μοίραζε γενναίως.

Ὅταν οἱ ἐλεημένοι τῆς ἔδιναν εὐχές, ἐκείνη τοὺς ἔλεγε:

-- Ὅχι σέ μένα εὐχαριστίες. Τὸ σιτάρι εἶναι ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ πεθεροῦ μου, τοῦ μπαρμπα-Ἀλέξη. Νά λέτε: “ Θεὸς συγχωρὲς τὸν κυρ Ἀλέξη ”.

Όταν είχε μοιράσει τίς 500 οκάδες, είδε στόν ύπνο της τόν πεθερό της, γιά τόν όποιο έλεγαν ότι ήταν τσιγκούνης κι άς ήταν πλούσιος. Τόν είδε σάν κατάδικο, μέ τά μαλλιά του μεγαλωμένα μέ-
χρι κάτω, σέ κακά χάλια.

Η κυρα-Κατερίνα πήρε τότε ένα φαλίδι, τούκοψε, λέει, τά μαλλιά, τόν περιποιήθηκε καί τό πρόσωπο του κεκοιμημένου φωτίστηκε!

Τότε γύρισε καί τής είπε μέ άνακούφισι:

-- Νάσαι εύλογημένη, Κατερίνα μου! Μέ τίς έλεημοσύνες σου μ' έβγαλες άπ' τόν άδη, παιδί μου!

Τά άνωτέρω τά άφηγήθηκαν μέ συγκίνησι ό γιυός τής εύλογημένης αύτής ψυχής, τής κυρα-Κατερίνας, μαζί μέ τήν γυναίκα του (τήν νύφη της), σέ ένα προσκύνημά τους στήν Παναγία τήν Βαρνάκοβα, τήν Διακαινήσιμο έβδομάδα του έφεταινου χρόνου (2009).

Άλλη μία περίπτωσι πού άποδεικνύεται πόσο οί έλεημοσύνες άνακουφίζουν τίς ψυχές τών κεκοιμημένων, όπως καί οί προσευχές πού γίνονται καί άπό τήν Έκκλησία καί άπό τούς συγγενείς.

“Μέ ὕμνωδία!”

Ήταν δασυάλα καί ἀρκετά νέα, ὅταν ἄφησε αὐτόν τόν κόσμον μετά ἀπό μιά ὀλιγόχρονη ἀσθένεια. Ὅλοι οἱ δικοί της πόνεσαν, ἀλλά ἰδιαίτερα οἱ γονεῖς της. Σάν γνήσιοι Χριστιανοί ὅμως πού ἦσαν, δόξασαν τόν Θεό καί γρήγορα γαλήνεψαν.

Ἐνα βράδυ τήν ἔστειλε ὁ Θεός στόν ὕπνο τοῦ θεοσεβοῦς πατέρα της. Τήν εἶδε μέσα σέ φῶς καί χαρά καί παρηγορήθηκε. Τότε, ἔχοντας συνείδηση πώς ἡ κόρη του ἀνήκει στόν ἄλλον κόσμο τοῦ Θεοῦ, τῆς ἔκανε κάποιες ἐρωτήσεις.

Κατ’ ἀρχάς τήν ρώτησε πῶς κυλάει ἡ ζωή τους ἐκεῖ ἐπάνω καί ἡ ἀπάντησή της ἦταν : “Μέ ὕμνωδία!”

Ἄλλο ἓνα μήνυμα τ’ Οὐρανοῦ πῶς ἡ ζωή ἐκεῖ κυλάει μέσα στήν ἀγάπη καί στήν δοξολογία τοῦ Θεοῦ.

Τήν ρώτησε ἐπίσης ἂν εἶδε ἐκεῖ κάποιους ἀπό τούς κεκοιμημένους συγγενεῖς. Ἀπάντησε πῶς εἶδε μόνο μία συγγενῇ καί ἀνέφερε τό ὄνομά της.

“Ο καλός Χριστούλης μ’ έστειλε πίσω”

Πνευματικές έμπειρίες από τήν άλλη ζωή ενός παιδιοῦ τεσσερεσήμιου περίπου έτών, ποιός θά μπορούσε νά τίς άμφισβητήσει; Είχε έμπειρίες; Είχε γνώσεις; Είχε ιδιοτελείς σκοπούς; Τίποτε από αυτά. Ένας καθαρός νοῦς καί μιá άθώα καρδούλα ύπῆρχαν. Άς έξιτορήσουμε όμως μέ τήν σειρά τό έντυπωσιακό καί συγκινητικό αυτό γεγονός, όπως τό άφηγήθηκε ή σεβαστή μητέρα, πού τό έζησε πρίν μερικές δεκαετίες. Είπε, όταν ἤρθε προσκυνήτρια τῆς Παναγιᾶς στοῦς Α' Χαιρετισμούς τοῦ 2008:

“ Τό κοριτσάκι μου, σέ ἡλικία τεσσερεσήμιου

ἐτῶν, τό 1975 ἀρρώστησε σοβαρά ἀπό μηνιγγίτιδα. Τό πῆγα - γιατί μένουμε στήν Πάτρα - στό Καραμαν-
δάνειο νοσοκομεῖο παίδων Πατρῶν. Οἱ γιατροί καθώς
καί τό νοσηλευτικό προσωπικό ἔκαναν τά πάντα γιά
νά τό σώσουν. Κι ἐγώ ἄγρυπνη κοντά του ἔλειωνα
στήν προσευχή γιά νά μοῦ τό χαρίσει ἡ Παναγιά μέ
τίς πρεσβεῖες Της.

Ὅμως ἡ ἀρρώστια προχώρησε τόσο, ὥστε ἔφθασε
μιά ἡμέρα πού ἔμεινε σχεδόν νεκρό. Νά σκεφθῆτε ὅτι
τό τρυποῦσαν σέ ὀρισμένα σημεῖα τοῦ σώματός του καί
δέν ἀντιδρούσε καθόλου.

Οἱ γιατροί καί οἱ νοσοκόμες μέ παρώτρυναν νά
ἀπομακρυνθῶ ἀπό κοντά του γιά νά τό σηκώσουν σέ
λίγο γιά τό νεκροτομεῖο! Ἐγώ ὅμως δέν ἔχανα τήν
ἐλπίδα μου στόν Θεό καί στήν Παναγία Μητέρα Του.
Ἰκέτευα λοιπόν τούς γιατρούς νά μή μοῦ τό πάρουν,
γιά νά προσευχηθῶ λίγο ἀκόμη! Ἀυπήθηκαν τά δάκρυά
μου καί μ' ἄφησαν μόνη μαζί του. Κι ἐγώ, δάκρυα καί
προσευχή μέχρι τό βράδυ.

Κοντά τά μεσάνυχτα πέρασε ὁ νυχτερινός γιατρός.
Ἔριξε μιά ματιά στό κοριτσάκι, πού ἔμοιαζε μέ αὔλο
ἀγγελουδάκι, χλωμό, μέ κλειστά τά ματάκια του καί
συγκινημένος χαΐδεψε τά μαλλάκια του καί εἶπε μέ
θλίψη:

-- Κοριτσάκι μου! Πῶς ἄραγε σέ ἔλεγαν ὅταν
ζοῦσες;

Ἦταν βέβαιος ὅτι μπροστά του βρισκόταν ἓνα
νεκρό παιδάκι. Τότε ὅμως συνέβη κάτι πού γέμισε

ἐκπληξῇ, γιά νά μήν ποῦμε καί φόβο, τόν γιατρό, καί σέ μένα ἔφερε ἀγαλλίαση. Τό κοριτσάκι μου μισάνοιξε τά ματάκια του κι ἀκούστηκε βραχνή καί διακεκομμένη ἡ φωνούλα του πού ἀπαντοῦσε:

-- Σο-φού-λα!

Αὐτό ἦταν! Στίς δώδεκα ὥρες τό παιδί πραγματικά νεκραναστήθηκε καί μέχρι τήν᾿ἄλλη μέρα τό πρῶτό συνῆλθε τελείως! Ὅλοι ἔνοιωσαν καί κατάλαβαν τό θαῦμα, τό χάρηκαν καί δόξασαν τόν Θεό.

Ὅταν συνῆλθε πιά καλά τό παιδάκι μου, εἶπε ἀκριβῶς τά ἑξῆς:

-- Μανούλα, ἐγώ πέθανα! Πῆγα σ' ἓνα ὥραϊο μέρος μέ πολλά λουλούδια κι ἐκεῖ ἦταν ὁ καλός Χριστούλης καί ἡ Παναγίτσα. Ἦταν πολύ ὥραϊα. Ὅμως ὁ Χριστούλης μου εἶπε: "Ἐσύ πρέπει νά πᾶς πάλι στή μαμά σου, γιατί εἶναι καλή καί κλαίει!" Καί μετά μου εἶπε: "Νά πῆς τῆς μαμᾶς σου νά πᾶτε μαζί στήν Ἐκκλησία".

Πράγματι, ὅταν δυνάμωσε λίγο, τό πῆρα καί πήγαμε στήν Ἐκκλησία νά εὐχαριστήσουμε. Ἐκεῖ τῆς ἔδειξα τόν Χριστό στό τέμπλο καί τήν ρώτησα ἂν ἦταν αὐτός ὁ Χριστούλης πού εἶχε δεῖ. Κούνησε ἀρνητικά καί ἔντονα τό κεφαλάκι της καί περιέφερε τό βλέμμα της γύρω-γύρω στίς εἰκόνες τῆς Ἐκκλησίας. Γιά μιά στιγμή, ἐνῶ ἔδειχνε μέ τό χεράκι της μιά εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βρεφοκρατούσας, φώναξε ἐνθουσιασμένη δείχνοντας τό θεῖο Βρέφος: "Αὐτός! Αὐτός ἦταν ὁ Χριστούλης!"

Στό μικρό κοριτσάκι ὁ στοργικός Κύριός
μας ἐμφανίστηκε σάν Θεῖο Βρέφος, σάν μικρό
Παιδάκι, γιά νά μήν τό τρομάξει μέ τό Θεϊκό
μεγαλεῖο Του!

Τί νά πρωτοθαυμάσει κανείς σ' αὐτό τό γε-
γονός; Τήν Θεϊκή συγκατάβαση καί φιλανθρωπία;
Τήν ἀκλόνητη πίστη τῆς μητέρας, πού προξένησε
τό θαῦμα, τήν ἀπαλή καί εὐχάριστη ὑπερκόσμια
ἐμπειρία πού χάρισε ὁ Θεός στό κοριτσάκι
αὐτό, πού ἀσφαλῶς θά ἔμεινε ἀνεξίτηλη φωτεινή
ἀνάμνηση στήν ζωή του; Ὅλα τά θαυμάζει κανείς
καί δοξάζει τόν Οἰκτίρμονα Κύριο καί τήν φιλεύ-
σπλαγχνη Δέσποινα τοῦ κόσμου γιά τίς αἰώνιες
μεσιτεῖες Της.

Ἐγώ ὁ μικρούτσικος
καί μέγιστος ἄνθρωπος!

Μικρούτσικον μέ ἔπλασες,
εὐαίσθητο καί εὐθραστο,
μέ τελειότητα ὅμως θαυμαστή.
ὦ, λατρεντέ μου Πλάστη Ἐσύ!
Βασίλειον τό πλάσμα Σου
κι ἄς ἔχει διάσταση μικρή.

Μέσα στήν χούφτα Σου ἓνα ψίχουλο
σ' ἀκροθαλάσσι κόκκος ἄμμου·
ὅμως γιά Σένα, ἀγαπητός.
Ἡ ἀξία μου ἐκρίθηκε καί κρίνεται
ἀπ' τ' ὅτι δι' ἐμέ σταυρώθηκες Ἐσύ,
σταυρώθης ὁ φιλάνθρωπος Θεός!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἑσπερινοί στοχασμοί")

Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ
Περὶ αἰωνιότητος

“Ὁ ζῆμῖα ὁ θάνατος.
Μετάγει δέ τούτους μᾶλλον
ἀπὸ τῶν ματαίων καὶ ρευστῶν
πρὸς ἡμέραν ἀνέσπερον,
πρὸς ζωὴν ἀθάνατον,
πρὸς πλοῦτον ἀδαπάνητον,
πρὸς τρυφὴν ἀκήρατον,
πρὸς δόξαν αἰδῖον,
πρὸς τὰ ὄντως ὄντα
& ἀναλλοίωτα διαμένοντα”.

Μία ἔκφραση τοῦ πνευματικοῦ κόσμου στό Ἅγιον Ὅρος

Ἕνας ἔντιμος Χριστιανός, βιοπαλαιστής, στολισμένος μέ βαθιὰ πίστη καί θεοσέβεια, ἀφηγήθηκε τό ἐξῆς θαυμαστό γεγονός, πού τοῦ συνέβη κατά τό προσκύνημά του στό Ἅγιον Ὅρος.

“ Πῆγα νά προσκυνήσω σέ πολλές Μονές στό Ἅγιον Ὅρος γιά νά πάρω τήν Χάρι καί τήν εὐλογία τῆς Παναγίας. Σέ μιά ἀπό αὐτές, μέ πῆγε ἕνας Μοναχός σέ ἕνα παρεκκλήσιο, ὅπου ἦταν θαυματουργή εἰκόνα τῆς Παναγίας καί ἦταν κλειστή μέ κάγκελα, γιατί εἶχε πολύτιμα ἀναθήματα. Ξεκλείδωσε καί μοῦ εἶπε:

-- Προσκύνησε καί ζήτησε ἀπό τήν Παναγιά ὅ,τι θέλεις. Ἄν εἶναι γιά καλό, θά σοῦ τό δώσει ὅπωςδῆποτε.

Ἄναψα κεράκι καί στάθηκα μπροστά Τῆς μέ σεβασμό καί πίστη καί Τῆς ζήτησα ἕνα παιδάκι, πού πολύ ποθοῦσαμε κι ἐγώ καί ἡ γυναῖκα μου.

Ὅπισθοχωρῶντας βγῆκα ἔξω καί ὁ μοναχός ἀπασχολήθηκε νά ξαναβάλει τήν καγκελαριά.

Τότε, πέφτοντας τό μάτι μου στόν μεγάλο διάδρομο πού ἦταν μπροστά μου, εἶδα ἕνα ἀγοράκι πανέμορφο, μέ ζωηρά ματάκια, περίπου τριῶν ἐτῶν, νά τρέχει μέ ἀνοιχτά χεράκια κατά τό μέρος μου! Τά ἔχασα

καί χωρίς νά προλάβω νά σκεφθῶ τίποτε, αὐθόρμητα
ἄνοιξα κι ἐγώ τήν ἀγκαλιά μου νά τό δεχθῶ. Μόλις
ἔφθασε ὅμως μπροστά μου, χάθηκε ἀπό τά μάτια μου!

-- Τό παιδάκι!... Τό παιδάκι πού εἶναι;

Γύριζα γύρω ἀπό τόν ἑαυτό μου κατάπληκτος καί
ἔφαχνα! Ὁ μοναχός μέ ρώτησε ἀπορημένος γιά ποιό
παιδάκι μιλοῦσα. Ὅταν συνῆλθα καί τοῦ ἐξήγησα, χα-
μογέλασε συγκινημένος καί μοῦ εἶπε:

-- Ἄλλο ἓνα θαῦμα τῆς Παναγίας θά γίνει, ἀφοῦ
σοῦ ἔδειξε τό παιδάκι πού θά σοῦ στείλει.

Πραγματικά -συνέχισε ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος
Χριστιανός- τό παιδάκι πού μοῦ χάρισε ὁ Θεός
μετά ἀπό ἓνα χρόνο περίπου, ἔμοιαζε καταπληκτικά
μέ τό παιδάκι πού μοῦ ἔδειξε ἡ Παναγία στό Ἅγιον
"Ὅρος!"

Ἐδῶ δέν ἔχουμε ὄνειρο, ἀλλά ὄραμα ἐν πλή-
ρει ἐγρηγόρσει! "Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς
ἔργοις αὐτοῦ"!

**“Δριμός ὁ χειμών
ἀλλά γλυκὺς ὁ Παράδεισος”**

(Λόγοι τῶν Τεσσαράκοντα ἁγίων Μαρτύρων,
τελειωθέντων στήν παγωμένη λίμνη τῆς Σεβαστείας)

Ὁ θάνατος δέν εἶναι κατάσταση, ἀλλά ἓνα γεγονός. Μιλᾶμε γιά τοὺς νεκροὺς, ὅμως στήν πραγματικότητα δέν ὑπάρχουν νεκροί, ἀλλά ἄνθρωποι πού διά τοῦ σωματικοῦ θανάτου μετέβησαν στήν ἀληθινή ζωή, στήν ἀθάνατη χαρά τῆς αἰωνιότητος. Ἄν βέβαια ἀξιοποίησαν τήν Θεόδοτη δυνατότητα σωτηρίας πού πρόσφερε ὁ Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο.

Ὁ Κύριος ὑποδεικνύει νά μὴν φοβούμεθα τόν σωματικό θάνατο, ἀλλά τήν ἀπόρριψη τοῦ Θεοῦ (σέ περίπτωσι ἀμετανοησίας) καί τήν ἀποκοπή ἀπό Ἐκεῖνον. Αὐτός εἶναι καί ὁ πραγματικός καί αἰώνιος θάνατος.

“Λέγω δέ ὑμῖν τοῖς φίλοις μου. μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τό σῶμα καί μετὰ ταῦτα μὴ ἔχόντων περισσότερόν τι ποιῆσαι. ὑποδείξω δέ ὑμῖν τίνα φοβηθῆτε.

φοβήθητε τόν μετὰ τό ἀποκτεῖναι ἔχοντα ἐξουσίαν ἐμβαλεῖν εἰς τήν γέενναν. ναί, λέγω ὑμῖν, τοῦτον φοβήθητε”.

(Λουκ. 12, 4-5)

Ίκεσία

Πολλές φορές Σέ ικετεύω,
μετά δακρύων Σου ζητῶ
τῆς Βασιλείας Σου τό κάλλος
ἔστω καί λίγο νά “γευτῶ”.

Ἀλήθεια εἶναι πώς ὁ πόθος
μέ συνεπαίρνει, μέ νικᾷ
καί... “οὐ γάρ οἶδα τί αἰτοῦμαι”,
γιατί μιλάει ἡ καρδιά.

Καί Σύ,
“συγκαταβαίνων” μέ στοργή,
μήνυμα στέλνεις στήν ψυχή:
“Τά ἐπουράνια ἄν ἔστω λίγο τά γνωρίσεις,
ἀγαπημένη μου ψυχή,
τόν θρῆνο τοῦ Ἀδάμ ὀδυνηρά θά ζήσεις”!

Κι ἐγώ: “Φιλανθρωπότατε Χριστέ,
συγχώρηση ζητῶ.
Μέσα στή στέρηση ὁ πόνος ἄς κοιμᾶται
μά τήν καρδιά νά ἐλεεῖς
γιατί αὐτή δέν παύει νά θυμᾶται...”

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἐσπερινοί στοχασμοί”)

Ἡ μουσική τ' Οὐρανοῦ.

Μάϊος τοῦ 2008. Τό Μοναστήρι ἐπισκέφθηκε ἕνας μεσήλικας προσκυνητής καί συγκινημένος, ἐνῶ πήγαινε πρὸς τὴν Ἐκκλησία, εἶπε:

-- Ἦρθα νά ἀνάψω ἓνα κεράκι γιά τὴν ψυχὴ τῆς ἀδελφῆς μου πού ἔφυγε πρὶν πέντε ἡμέρες. Ἦξερα πόσο ἀγαποῦσε ἐδῶ τὴν Παναγία.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, εἶπε τά ἐξῆς ἐντυπωσιακά, σχετικά μέ τὴν κοίμησή της:

“ Ἡ ἀδελφή μου ὑπέφερε περὶ τοὺς ἑξὶ μῆνες ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ καρκίνου. Ὅλη ἡ οἰκογένεια τῆς συμπαραστάθηκε καί ἰδιαίτερα ἐγώ, πού πολὺ τὴν ἀγαποῦσα. Πολλές φορές πήγαινα καί τὴν ξενυχτοῦσα στό νοσοκομεῖο, εἰδικά πρὸς τό τέλος πού βάρυνε. Στὴν ζωὴ της ὑπῆρξε πολὺ εὐσεβής. Ἐξομολογεῖτο, κοινωνοῦσε, προσευχόταν. Τὸν Θεό Τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καί εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη εὐλάβεια στὴν Παναγία. Σάν μάννα ὅμως πού ἦταν, τὴν τραβοῦσε καί ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν της, ἂν καί ἦταν ἀρκετὰ μεγαλωμένα.

Μερικὲς ἐβδομάδες προτοῦ φύγει, εἶχε δεῖ στὸν ὕπνο της τὸν κεκοιμημένο πατέρα μας, τὴν θεία μας καί ἓνα ἄλλο συγγενικό πρόσωπο, οἱ ὅποιοι τῆς ἐμφανίστηκαν φωτεινοί καί χαρούμενοι καί τὴν διαβεβαίωσαν γιά τὴν ὁμορφιά καί τὴν χαρά τῆς αἰωνιότητος. Ἐκεῖνη ὅμως τοὺς ἀπάντησε: “Ὅχι ἀκόμη, περιμένετε!”

“Ίσως δέν αίσθανόταν ακόμη ἔτοιμη ψυχικά. Τί οἰκονόμησε ὅμως ὁ φιλόανθρωπος Θεός γιά νά τήν βοηθήσει; γιά νά ἔλκυσθεῖ ἡ ψυχούλα της ἀπό τά ἐπουράνια καί νά παραδοθεῖ στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀφήνοντας τά ἐπίγεια;”

Τό περιέγραψε καί αὐτό ὁ ἀδελφός της, ὁ ὁποῖος ἦταν κοντά της τήν τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς της. Εἶπε:

“ Μετά ἀπό μία μαρτυρική νύχτα πού πέρασε, κατά τά ξημερώματα εἰρήνευσε. Κατά τίς 7.20 τό πρωί, σήκωνε τό χέρι της πρὸς τόν Οὐρανό καί ἔλεγε γοητευμένη: “ Τί ὠραία μουσική, Θεέ μου! Τί ὠραία μουσική!...” Αὐτό κράτησε ἀρκετά λεπτά κι ἐγώ τήν ἄκουγα μέ κομμένη τήν ἀναπνοή.

Γιά μία στιγμή ζήτησε τό χέρι μου. Τό ἔπιασε καί ἀνοίγοντας τά μάτια της τά κάρφωσε πρὸς τόν Οὐρανό. Σάν νά ἔβλεπε τό ἄπειρο. Τό πρόσωπό της γλύκανε καί φωτίστηκε. Κατάλαβα πῶς ἤδη εἶχε πάρει τό μονοπάτι τοῦ Οὐρανοῦ!

Ἐκεῖνες τίς στιγμές λές καί μοῦ μετέδωσε κάτι ἀπό αὐτά πού ζοῦσε. Λές καί ἡ δική μου ψυχὴ δέχθηκε τήν ἐπίδραση τοῦ οὐράνιου κόσμου. Δέν ἄκουγα καί δέν ἔνοιωθα τίποτε ἀπό αὐτά πού συνέβαιναν γύρω μου, ἐνῶ στὸν διάδρομο τοῦ νοσοκομείου εἶχε ἀρκετούς θορύβους ἀπό τήν κίνηση τῶν ἀσθενῶν, τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ καί τῶν ἐπισκεπτῶν.

Μετά ἀπό δέκα λεπτά περίπου, ἔφυγε ἡ ψυχούλα της χωρὶς νά τό καταλάβω.”

Θαυμάζει κανείς καί σ' αὐτή τήν περίπτω-
ση τήν φιλανθρωπία καί τήν τρυφερότητα τοῦ
Θεοῦ μας πρὸς τήν ἀνθρώπινη ψυχή. Τῆς διευ-
κόλυνε τήν γέννηση στον κόσμον τῆς αἰωνιότητος,
ἀξιῶνοντάς την ν' ἀκούσῃ τήν ὑπερκόσμια μουσι-
κή τῆς ἀθανάτης Βασιλείας Του.

Εἴθε νά ἀζιώσῃ ὅλους μας τοῦ Θεοῦ ἐλέους
Του. Ἀμήν.

Προσευχή καί λόγοι
τοῦ Γέροντος Πορφυρίου
(ἀποσπάσματα)

“Χριστέ μου! Εἶσαι ἡ ἀγάπη μου!
Δέν σκέφτομαι τόν θάνατο.

Ὅ,τι θέλει ὁ Κύριος.

Ἐγώ θέλω νά σκέφτομαι τόν Χριστό.

Ἀνοίξτε κι ἐσεῖς τά χέρια σας
& ριχτεῖτε στήν ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ.
Τότε ζεῖ μέσα σας... Περιφρονεῖστε τά
πάθη, στραφεῖτε στόν Χριστό...

Μετά θάνατον ὁ χρόνος
& οἱ ἀποστάσεις καταργοῦνται.

Οἱ ψυχές τῶν κεκοιμημένων
ἀπολαμβάνουν τήν ἐλευθερία
τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.”

Τόσο ...λίγο!

Θεέ μου!

Ἀξίζεις τόσο ν' ἀγαπιέσαι,
καί πόσο λίγο Σ' ἀγαπῶ!
Ἐσύ μ' ἀγάπησες, Χριστέ μου
προτοῦ ἀκόμη γεννηθῶ!

Λάν τό βιολί τό χαλασμένο
δυσαρμονία Σοῦ προσφέρω.
Φτειάζε με, φτειάζε με, Θεέ μου,
τοῦ Θείου ἔρωτα νά παίξω
τίς παναρμόνιες ᾠδές
καί τῆς ψυχῆς μου ν' ἀκουστοῦνε
οἱ μυστικές θεῖες χορδές!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἑσπερινοί στοχασμοί")

Ὅπως κάποτε...

...Ὁ Κωνσταντῖνος ἦταν τό καύχημα τῆς οἰκογενείας. Ὑψιπέτης στήν προσωπική του ζωή ἀλλά καί στήν ἐπαγγελματική. Εἶχε γίνει ἱπτάμενος τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας. Διακρινόταν γιά τήν θεοσέβειά του καί τίς χριστιανικές ἀρετές του. Ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη του στόν Χριστό ἦταν κάτι τό πολύ ζωντανό καί ἔμπρακτο. Ὅσοι τόν γνώριζαν, ἔλεγαν στούς γονεῖς του: "Ἐχετε ἕναν ἄγγελο"!

Αὐτόν τόν ἐπίγειο ἄγγελο ἀκριβῶς τόν ἀγάπησε ὁ Θεός καί τόν πῆρε κοντά του. Ἀφορμή; Ἡ πτώσι τοῦ ἀεροπλάνου του.

Ἡ Χριστιανή μητέρα του πόνεσε πολύ, ἔκλαιφε, ἀλλά καί δόξαζε τόν Θεό πού τίμησε τό παιδί της καί τό πῆρε τόσο νωρίς κοντά Του!

"Ἐτσι λοιπόν τήν ἀντάμειβε ὁ Θεός μέ πολλές παρηγοριές. Μιά φορά, ἐνῶ καθόταν μόνη στό δωμάτιό της καί διάβαζε, ξαφνικά ἀκούει τό κλειδί στήν πόρτα. Νόμιζε πώς ἦταν ὁ σύζυγός της καί δέν κινήθηκε ἀπό τήν θέση της. Μόλις ὅμως μπῆκε ὁ ἄνδρας στό δωμάτιο, σηκώνει τά μάτια της καί βλέπει τόν γιό της μέ τήν στολή τῆς πτήσεως, διπλωμένο τό ἀλεξιπτωτο στήν πλάτη καί τά λοιπά ἐξαρτήματα, νά διασχίζει τό δωμάτιο καί νά κατευθύνεται στό δικό του, ὅπως ἔκανε κάθε φορά πού γύριζε ἀπό πτήσι. Ἀφοῦ τῆς χάρισε πρῶτα ἕνα βλέμμα ἀγάπης, μ' ἕνα ἀδιόρατο μειδίαμα, μπῆκε στό δωμάτιό του καί χάθηκε! Τότε συνῆλθε ἡ μητέρα

του από τήν ἔκπληξιν πού τήν εἶχε καθηλώσει. Τινάχτηκε ἐπάνω καί φώναξε τό ὄνομά του, πῆγε πρὸς τό δωμάτιό του, ἀλλά δέν ὑπῆρχε κανείς. Ἡ μᾶλλον δέν φαινόταν!

Ἡ δωρεά ἦταν στιγμιαία... Θά ῥθῃ ὅμως καιρός πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θά μᾶς ἐνώσει πάλι ὅλους ἐπὶ τό αὐτό.

Τό περιστατικό τό ἀφηγήθηκε ὁ Πνευματικός τῆς μητέρας αὐτῆς, Γέροντας σεβαστός καί φωτισμένος.

Μ. Κωνσταντῖνος

“Σπεύδω καί δέν καθυστερῶ τήν πρός Θεόν πορεία μου”!

Ἡ κοίμηση τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου.

Συνέβη τήν μεσημβρία τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ ἔτους 337 μ.Χ. Τό πρῶί βαπτίσθηκε ἀπό Ὁρθόδοξους Ἐπισκόπους καί μετὰ τήν Βάπτισή του εἶπε: “Τώρα γνωρίζω ὅτι εἶμαι πράγματι μακάριος, τώρα γνωρίζω ὅτι ἐδείχθην ἄξιος τῆς ἀθανάτου ζωῆς, τώρα γνωρίζω ὅτι μετέσχον τοῦ Θεοῦ Φωτός”!

Ντυμένος στά λευκά, ἀρνήθηκε νά ξαναφορέσει βασιλική πορφύρα.

Σ’ ἐκείνους πού ἐκλαιγαν διότι ἔβλεπαν ὅτι ὁ ἅγιος Βασιλεὺς θά ἔφευγε σέ λίγο ἀπό αὐτή τή ζωή, εἶπε: “Δέν ἐπιθυμῶ παράταση ζωῆς. Τώρα ἀξιώθηκα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καί ἐγώ μόνον γνωρίζω ποίων ἀγαθῶν ἔχω ἀπολαύσει. Διά τοῦτο σπεύδω καί δέν καθυστερῶ τήν πρός τόν Θεόν πορεία μου!”

Πράγματι, περί τὰς μεσημβρινὰς ὥρας ἡ φιλόθεη ψυχὴ τοῦ “συνήφθη μετὰ τοῦ Θεοῦ του”. Δικαίᾳ ἀμοιβῇ στὸν μεγάλο Κυρηναῖο τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῶν πρώτων αἰώνων.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος προσήучето ἐκτενῶς καὶ συνέγραφε λόγους ὠφέλιμους καὶ προτρεπτικούς πρὸς θεοσέβειαν, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν στοὺς ὑπηκόους του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει γιὰ τὴν ἀφοβία πρὸς τὸν θάνατο: “Ἡ ἀληθὴς καὶ βεβαία τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φύλαξις αὐτῶν μέ ἐπιμέλειαν εἰς καθαρὰν ψυχὴν, γεννᾷ τὴν ἀφοβίαν πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ὁποία εἶναι καρπὸς καθαρᾶς πίστεως καὶ εὐλκρινοῦς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Θεόν.”

Καὶ ἄλλοῦ γράφει: “Ἐάν πράγματι ἐπιζητοῦμε τὴν Θείαν εὐτυχίαν, πρέπει νὰ διάγωμεν κατὰ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ... Τότε θὰ ζῶμεν τὸν (οὐράνιον) βίον εἰς ἀθανάτους καὶ ἀγεράστους μονάς.”!

(Λόγος εἰς τὸν σύλλογον τῶν Ἀγίων,
Εὐσεβίου Καισαρείας, Πατερ. Ἐκδ. “Τρηγόριος Παλαμᾶς”, τόμος δ')

“Έλα νά σοῦ δείξω τά μεγαλεῖα τοῦ
Θεοῦ, σήμερα πού μπορῶ!”

Ξημερώνοντάς Πάσχα τοῦ 2008. Γηραιός
ἐνάρετος Ἱερομόναχος, πρὶν ἀκόμη περάσουν
σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τὴν κοίμησή του, ξημερώ-
νοντας ἡ ἀγία ἡμέρα τοῦ Πάσχα, κατὰ τίς 5.00
τό πρωί, ἐμφανίστηκε ἐν ὁράματι σέ πνευματικό
του τέκνο μέσα σέ ἄπλετο οὐράνιο φῶς μέ στο-
λή ἱερατική καὶ τοῦ εἶπε: “Έλα νά σοῦ δείξω τά
μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, σήμερα πού μπορῶ.”!

Γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ ἐπιβεβαιώνεται τό γεγο-
νός ὅτι τά ἐπουράνια καὶ τά ἐπίγεια συνεορτάζουν
τὴν πανίερη νύχτα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου
καὶ ἀπολαμβάνουν οἱ φιλόχριστες ψυχές τῶν Δι-
καίων τὴν ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Καί πρόσθεσε ὁ πιστός μαθητὴς τοῦ
ἀγιασμένου Γέροντα:

Μοῦ εἶπε ἀκόμη: “Στούς οὐρανοὺς συνέ-
χεια λειτουργῶ. Ἐδῶ ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι
ἀτελεύτητος”. Καὶ μοῦ ἔδειξε μιά ὁλόφωτη Ἐκκλησία
αὐτὴ καὶ Οὐράνια. Μετὰ πρόσθεσε δείχνοντας τίς δύο
πλευρές δεξιὰ καὶ ἀριστερά τῆς Ὡραίας Πύλης, μέσα
ἀπὸ τὴν ὁποία ἔβγαине ἐκθαμβωτικό φῶς: “Ἐδῶ δὲν
ἔχουμε ψαλτάδες. Δεξιὰ ψέλνουν τά Χερουβίμ καὶ
ἀριστερά τά Σεραφίμ!”

Μετὰ μοῦ εἶπε, ὅπως καὶ ὅταν ἦταν σ’ αὐτὴ τῇ

ζωή: “ Προσέχετε, παιδί μου! Ὅ,τι σᾶς ἔλεγα, νά τό τηρήσετε. Προσέχετε μήν πλανηθῆτε. Μείνετε πιστοί στόν Χριστό! ”

Ἐκεῖ συνῆλθα, μέσα σέ μιά ἀπερίγραπτη ἀναστάσιμη χαρά, πού τήν ὀφείλω στήν Χάρι τοῦ Χριστοῦ καί στήν ἀγάπη τοῦ Γέροντά μου...”

**Ἐπιστολή παρακλητική
τοῦ ὁσίου Γέρ. Ἰωσήφ τοῦ Ἡσυχαστοῦ
περί τῆς ἀναστάσεως**

*“Βοιπὸν ἀνδρίζου καὶ κραταιούσθω ἐν
τοῖς πειρασμοῖς ἡ καρδιά σου, καὶ ἐγκολπώνου
ὡς μέγιστον φυλακτήριον τὴν ὑπομονὴν καὶ
μακροθυμίαν. Ἔτι καὶ ἔτι κραταιωθήτω ἡ
ἰσχὺς σου ἐν ταῖς θλίψεσι καθότι μικρὸν καὶ
ἀπερχόμεθα τῶν ἐνθάδε.*

.....

*Καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἀνάστασιν τό χο-
ῖκόν τοῦτο φυλάκιον λαμβάνομεν, ἀλλ’ οὐχί
πλέον καρυβαρές καὶ πολύφορτον, ἡδυπαθές
καὶ δυσκίνητον· ἀλλὰ ὅλως τῇ πυραυγεῖ αἴγλη
τοῦ γλυκυτάτου μας Ἰησοῦ ἡλλοιωμένον·
ἀπαστράπτον καὶ ἀκτίνας ἐκπέμπον ὑπὲρ τὸν
ἥλιον, διαυγάζον καὶ αὐτόν τόν αἰθέρα.”*

Συνέβη σ' ἓνα νησί τοῦ Αἰγαίου

Ἐάν κάθε ἄνθρωπος πίστευε καί ἀγαποῦσε τόν Χριστόν καί τήν Παναγία, τό πέρασμα ἀπό τόν προθάλαμο τῆς ζωῆς αὐτῆς στήν ἀληθινή ζωή τῆς αἰωνιότητος θά ἦταν ἡ πιό γλυκειά καί χαρούμενη στιγμή του. Θά ἦταν ἡ χαρούμενη λαχτάρα καί τό εὐτυχισμένο γέλακι τοῦ μικροῦ παιδιοῦ πού ἀπλώνει τά χεράκια του πρὸς τόν πατέρα του πού τό κοιτᾷ τρυφερά ἐπάνω ἀπό τήν κούνια γιὰ νά τό σηκώσει στήν ἀγκαλιά του!

Γι' αὐτό καί ἓνας θεοφώτιστος σοφός εἶπε γιὰ τόν θάνατο ὅτι εἶναι “ ἡ μετάβασις ἀπό τήν νηπι-ακή κοιτίδα στήν πατρική ἀγάλη ”!

Καί ὁ Χριστός καθὼς καὶ ἡ Παναγία Μητέρα Του ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, βοηθοῦν πάντοτε τίς στιγμές αὐτές πού συντελεῖται ἡ γέννηση τῆς ψυχῆς στὴν αἰωνιότητα.

Αὐτό μᾶς τό ἐπιβεβαίωσε καὶ μιά ψυχή, πού ἔζησε τὴν μεγάλη αὐτή στιγμή, ἀλλὰ ἐπανῆλθε στὴν ζωὴ αὐτή, γιὰ τοὺς λόγους πού γνωρίζει ὁ Θεός. Ἀπ' ὅ,τι συμπέραναν οἱ Γέροντες Πνευματικοί - ἁγιορεῖτες καὶ μὴ - πού συζήτησαν μαζί της καὶ ἤκουσαν τὴν Ἐξομολόγησί της, ἡ γεύση αὐτῆς τῆς αἰωνιότητος τῆς δόθηκε γιὰ τὴν πολλή ἀκακία της, καρτερία καὶ ψυχικὴ καθαρότητα της, πρὸς παρηγορίαν, διότι εἶχε μεγάλο ἀγῶνα στὴν ζωὴ της.

Ἦταν ἀρχὴ τῆς ἀνοιξεως τοῦ 1991. Τὰ χιόνια καλὰ-καλὰ δὲν εἶχαν λειώσει πάνω στό Μοναστήρι καὶ ὁ σεβαστός Πνευματικός δὲν μποροῦσε νά ἀνέβει γιὰ νά ἐξομολογήσει. Ἐτσι, κατεβήκαμε ἐμεῖς.

Περιμένοντας τὴν σειρὰ μας, κατὰ εὐλογημένη συγκυρία ἦρθε στὸν Πνευματικὸ καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ, γιὰ τὴν ὁποία εἶχαμε ἀκούσει τό γεγονός. Ἦρθε μέ τὴν οἰκογένειά της. Τότε ἦταν μιά γυναῖκα περίπου 50 ἐτῶν, μέ ἡρεμὸ φωτεινὸ πρόσωπο, μέ μιά ἰδιαίτερη ἀξιοπρέπεια καὶ σεμνότητα.

Ὁ Πνευματικός, γιὰ ν' ἀκούσουμε κι ἐμεῖς τό γεγονός ἀπὸ τό ἴδιο τῆς τό στόμα, τῆς ἔκανε

μερικές ἐρωτήσεις εἰς ἐπήκοον ὄλων. Κι ἐκεῖνη ἀπαντοῦσε φυσικά καί σεμνά. Ἔλεγε:

-- Ὅταν πέθανα(!) ἤμουν περίπου 23 ἐτῶν καί ἤδη παντρεμένη στό νησί. Ἐπανῆλθα τήν ἄλλη ἡμέρα, κατά τίς 11.00 τό πρωί!

Πνευματικός: Ὅταν χωρίστηκε ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα, τό ἔβλεπες τό σῶμα σου;

Γυναῖκα: Ναί, ἀλλά τό ἔνοιωθα κάτι ξένο καί ἀδιάφορο.

Πνευματικός: Ὅταν ἀνέβαινες πρός τά ἐπάνω, πῶς ἔνοιωθες;

Γυναῖκα: Ἔνοιωθα σάν νά ἀνέβαινα πλατύσκαλα.

Πνευματικός: Αἰσθανόσουν κόπωση;

Γυναῖκα: (χαμογελῶντας) Ἦ, ὄχι, δέν ὑπῆρχε σῶμα γιά νά κουραστεῖ.

Καί συνέχισε: Ὅσο προχωροῦσα, αὐξανόταν τό φῶς. Ἐνα φῶς πάλλευκο πού μέ γέμιζε ἀγαλλίαση (προφανῶς τό ἄκτιστο Φῶς τοῦ Θεοῦ).

Σέ μιὰ περιοχή πού ἔμοιαζε σάν διαχωριστική, ἀναγνώρισα δύο πρόσωπα, τά ὁποῖα εἶχαν πεθάνει ἀπό χρόνια καί εἶχαν ζήσει στό χωριό μου! Μιά γερόντισσα μοναχή, ἀγία ψυχούλα, καί ἕναν ἄδολο ἄνθρωπο τοῦ χωριοῦ, ἀπ' αὐτούς πού τούς θεωροῦν οἱ ἄλλοι καθυστερημένους καί τούς κοροϊδεοῦν, ἐνῶ αὐτοί εἶναι κρυφοί ἅγιοι. Θυμᾶμαι πῶς ποτέ δέν θύμωνα οὔτε ἀνταπέδιδε τά πειράγματα καί τίς κοροϊδίες τῶν χωριανῶν. Αὐτά τά δύο πρόσωπα τά εἶδα μέσα σέ δόξα! Αὐτά μέ ὑποδέχθηκαν.

“Ενοιωθα τόσο ὁμορφα ἐκεῖ, ὥστε θερμοπαρακάλεσα τὴν μοναχή νὰ μείνω ἐκεῖ. Δέν μπορῶ νὰ περιγράψω τὰ ἀπερίγραπτα. Τίς ἀγγελικὲς ὑμνωδίες, τίς ὑπερκόσμιες εὐωδίες, τὰ εὐτυχισμένα σκιρτήματα τῆς ψυχῆς μου. Ἡ μοναχή ὅμως μοῦ εἶπε πῶς αὐτό μόνον ὁ Κύριος θά μπορούσε νὰ τό ἀποφασίσει. Τό ζήτησα ἐκλιπαρῶντας καί σέ λίγο βρέθηκα πεσμένη μπροστά στὸν πάμφωτο θρόνο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Δέν μπορούσα νὰ κοιτάξω. Τέτοια ἦταν ἡ δόξα Του!... Τὸν παρακάλεσα νὰ μείνω ἐκεῖ. Στοργικά μοῦ ἀπάντησε:

-- Δέν εἶναι καιρὸς ἀκόμη, κόρη μου! Θὰ γυρίσεις πίσω νὰ τελειώσεις τὸν ἀγῶνα σου καί νὰ διηγηθεῖς τὰ θαυμάσια τ’ Οὐρανοῦ γιὰ νὰ πιστέψουν οἱ ἄνθρωποι. Μόνο πού θὰ μάθεις καί καμμιὰ προσευχή καί θὰ κἀνεις μαζί καί τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.

Στὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ ἀλησμόνητες θά μοῦ μείνουν οἱ ἀγγελικὲς φωνές πού ἔλεγαν ψαλτά τό “ Πάτερ ἡμῶν”!

Πνευματικός: “Ὅταν ἐπέστρεψες καί εἶδες τό σῶμα σου, ἤθελες νὰ ξαναμπεῖς σ’ αὐτό;

Γυναῖκα: “Ὁχι! Αἰσθανόμουν ἀποστροφή. Ἀλλά... Θεοῦ τό θέλημα καί οὔτε πού κατάλαβα πῶς ἔγινε καί μπῆκε ἡ ψυχὴ μου στό σῶμα μου. Τότε συνῆλθα καί ἡ νεκρανάστασή μου προκάλεσε ἔκπληξη καί ταραχή...

Αὐτὴ ἦταν ἡ γενικὴ συζήτηση. Μετά τὴν πλησιάσαμε ἰδιαίτερως καί τὴν ρωτήσαμε:

-- Πέστε μας, κυρία Κ... Εἶναι δύσκολη ἡ στιγμή τοῦ θανάτου;

Ἀπάντησε ἀναλογιζόμενη τὴν ἐμπειρία της:

-- *Εἶναι μεγάλη στιγμή!*

Καί ἀμέσως μετὰ, τὸ γαλήνιο πρόσωπό της
στόλισε ἓνα γλυκύτατο καθησυχαστικό χαμόγελο
καί πρόσθεσε:

-- *Ἀλλὰ βοηθᾷ ὁ Χριστός καί ἡ Παναγιά!*

Περί ἀθανασίας ψυχῆς καὶ αἰωνιότητος

Ἀγίου Νεκταρίου

“Ὁ ἄνθρωπος δέν πλάστηκε γιά νά χαθεῖ, ἀλλά γιά νά συμμετέχει στήν ἀγαθότητα καί μακαριότητα τοῦ Θεοῦ. Ἄρα ὁ ἄνθρωπος ἔχει ψυχὴ ἀθάνατη.

Ἡ θρησκεία μαρτυρεῖ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Γιατί θρησκεία εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ διάθεση τοῦ ἀνθρώπου γιά πνευματικὴ ἐπικοινωνία μέ τό ἀπόλυτο πνεῦμα τοῦ Θεοῦ...

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου πού λατρεύει τόν Θεῖο Δημιουργό εἶναι ἀποστασία ἀπό τόν γήινο κόσμο!

Τροφή του εἶναι ἡ τροφή τοῦ πνεύματος. Εὐχαρίστηση ἡ μελέτη τῶν μεγαλείων τοῦ Θεοῦ. Σάν τό νερό τῆς πηγῆς βγαίνει ἡ ὕμνωδία ἀπό τά χεῖλη του. Καί ἡ καρδιά του εἶναι τόπος ἀγιασμοῦ, ὥστε ἐκεῖ νά κατοικήσῃ ὁ Θεῖος Δημιουργός. Ὁ Θεός, πού ἀποκαλύπτεται στόν κόσμο, τοῦ Ὁποίου ἡ ὁμορφιά ἡ Θεϊκὴ τραβάει κοντά Του τόν ἄνθρωπο καί τόν ἀποσπᾷ ἀπό τόν χωματίνο κόσμο, τόν κάνει κάτοικο στίς μονές τῆς αἰώνιας μακαριότητος...”

Μία θαυμαστή ιστορία στο Κίεβο

Ὡς γνωστόν, τό Κίεβο εἶναι μία ἀπό τίς ἱερώτερες πόλεις τῆς νότιας Ρωσίας (περιοχή Οὐκρανίας).

Ἐκεῖ ὁ Ὁρθόδοξος μοναχισμός ἔδειξε ὅλο τό μεγαλεῖο του μέσα στήν δόξα πού χάρισε ο Θεός σέ ἁγιασμένους μοναχοὺς, εἰδικά τῆς Λαύρας τοῦ Κιέβου. Ἐκεῖ δεκάδων ἐνάρετων μοναχῶν πού ἔφθασαν σέ μεγάλα μέτρα ἀρετῆς, τά σώματα τιμήθηκαν μέ ἀφθαρσία μετά τόν θάνατό τους.

Σέ ἓναν Ἑλληνα ἱερέα, ὁ ὁποῖος πῆγε προσκυνητής στόν ἱερό αὐτό τόπο μέ μέρος τῶν ἐνοριτῶν του, ὁ Ἡγούμενος τῆς Λαύρας μεταξύ τῶν ἄλλων θαυμαστῶν ἀφηγήθηκε τό ἑξῆς:

Τήν δεκαετία τοῦ 1980, ἓνας μοναχός τῆς Λαύρας ὀνειρεύτηκε ἓναν Ὅσιο μοναχό τοῦ παρελθόντος

μέσα σέ Ουράνιο φῶς καί δόξα, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑπέδειξε
έναν συγκεκριμένο τόπο γύρω ἀπό τήν Μονή καί τοῦ
ζήτησε νά τόν ξεθάψουν καί νά κάνουν ἀνακομιδή τοῦ
σκηνώματός του.

Ὁ μοναχός εἶδε τρεῖς φορές τό ἴδιο ὄνειρο! Τελι-
κά πῆγε στόν Ἑγούμενο καί τό εἶπε. Ἐντυπωσιάστηκε
κι ἐκεῖνος, ἀλλά δέν προχώρησε σέ ἀνακομιδή. Τότε ὁ
ἅγιος ἐμφανίστηκε καί στόν Ἑγούμενο. Τοῦ ἐπανελάβε
τήν ἐντολή τῆς ἀνακομιδῆς, τοῦ εἶπε τό ὄνομά του καί
ὅτι εἶχε ζήσει πρὶν τετρακόσια χρόνια στήν Λαύρα(!).
Καί τελείωσε ὡς ἐξῆς: "Θέλω νά κάνετε ἀνακομιδή καί
νά μέ βάλετε μαζί μέ τούς ἄλλους μοναχοὺς ἀδελφούς
μου!"

Τότε ὁ Ἑγούμενος μαζί μέ τό Ἑγουμενοσυμβούλιο
καί ἄλλους μοναχοὺς ἔσκαψαν στόν τόπο πού εἶχε
ὑποδείξει ὁ ἅγιος καί πράγματι, μέσα σέ κύμματα
εὐωδίας ἀνεκάλυψαν τό σκῆνωμα τοῦ ἀγίου ἄφθορο!
Τούς κατέλαβε ὁμως ἱερό δέος καί δέν προχώρησαν
στήν τελική ἀνακομιδή. Ὅταν δέ ἐρεύνησαν τά παλιά
μοναχολόγια, βρῆκαν τό ὄνομα τοῦ ὁσίου. Εἶχε ζήσει
τόν 16ο αἰῶνα!

Τότε ὁ ἅγιος ἐμφανίστηκε στόν ὕπνο τοῦ Πατρι-
άρχη καί ἐπανελάβε τό αἵτημά του!

Ἐν τῷ μεταξύ ἀκολούθησε καί ἡ ἐνημέρωση τοῦ
Πατριάρχου ἀπό τόν Ἑγούμενο τῆς Λαύρας τοῦ Κι-
έβου. Τότε ἐκεῖνος ἔστειλε τρεῖς Ἐπισκόπους, ἔγινε
ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία καί μέ πολλή εὐλάβεια
οἱ Ἐπίσκοποι ἔβγαλαν ἀπό τά σπλάγχνα τῆς γῆς πού

τό κατεῖχε τέσσερις αἰῶνες, εὐωδιαστό, μέ εὐωδία Χριστοῦ, ἄφθορο τό ὀσιακό σῶμα! Τό ἔβαλαν μέσα σέ λάρνακα, ἀπέδωσε τιμές πλῆθος πιστῶν ἀπό ὁλόκληρη τήν Ρωσία καί τελικά τοποθετήθηκε ὁ ἅγιος δίπλα στίς λάρνακες τῶν ἐπίσης ὁλόσωμων ἀδελφῶν του, ὅπως τό θέλησε ὁ Θεός καί ὁ ἴδιος.

Μετά ἀπ' αὐτά παρουσιάστηκε ὁ Ὅσιος στόν ὕπνο πάλι τοῦ Ἡγουμένου καί μ' ἓνα ἀγγελικό μεϊδιάμα τόν εὐχαρίστησε καί ἐπὶ πλέον τοῦ εἶπε:

-- Σ' εὐχαριστῶ, Ἡγούμενε, γιά ὅ,τι ἔκανες γιά μένα! Τώρα θέλω νά σέ παρακαλέσω ἀκόμη γιά κάτι. Στίς Θεῖες Λειτουργίες πού κάνεις, νά προσεύχεσαι γιά τούς γονεῖς μου (εἶπε τά ὀνόματά τους) στήν ἱερά Προσκομιδή, γιατί ἔχουν ἀνάγκη...

Ἐντυπωσιακό αὐτό τό τελευταῖο! Ἕνας κα-
ταξιωμένος ἅγιος, ζητάει τίς προσευχές ἐνός
ιερέως καί τήν μνημόνευση τῶν γονέων του κατά
τήν Θεία Λειτουργία!

Ἄλλη μιά ἀπόδειξη γιά τήν δύναμη πού ἔχουν
οἱ προσευχές τῆς Ἐκκλησίας ὑπέρ τῶν κεκοιμη-
μένων. Γενικώτερα, τό γεγονός εἶναι μιά ἀκόμη
ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξη τῆς αἰωνίου ζωῆς καί
τῆς δόξας τῶν ἁγίων.

Βραδυνή νοσταλγία

Ένα υπερκόσμιο νά ζήσω βράδυ
θα΄θελα κάποτε μέ Θεία Χάρι ·
σ' έσπερινής γαλήνης τήν τρυφή,
νά γίνει τ' όνειρο ζωή.

Ξ' ούράνιες γειτονιές νά περπατήσω
τόν κόσμο του Θεού γιά νά γνωρίσω·
νάχω δικό μου ό,τι αγαπώ,
αγάπη, λευτεριά, Θεό!

Έκεϊ, κανένas πόθος δέν γεννιέται,
ότι εϊναι γήινο ξεχνιέται ·
κάθε ψυχή, αγάπης μελωδία
στήν υπερκόσμια άρμονία.

Τό πατρικό τό σπίτι τ' Ούρανοϋ
φωτόλουστο έκεϊ νά αντικρύσω
καί μέ λαχτάρα πού θά λειώνει τήν καρδιά
τήν πόρτα Του
μ' αγάπη νά χτυπήσω...

(από τήν ποιητική συλλογή
“Έσπερινοί στοχασμοί”)

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

Περὶ θανάτου

“*Τί ἔχει δεινόν ὁ θάνατος, εἶπέ μοι. Ὅτι σέ ταχύτερον ἐπὶ τὸν εὐδιον λιμένα παραπέμπει;*”

Περὶ κατακτήσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

“*Ἡ κατάκτηση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀνήκει πρώτιστα στήν στάση τοῦ ἀνθρώπου· τῶν ἀγωνιζομένων λαβεῖν, διὰ πλείονος τῆς σπουδῆς, διὰ μείζονος τῆς προθυμίας.*” *

Ὁ ἀγωνοθέτης Θεός καί ὁ ὑπεύθυνος ἄνθρωπος εἶναι οἱ πρωταγωνιστές τῆς μελλούσης Κρίσεως, κατὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο.

* (Λόγος VIII κατ' Ἀνομοίων, 360, *sehr.* 396 σ. 198)

“Καί τώρα..., καληνύχτα”

Φθινόπωρο 2008. Μία οικογένεια μέ καταγωγής από τὰ Καλάβρυτα ἦρθε νά προσκυνήσει τήν Παναγιά. Αὐθόρμητα ἡ μητέρα καθὼς καί ἡ κόρη, ἐνήλικη καί σοβαρή κοπέλα, ἐνῶ ἦσαν ἀκόμη μέσα στήν Ἐκκλησία, θέλησαν νά ἀφηγηθοῦν τίς ἐμπειρίες τους - ὅπως εἶπαν - ἀπό τόν θάνατο τοῦ πατέρα τῆς οικογενείας. Πράγματι ἦταν ἐντυπωσιακές. Εἶπαν:

Ἡ σύζυγος: Ὁ ἄνδρας μου ὑπῆρξε ἓνας ἐκλεκτός ἄνθρωπος καί χριστιανός. Βασανίστηκε ἐπὶ ὀκτὼ χρόνια ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ καρκίνου, χωρὶς νά γογγύσει! Τὸν τελευταῖο καιρὸ νοσηλευόταν στό Νοσοκομεῖο τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου στήν Πάτρα.

Μία ἡμέρα ἀντίκρισα τό ἐξῆς θαυμαστό. Μία φωτεινὴ νεφέλη μπῆκε στό δωμάτιο, ἀνάλαφρη, πού μ' ἔκανε καί μένα νά νοιώσω κάποια ἄγνωστη εὐχαρίστηση καί δροσιά, καί τύλιξε τό κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου συζύγου μου! Ἐμεῖνα κατάπληκτη, ἀλλά δέν μίλησα. Μετά ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφυγε ἀπὸ τό δωμάτιο, χωρὶς νά τὴν ἐμποδίζουν οἱ τοῖχοι, τὰ κλειστά παράθυρα κλπ.

Τό ἐμπιστεύθηκα στήν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ (εἶπε καί στράφηκε στήν κόρη της) καί ἄς πεῖ τί μοῦ ἀπάντησε.

Πῆρε τόν λόγο ἡ κόρη της καί εἶπε:

-- Ὅταν μοῦ εἶπε αὐτά ἡ μάνα μου, δέν τό πῆρα σοβαρά καί τῆς εἶπα: “Ὡχ καημένη μάνα, ἀπ' τὴν κόου-ρασι τζάμωσαν τὰ μάτια σου καί δέν ἔβλεπες καλά”!

Τήν ἄλλη μέρα ὅμως, ὅταν μπῆκα στὸν θάλαμο τοῦ πατέρα μου, εἶδα κι ἐγὼ τό ἴδιο θέαμα! Ὅλο τό κρεβάτι ἦταν τυλιγμένο σάν μέ ὀμίχλη. Νά φανταστῆτε πὼς τὸν ἀδελφό μου, πού καθόταν δίπλα του σέ μιά καρέκλα, τὸν ἔβλεπα ἀπὸ τὰ μάτια κι ἐπάνω! Τό ὑπόλοιπο σῶμα του δέν φαινόταν!

Ἀπὸ τήν ἐκπληξή μου ταράχθηκα. Ἐπιασα τὰ κάγκελα τοῦ κρεβατιοῦ γιὰ νά στηριχθῶ κάπου. Μετά ἀπὸ λίγο τὰ πάντα ἦσαν ὡς συνήθως.

Ὁ πατέρας μου ἤρεμα συμβούλευε τήν μάννα μου καί τῆς ἔλεγε: "Τυναῖκα, πρόσεξε! Σάν θά φύγω, δέν θέλω φωνές. Καί σύ καί τὰ παιδιά νά εἶστε ἡσυχοί. Μόνον νά προσεύχεσθε".

Ἡ μάννα μου ὅμως σάν τὸν εἶδε νά παίρνει τήν τελευταία του ἀναπνοή καί νά ἐκπνέη, ἔφυγε πανικόβλητη ἀπὸ τό δωμάτιο γιὰ νά φωνάζει τοὺς γιατροὺς. Μέ τήν ταραχή ὅμως πού εἶχε, μόλις βγῆκε ἀπὸ τήν πόρτα, σωριάστηκε κάτω φωνάζοντας τό ὄνομα τοῦ πατέρα μου: "Δημητράκηρη μου!"

Ἐγὼ οὔτε πού σηκώθηκα νά πάω κατὰ τήν μάννα μου. Ὅλη ἡ προσοχή μου ἦταν στὸν πατέρα μου, πού ἔδειχνε πὼς εἶχε πλέον πεθάνει. Μέ τήν φωνή ὅμως πού ἔβαλε ἡ μάννα μου, συνέβη κάτι καταπληκτικό. Βλέπω τό στήθος τοῦ πατέρα μου νά φουσκώνει παρὰ ξένα καί σέ λίγο νά ἐπανέρχεται! Ἀνοίγει τὰ μάτια του καί ἐπιτακτικά μου λέει:

-- Ποῦ εἶναι ἡ μάννα σου;

Ταραγμένη ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι βγῆκε ἔξω.

Τότε επανέλαβε αὐστηρά:

-- Θέλω τὴν γυναῖκα μου. Φώναξέ την!

Τότε ἔτρεξα ἔξω. Τὴν εἶδα σέ ἓνα φορεῖο καὶ ἀπὸ πάνω της οἱ γιατροὶ προσπαθοῦσαν νά τὴν συνεφέρουν. Ὅταν ἄκουσε ὅτι τὴν ζητοῦσε ὁ πατέρας μου, πῆδησε ἀπὸ τὸ φορεῖο κάτω κι ἔτρεξε στοῦ δωμάτιό του. Ἐκεῖνος ἤρεμος ἀλλὰ ἔξαντλημένος, ὅταν τὴν εἶδε, χωρὶς νά μιλήσει, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τὸ κίνησε σάν νά ἔλεγε: "Θά σέ δείρω!"

Ὅταν συνῆλθε περισσότερο, παραπονέθηκε καὶ τῆς εἶπε:

-- Δέν σοῦ εἶπα, γυναῖκα νά εἶσαι ἡσυχὴ καὶ νά μὴν φωνάξεις; Μὲ γύρισες πίσω! Καὶ εἶχα πάει σ' ἓνα πολὺ ὠραῖο μέρος, δέν ἤθελα νά γυρίσω!...

Μερικὲς ἡμέρες ἔζησε ἀκόμη, ἀλλὰ βασανίστηκε. Ἡρέμησε τελειῶς τὴν τελευταία. Χωρὶς νά χάσει τὴν διαύγειά του, ἐρώτησε γιὰ μιὰ στιγμή:

-- Τί ὦρα εἶναι;

-- Ἐξί καὶ εἴκοσι, τοῦ ἀπαντήσαμε.

-- Πρωί ἢ βράδυ;

-- Ἀπόγευμα, πατέρα.

(Ἦταν Αὐγούστος καὶ εἶχε φῶς).

Τότε πλησίασε τίς δύο παλάμες καὶ τίς κίνησε τὴν μιὰ ἀριστερά καὶ τὴν ἄλλη δεξιά, πού σήμαινε: "ἦρθε τὸ τέλος". Μᾶς κοίταξε μὲ ἀγάπη καὶ εἶπε τίς τελευταῖες του λέξεις μὲ μιὰ ἀπέραντη γαλήνη:

-- Καὶ τώρα..., καληνύχτα!...

Κοιμήθηκε χωρὶς νά τὸ καταλάβουμε. Ἐμεῖς νο-

μίζαμε πώς νύσταξε καί κοιμήθηκε. Ἐκεῖνος πέρασε
στήν αἰωνιότητα τόσο ἤρεμα, πού κανείς μας δέν τό
πῆρε εἶδηση...

© Θεός τοῦ χάρισε ἓνα εἰρηνικό, εὐλογημένο
τέλος τῶν ἀγώνων του. Ἐντυπωσιακή, πράγματι,
περίπτωση. Ἄς τοῦ εὐχηθοῦμε “καλό Παράδει-
σο”. Ἀμήν.

Κάτω ἀπ' τό βλέμμα Σου

Εἶναι φορές πού νοιώθω
-πῶς νά Σ' τό πῶ;-
σάν κάτω ἀπό μικροσκόπιο
πῶς βρίσκομαι καί ζῶ.
Κάτ' ἀπ' τό βλέμμα τό δικό Σου,
τό λατρευτό, τό Θεϊκό Σου.

Καί Σύ μέ περισσό ἐνδιαφέρον
μέ βλέπεις, μέ παρατηρεῖς
καί μερικές φορές, Θεέ μου,
μαζί μου ἴσως ἀπορεῖς...

Ἐτ' ἀλήθεια παραδέχομαι
παράξενο πῶς εἶμαι πλάσμα,
ἰδιότροπο καί ἀντιφατικό.
Ὅμως τό ξέρεις καί τό ξέρω
πῶς μ' ἀγαπᾷς καί Σ' ἀγαπῶ!

Ὅσο καί νά μοῦ κρύβεσαι,
ὅσο καί νά σιωπᾷς,
Σέ παίρνω εἶδηση, Σέ νοιώθω.
Τό Θεϊκό Σου μυστικό γνωρίζω
πῶς μέ πονᾷς! πῶς μ' ἀγαπᾷς!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἑσπερινοί στοχασμοί")

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Οἱ θεόκτιστοι Ἄγγελοι
φορεῖς τῆς Θείας Ἀγάπης

“Οὐχί πάντες εἰσὶ λειτουργικά πνεύματα
εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα
διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν,”
(Εβρ. 1, 14)

Ὁ Ἀγγελικός κόσμος

Μέ τήν Σάρκωση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ πνευματικός κόσμος ἐπανασυνδέθηκε μέ τό ἀνθρώπινο γένος καί τήν ὁρατή κτίση. Αὐτός ὁ Κύριος διακηρύσσει τήν ὑπαρξη τῶν ἁγίων Ἀγγέλων. Σέ κορυφαῖες στιγμές τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του ἐμφανίζονται ὡς λειτουργοί καί διάκονοι τῆς Θείας Βουλῆς. Λάτρεῖς καί μελωδοί - ἄτρεπτοι πλέον μετά τήν δοκιμασία τους - τῆς Παναγίας Τριαδικῆς Θεότητος. Ταυτόχρονα, φορεῖς τῆς Θείας ἀγάπης πρὸς τόν ἄνθρωπο ὡς προστάτες, ἐμπνευστές, ὁδηγοί, ἀγγελιοφόροι καί θερμοί συμπαραστάτες. Ὡς φύλακες Ἄγγελοι τοῦ ἀνθρώπου καθ' ὅλη τήν ἐπίγεια ζωή του ἀλλά καί τήν κορυφαία στιγμή τῆς γεννήσεώς του στήν αἰωνιότητα, ἀποτελοῦν ἀνεκτίμητο δῶρο τοῦ Θεοῦ.

Ἄνθρωποι πιστοί, καθαροί “τῇ καρδίᾳ” καί ταπεινόφρονες, κατά καιρούς, ὅσakis ὁ Θεός εὐδόκησε, ἀξιώθηκαν ν’ ἀπολαύσουν τήν ἐξαίσια θέα τους, ἡ ὁποία ἀντικατοπτρίζει κάτι ἀπό τήν ἀσύλληπτη δόξα καί τό ἄκτιστο Φῶς τῆς Θεϊκῆς μεγαλειότητος. Μέ τά δικά τους ἁγιασμένα μάτια ἄς “δοῦμε” κι ἐμεῖς μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς μας κάτι ἀπ’ τήν Οὐράνια δόξα τῶν Ἀγγέλων καί ἄς δοξολογήσουμε μαζί τους τόν Δημιουργό Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων.

Ἕνα χειρόγραφο ἀνώνυμου Μοναχοῦ.

Ἐἷς ἄνώνυμο χειρόγραφο ἀγιορείτικης Μονῆς* εἶναι γραμμένη ἡ διδαχὴ καὶ ἡ ἀφήγησις ὁσιωτάτου Γέροντος ἀσκητοῦ, τὴν ὁποία ἐμπιστεύθηκε σέ ἐνάρετο Μοναχό τοῦ Κοινοβίου, ὅταν τὸν ἐπισκέφθηκε καὶ τοῦ συμπαραστάθηκε στὴν ἀσθενεία του. Γράφει λοιπὸν ὁ ἀνώνυμος Μοναχός:

“Στηριζόμενος πάνω στὴν ράβδο μου, ἀκολούθησα ἓνα στενὸ μονοπάτι μέ προορισμό νά ἐπισκεφθῶ ἕναν γνωστό μου γέροντα ἀσκητή. Μετά ἀπὸ μία ὥρα περιπορείας, μέσα στὴν πανέμορφη ἀγιορείτικη φύση, ἔφθασα στὴν καλύβη τοῦ γέροντος. Ὁ γέρον βρισκόταν στὴν κλίνη του ἀσθενής. Τὸν περιποιήθηκα ὅσο μπορούσα, τοῦ ἄναψα φωτιά, τοῦ ἔδωσα ἐλαφρὺ μαγειρευμένο φαγητό, τοῦ ἄναψα καὶ τὸ καντηλάκι μπροστά στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ γενικά τὸν ἀνέπαυσα.

Ἐκεῖνος, ἀφοῦ δοξολόγησε τὸν Θεό, θέλησε νά μέ ἀμείψῃ μέ λόγο διδαχῆς, τὸν ὁποῖον ἡ ἀλήθεια εἶναι

ὅτι τὸν περιμένα. Μοῦ μίλησε λοιπόν περὶ ψυχῆς καὶ
μοῦ εἶπε:

-- Μέγα πρᾶγμα ἡ ψυχὴ! Ἡ ὠραιότης αὐτῆς εἶναι
ἀφάνταστος. Γι' αὐτό πρέπει νὰ καταβάλουμε κάθε
προσπάθεια νὰ διατηρήσωμε τὴν στολὴ τῆς ψυχῆς
ὅμως μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Θεός. Νά μὴ βρεθοῦμε στὴν
Οὐράνια σύναξι μπροστὰ στοὺς Ἀγγέλους καὶ ὅλους
τοὺς Ἁγίους μέ σχισμένη στολή. ὦ, τί ἐντροπὴ τότε,
Κυρίέ μου!...

Τὰ δάκρυα σταμάτησαν τὴν φωνὴ τοῦ Γέροντα.
Μετά ἀπὸ λίγο συνέχισε μέ σιγανὴ φωνή:

-- Μιὰ ἡμέρα εὕρισκόμουν στὴν προσευχή. Ὅταν
κουράστηκα προσευχόμενος, ἔγριρα λίγο ν' ἀναπαύσω
τὸ πονεμένο σῶμα μου. Τότε ἕνας ἐλαφρὸς ὕπνος μέ
κατέλαβε. Εἶδα πὼς πετοῦσα ἐπάνω ἀπὸ τὸ Ἅγιον
Ὅρος καὶ ἐγύριζα τὰ μοναστήρια. Ὅταν ἔφθασα σ' ἕνα
ὕψηλό τόπο, συνάντησα δύο ἀγγέλους! Κρατοῦσαν στὰ
χέρια τους ἀπὸ μιὰ σημαία σάν λάβαρο, καὶ φοροῦσαν
ὠραιότατες ἀστραφτερές στολές. Δέν περιγράφεται ἡ
ὁμορφιά τους. Ἡ ψυχὴ μου τοὺς ἐθαύμασε καὶ τοὺς
εἶπα:

-- Ἀγγελοί μου, τί ὁμορφὴ στολὴ εἶναι αὐτὴ πού
φορεῖτε;

Καί μοῦ ἀπαντοῦν:

-- Ἔτσι θά γίνη καὶ ἡ δική σας!

Ἡ φωνὴ τοῦ Γέροντα πνίγηκε στοὺς λυγμούς καὶ
πρόσθεσε:

-- Πρόσεχε, παιδί μου, τὴν ψυχὴ σου. Νά μὴ

εὐρεθῇ ἢ στολή σου μέ στίγματα μαῦρα. Πρόσεχε τὴν ἐπιθυμία καὶ τὸν θυμό. Τὰ πάθη αὐτά ἔχουν πολλά πλοκάμια καὶ πνίγουν τὴν ψυχὴ. Βάδιζε τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας σου μέ φόβο Θεοῦ καὶ μὴ λυπῆσης ποτέ τὸν φύλακα Ἀγγελό σου.

Ἐσιώπησε ὁ Γέρον καὶ μοῦ ἔκανε νόημα πὼς ὁ ἥλιος ἔγειρε καὶ πρέπει νὰ ἀπέλθω...”

(* Πρόκειται περὶ τῆς Ἰ. Μονῆς Καρακάλλου. Δημοσιεύτηκε στὴν “Ἀγιορείτικη Μαρτυρία”, τεύχος 2, 1988)

Ἐμφάνιση τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ στόν Μέγα Κωνσταντῖνο

Ὅταν ἔχτιζε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τὴν Κωνσταντινούπολη (στό χρονικό διάστημα 324-330 μ.Χ.), καθὼς ἐπιθεωροῦσε τὰ ἀνατολικά παραθαλάσσια τείχη πρὸς τὸν Βοσπόριο λιμένα, εἶδε πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἓναν ἀνδριάντα πού τοῦ

ἔκανε ἐντύπωση. Παρίστανε ἕναν νέο μέ εὐγενῆ
φυσιογνωμία, ὁ ὁποῖος ἔφερε χρυσές πτερυγες.
Ἦταν χρυσόπτερος.

Ρώτησε τοὺς ἐντοπίους, ρώτησε τοὺς ἄρχοντες
του, ἀλλὰ κανεῖς δέν γνώριζε κάτι περί αὐτοῦ.
(Τελικά ἀπεικαλύφθη ὅτι τόν ἀνδριάντα εἶχαν
ἀναγείρει εὐεργετημένοι στρατιωτικοί.)

Ὁ βασιλεὺς τότε, ὁ ὁποῖος εἶχε γνωρίσει
τὴν δύναμη τῆς προσευχῆς καὶ κατέφευγε δι'
αὐτῆς στὸν Σωτῆρα Χριστό σέ κάθε δυσκολία
ἢ ἀπορία, προσευχήθηκε παρακαλῶντας Τον νά
τοῦ ἀποκαλύψει ποιός ἦταν ὁ χρυσόπτερος νέος.

“Τότε διὰ νυκτός ἐφάνη ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ
στὸν ἅγιο καὶ τοῦ λέγει:

--Ἐγώ εἰμαι ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ, ὁ βοηθός
τῶν Χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος ἐβοήθησα καί σέ καὶ νίκη-
σες τοὺς ἐχθρούς σου. Διὰ τοῦτο κτίσε Ἐκκλησία στό
ὄνομά μου καὶ ἐγώ θέλω σέ φυλάττει ἀπό ὅλους τοὺς
ἐχθρούς σου ἕως τέλους τῆς ζωῆς σου!” (Μ. Συναξα-
ριστής τῆς Ἐκκλησίας, Νοεμβρίου η')

Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς οἰκοδόμησε σ' ἐκεῖνον
τόν τόπο Ἐκκλησία μεγάλη στό ὄνομα τοῦ
Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ὅπου τιμοῦσαν οἱ Χριστια-
νοί τόν Οὐράνιο Προστάτη τους καὶ γίνονταν ἐκεῖ
πολλά θαύματα μέ τὴν Χάρι τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Στά μετέπειτα χρόνια, ὅταν ἡ Κωνστα-

ντινούπολη κινδύνευε από βαρβαρικούς λαούς, ὁ ἅγιος Ἀρχάγγελος Μιχαήλ βοηθοῦσε θαυματουργικά.

Ὡταν πολιορκήθηκε ἀπὸ Ἀβάρους, ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου μαζί μέ τόν πιστό λαό, πῆγαν στόν Ναό τοῦ Ἀρχαγγέλου καί παρακαλοῦσαν τόν Θεό νά τούς λυτρώσει ἀπό τόν κίνδυνο. Καί ὁ Θεός εἰσάκουσε τίς προσευχές τους καί τήν ἄλλη ἡμέρα ἀπέστειλε τόν Ἀρχάγγελο σάν ἀστραπή ἀνάμεσα στούς ἐχθρούς καί διαλύθηκαν ἀπό τόν φόβο τους. Τήν δέ νύκτα φάνηκε στόν βασιλέα τῶν Ἀβάρων καί τοῦ εἶπε: *“Φύγε γρήγορα μέ ὅλο σου τό στράτευμα, διότι αὖριος θέλεις ἀποθάνει καί σύ καί οἱ ἀνθρωποί σου. Τότε φοβήθηκε ὁ βασιλιάς καί ἔφυγε διά νυκτός στόν τόπο του.”*

Ἄλλοτε πολιορκήθηκε ἡ Πόλη τοῦ Κωνσταντίνου ἀπό πολύ πλῆθος Ἀγαρηνῶν (ἐπί βασιλείας Κωνσταντίνου, ἐγγονοῦ τοῦ Ἡρακλείου). Καί πάλι οἱ πιστοί Χριστιανοί μέ τόν Πατριάρχη ζήτησαν τήν βοήθεια τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Τότε ὁ Οὐράνιος Προστάτης ἐτρύπησε (!) ὅλα τά πλοῖα τῶν Ἀγαρηνῶν, τά ὁποῖα βυθίστηκαν μαζί μέ τούς βάρβαρους. Μόνον τρία ἔμειναν, τά ὁποῖα ἐπέστρεψαν στόν τόπο τους.

Διάσωση τῆς πόλεως Ἀκολίας στά παράλια τῆς Μαύρης Θάλασσας.

Μία ἄλλη θαυμαστή ἐπέμβαση τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ εἶναι ἡ ἐξῆς. Τὴν πόλιν Ἀκολία τοῦ Εὐξείνου Πόντου τὴν πολιορκησαν κάποτε Σαρακηνοί. Ἐπειδὴ ὅμως πέρασε πολὺς καιρὸς πού προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἐκπορθήσουν καὶ τίποτε δέν κατόρθωναν, ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγουν.

Ὅμως κάποιοι προδότης τοὺς εἶπε πὼς οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν Ναό τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ κοντὰ στὰ τείχη καὶ ἐκεῖ παρακαλοῦν τὸν Θεό νὰ τοὺς βοηθήσει, γι' αὐτό καὶ δέν κατορθώνουν τίποτε. Τότε οἱ Σαρακηνοὶ κατασκεύασαν ἓνα μεγάλο τοιχόκαστρο καὶ ἀπ' ἐκεῖ μέ πολλές προσπάθειες, μέ σχοινιά καὶ κυλίνδρους, κατόρθωσαν καὶ σήκωσαν ἓνα γιγάντιο λιθάρι, τό ὁποῖο πέταξαν ἐπάνω στὴν στέγη τοῦ Ναοῦ!

Μόλις ἐγίνε αὐτό, τὰ πρόσωπα τοῦ ἀμιρᾶ (τοῦ ἀρχηγοῦ) καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ καθῶς

κι αὐτῶν πού ἔριξαν τόν λίθο, στράφηκαν πρὸς τὰ πίσω! Τότε, μόλις ἔπαθαν αὐτό, μετάνοιωσαν καί φόρτωσαν γκαμῆλες μέ θυμιάμα, κεριά καί λάδι καί πῆγαν στὸν Ναό τοῦ Ταξιάρχη νά ζητήσουν συγχώρηση καί θεραπεία. Ὑποσχέθηκαν δέ νά μὴν ξαναενοχλήσουν τὴν πόλη ποτέ πλέον.

Τότε ὁ ἐλεήμων Θεὸς τοὺς συγχώρησε καί τὰ πρόσωπά τους γύρισαν στὴν θέση τους! Εὐγνώμονες αὐτοὶ ἔλυσαν τὴν πολιορκία καί ἐπέστρεψαν στὸν τόπο τους.

Μία ἀγγελικὴ ἱστορία στὴν Ρωσία

Ἐτά χρόνια τῆς Σταλινικῆς τρομοκρατίας στὴν Ρωσία, ἔγινε καί τό ἐξῆς ὁμαδικό ἔγκλημα εἰς βάρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς νότιας Ρωσίας. Ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι στὴν πλειονότητά τους ἀντέδρασαν

στούς μπολσεβίκους, τιμωρήθηκαν μέ τεχνητό λιμό. Πεῖνα φοβερή, ἡ ὁποία ἀποδεικάτισε τόν πληθυσμό! Ἑκατοντάδες χιλιάδες ἄνθρωποι πέθαναν τότε, ἐκτός ἀπό αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τήν ζωή τους στίς φοβερές φυλακές καί στίς ἐξορίες πού τούς ἔστελναν οἱ ἄθεοι ὑλιστές.

Σέ μιά πόλη τῶν περιοχῶν αὐτῶν συνέβη τό ἐξῆς γεγονός. Μία ἀπό τίς μαρτυρικές οἰκογένειες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν τῆς Γιαλίνας καί τῆς Σάσας. Ἡ μία ἦταν ἑξι καί ἡ ἄλλη ὀκτώ ἐτῶν. Ὁ πατέρας τους σκοτώθηκε στόν πόλεμο, ἡ μητέρα τους συνελήφθηκε καί φυλακίστηκε στά τρομερά στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ὁ παππούς ἐτοιμοθάνατος κι αὐτός, πρησμένος ἀπό τήν πείνα, καί τά δυστυχημένα κοριτσάκια ἀπροστάτευτα καί πεινασμένα μέσα σ' ἓνα ἔρημο χωριό ἀπό κατοίκους. Ὁ παππούς τότε τά προέτρεψε νά φύγουν.

-- Φύγετε, τούς εἶπε μέ κόπο. Φύγετε νά σωθεῖτε! *Kānte tón Σταυρό σας καί πηγαίνετε κατά ἐκεῖ πού ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. Ὁ Θεός δέν θά σᾶς ἀφήσει.*

Κλαίγοντας τά δύο κοριτσάκια, ἀφοῦ φίλησαν τό παγωμένο χέρι του καί ἀποχαιρέτησαν τό μικρό σπιτάκι τους πού πρίν λίγο καιρό ἀκόμη στέγαζε τήν οἰκογενειακή τους εὐτυχία, ἔκαναν τόν Σταυρό τους καί ξεκίνησαν. Δύο μικρά πλασματάκια, ἀνίδεια καί ἀνυπεράσπιστα, σέ μιά μακρινή πορεία στοῦ ἄγνωστο...

Ἀποδείχθηκε ὅμως περίτραπενα ἡ Πρόνοια καί ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ. Στό ξεινὸν αὐτοῦ, ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸ ἔρημο χωριό, βρῆκαν μιά πάνινη σακκούλα μὲ μερικά ἀπλᾶ τρόφιμα, πού ὅμως τὰ δυνάμωσαν στήν πορεία τους. Ἐπίσης κι ἓνα παγούρι μὲ νερό!

Περπατοῦσαν οἱ μικρές ἀδελφούλες ὅλη τὴν ἡμέρα καί τρέφονταν πότε μὲ ρίζες, χόρτων καί πότε μὲ βατόμουρα. Τὰ μικρά ποδαράκια τους ὅμως ἀπόκαμαν. Μὲ τὴν παιδική τους ἀφέλεια καί ἀγνότητα εἶχαν ἐντυπωσιακοὺς διαλόγους στήν πορεία τους αὐτή. Συζητήσεις γεμάτες παιδική δροσιά, ἀλλὰ καί ἀπροβλημάτιστη ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Κι ὅταν χάνανε τὸ κουράγιο τους καί ἄρχιζε ὁ φόβος τοῦ ἄγνωστου, πάλι τὸ ἓνα κοριτσάκι παρηγοροῦσε τὸ ἄλλο μέσα σὲ μιά ἀτμόσφαιρα παιδικῆς ἀταλάντευτης πίστεως. Αὐτὴ ἡ πίστη πού κατακτᾷ τὸν Θεό καί εὐδοκεῖ καί ἐνεργεῖ ἄμεσα καί θαυματουργικά.

Κάποτε, μετὰ ἀπο ἀρκετές ἡμέρες πορείας, ἔφθασαν στοὺς πρόποδες ἐνὸς βουνοῦ. Δέν εἶχαν ἄλλη ἀντοχή κι ἐκεῖ ψάχνοντας γιὰ καμμιὰ ρίζα βρῆκαν μιά φωλιά γεμάτη αὐγουλάκια πουλιῶν, καθὼς καί μιά πηγούλα μὲ δροσερό νεράκι μὲς στίς λόχμες. Ἐφαγαν αὐγά, ἤπιαν νεράκι καί τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἀποφάσισαν ν' ἀνέβουν τὸ βουνό, γιατί φαντάζονταν πὼς ἀπὸ πίσω θὰ ἦταν μιά ὁμορφὴ πολιτεία μὲ καλοὺς ἀνθρώπους!

Μαρτυρική υπήρξε ἡ πορεία τῶν δύο μικρῶν παιδιῶν. Ἀλλά τό φοβερό ἦταν πῶς ὅταν ἔφθασαν στήν κορυφή, ἀντί γιά πολιτεία εἶδαν τήν νεκρή ἀτέλειωτη στέππα! Ἀπελπίστηκαν. Τό μεγαλύτερο κοριτσάκι ὅμως κατέφυγε στήν προσευχή, ὅπως εἶχε συνηθίσει. Ἐκλειςε τά ματάκια του καί ζήτησε μέ θέρμη τήν βοήθεια τοῦ Κυρίου.

Ὅταν τελείωσε τήν προσευχή του, μέ τρόμο εἶδε πῶς ἡ μικρή ἀδελφούλα του, ἡ Γκαλίνα, εἶχε ἐξαφανιστεῖ! Τήν φώναξε μέ ὅση δύναμη εἶχαν τά μικρά της πνευμόνια. Ὅμως τίποτε! Ἡ Γκαλίνα δέν φαινόταν πουθενά... Μέ δάκρυα σήκωσε τό κεφάλι πρός τόν Οὐρανό καί εἶπε:

— Κύριε, συγχώρεσέ με τήν μικρούλα. Μή μέ ἀφήνεις σ' αὐτόν τόν φοβερό τόπο. Πάρε με, Κύριε, πάρε με! Ξέρω ὅτι Ἐσύ βοηθᾷς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Πιστεύω ὅτι δέν θά μ' ἐγκαταλείψεις.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τή στιγμή ἡ γῆ κινήθηκε κάτω ἀπό τά πόδια της! Ἀπό κεῖ καί πέρα δέν θυμόταν τίποτε ἄλλο. Ὅταν συνῆλθε, βρέθηκε ξαπλωμένη στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ἀλλά ἀπό τήν ἄλλη πλευρά! Δίπλα της ἦταν ἡ Γκαλίνα, πού μασουλοῦσε ἡσυχά μιὰ ρίζα! Πετάχτηκε ἐπάνω καί φώναξε:

— Γκαλίνα, Γκαλινούλα, ποῦ ἦσουν; Πῶς ἤρθαμε ἐδῶ; Ἐσύ πῶς κατέβηκες αὐτό τό ἀπόκρημνο βουνό;

— Δέν κατέβηκα. Μ' ἔφερε ἓνας Ἀγγελος!

— Πῶς ἐγινε αὐτό;

Ἡ Γκαλίνα κούνησε τό κεφάλι της καί ἡ ἔκφρασή της ἔμοιαζε νά λέει: "Πῶς γίνεται νά εἶσαι μεγάλη καί νά μή μπορεῖς νά καταλάβεις;" Ἀναστέναξε καί εἶπε:

-- Πῶς νά σοῦ τό πῶ; Ὅταν γονάτισες στό βουνό κι ἄρχισες νά προσεύχεσαι, σήκωσα κι ἐγώ τά μάτια μου στόν Οὐρανό καί θέλησα νά κάνω τόν Σταυρό μου. Ξαφνικά εἶδα ἕναν Ἄγγελο στόν Οὐρανό. Ἐλαμπε ὁλόκληρος! Ἐρχόταν κατ' εὐθείαν σέ μένα. Ὅταν πιά βρισκόταν πολύ κοντά, θέλησα νά σοῦ πῶ: "Σάσα, κοίταξε!" Ὅμως δέν πρόλαβα. Ὁ Ἄγγελος χτύπησε δυνατά τίς φτεροῦγες του, μέ ἄρπαξε καί μ' ἔφερε ἐδῶ κάτω. Σκέφθηκα πῶς ἔτσι θά ἔφερνε καί σένα καί πῆγα νά μαζέψω ρίζες γιά νά φᾶμε!

Ἡ ἱστορία φαίνεται σάν παραμῦθι, ἀλλά δέν εἶναι! Τά δύο αὐτά κοριτσάκια στήν πορεία τους αὐτή ἔζησαν θαυμαστά γεγονότα τῆς Θείας Προνοίας. Κατ' ἀρχάς Ἄγγελος Κυρίου τά μετέφερε ἐκεῖ, ὅταν δέν μποροῦσαν πλέον νά προχωρήσουν, γενόμενος φανερός στό μικρότερο παιδάκι, ἐνῶ τό μεγαλύτερο ἀντιλήφθηκε μόνο τίς ἐνέργειές του.

Προχωρῶντας μέσ στήν στέππα τά διέσωσε ἡ ἴδια ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἀπό μία πυρκαγιά καί τελικά ἔφθασαν κοντά σέ ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ

πού τά βοήθησαν καί τά προστάτευσαν.

Ὅλη αὐτή ἡ πορεία τους δέν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα συνεχές θαῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά καί ἡ πορεία τοῦ κάθε ἀνθρώπου κατὰ τήν διάρκεια τῆς ζωῆς του τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἓνα ἴδιο θαῦμα;

Οἱ μικρές αὐτές Ρωσίδες, οἱ ὁποῖες μεγάλωνοντας ἐγιναν συνειδητές πιστές Χριστιανές καί ἐνάρετες, δέν ἔπαυαν νά διηγοῦνται καί νά ὁμολογοῦν τά θαυμαστά αὐτά γεγονότα πού ἔζησαν στήν παιδική τους ἡλικία. Αὐτές οἱ διηγήσεις τους ἔφθασαν καί στήν Ἑλλάδα, γιά νά δοξάσουν τόν Θεό καί οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν οἱ φωτοδότες τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ.

Ἀλεξάνδρα Κόρνιαβα*

(*Δημοσιεύθηκε καί στό τότε ἐκδιδόμενο περιοδικό τῆς Ἱ. Μονῆς Ξηροποτάμου "Ἀγιορείτικη Μαρτυρία", τ. 2, Δεκ. 1988)

Ἡ ὁμορφιά του εἶναι ἀπερίγραπτη.

Τόν Μάϊο τοῦ 2008, ἓνας εὐσεβέστατος κρατικός ὑπάλληλος ἦρθε νά προσκυνήσει τήν Παναγιά στήν Βαρνάκοβα μαζί μέ τήν σύζυγό του. Κατά τήν διάρκεια τῆς συνομιλίας μαζί του, ἀναφέρθηκε κατ' ἀρχάς στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἡ Ὅποία πολλές φορές τόν εἶχε βοηθήσει στήν ζωή του, καί μετά ἀναφέρθηκε καί στήν Χάρι τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ καί σέ ἀλησμόνητα περιστατικά ὅπου δέχτηκε τήν ἄμεση βοήθειά του. Χαρακτηριστικά εἶπε:

“Ἐπειδὴ τό ἀγοράκι μου εἶχε σοβαρό πρόβλημα ὑγείας, ἀποφάσισα νά πάω στό προσκύνημα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ στό Μανταμάδο τῆς Μυτιλήνης καί νά ζητήσω τίς μεσιτεῖες του γιά τήν θεραπεία τοῦ παιδιοῦ μου.

Πράγματι, φθάσαμε στό προσκύνημα, ὅπου πολλοί πιστοί περίμεναν στήν σειρά γιά νά μπορέ-

σουν νά προσκυνήσουν. Όταν ὅμως βρέθηκα μπροστά στήν θαυματουργή εἰκόνα του, δυστυχῶς δέν μπόρεσα νά προσευχηθῶ ὅπως θά τό ἤθελα. Κι ἐνῶ ἀπομακρυνόμουν, εἶπα μέ τήν σκέψη μου στόν Ἀρχάγγελο: "Αρχάγγελέ μου! Τί καλά θά ἦταν νά μοῦ ἔκανες τήν χάρη νά σέ δῶ ζωντανό, τότε πιστεύω θά μπορούσα νά σοῦ πῶ τά ὅσα θέλω!"»

Τόλμη; Πίστη; Καί τά δύο! Καί ἡ ἀγαθότητα τοῦ Ἀρχαγγέλου συγκατένευσε στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία! Καί συνέχισε ὁ ἐν λόγῳ πιστός:

"Ενῶ εἶχα διανύσει μερικά μέτρα ἀπό τήν εἰκόνα, ἐνοίωσα μιά ἀκατανίκητη ἔλξη νά γυρίσω πάλι πρός αὐτήν. Πράγματι, στράφηκα πρός τά πίσω, κρατῶντας πάντα τό ἄρρωστο παιδάκι μου ἀπ' τό χέρι. Καί τί νά δῶ! Μεταξὺ ἐμοῦ καί τῆς εἰκόνας στεκόταν ὁλοζώντανος ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ! Φοροῦσε ὁλόλευκα ροῦχα, μά σάν νά ἦταν ἀπό φῶς! Τό πρόσωπό του εἶχε μιά θεία ὁμορφιά καί εἶχε ἓνα μειδίαμα συμπαθείας καί φιλικότητας. Τά μαλάκια του ἦταν σγουρά καί ἔπεφταν μέχρι τούς ὤμους του. Κοκκάλωσα σ' αὐτή τή στάση! Ἔτρεμα καί τά δάκρυα ἔτρεχαν βροχή ἀπό τά μάτια μου.

Γιά μιά στιγμή, ἔγινε ἄφαντος ἀπό τά μάτια μου ὁ ἀγαπημένος μου Ἀρχάγγελος. Τότε συνῆλθα καί ἀπομακρύνθηκα σιωπηλά, ἐνῶ οἱ ἄλλοι προσκυνητές νόμιζαν πῶς ἀπλῶς εἶχα συγκινηθεῖ κατὰ τό προσκύνημά μου.

Αὐτή ἡ χαριτωμένη ἐμπειρία πού παραχώρησε ἡ

ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μέ γέμισε χαρά καί ἀποτέλεσε σταθμό
στήν ζωή μου. Ἀπό τότε αἰσθάνομαι πιο δυνατός στήν
πίστη, ἀλλά καί πιο ταπεινός γιά τήν συγκατάβαση πού
ἔδειξε ὁ Ἀρχάγγελος στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία μου.

Τό παιδί μου τελικά θεραπεύτηκε ἀλλά καί σέ ἄλλες
δύσκολες περιστάσεις τῆς ζωῆς μου ὁ Ἀρχάγγελος
Μιχαήλ στάθηκε προστάτης καί βοηθός μου, ὅπως ἡ
κατωτέρω. Μεγάλη ἡ Χάρι του!”

**“ Ἀρχάγγελε Μιχαήλ, ἂν δέν μέ βοηθή-
σεις τώρα, θά σβήσω ἀπ’ τήν ζωή!”**

Ὁ πιστός πού ἀξιώθηκε νά ἔχει ἀγγελοφάνεια
ὅπως περιγράφεται ἀνωτέρω, διηγήθηκε καί μιᾶ
ἄλλη μεγάλη εὐεργεσία τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία τοῦ
ἔγινε διά μέσου τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Εἶπε:

“Πρό καιροῦ μοῦ εἶχε δοθεῖ ἀπό τήν ὑπηρεσία μου
μιᾶ ἐπιταγή 6.700 εὐρώ, νά τήν καταθέσω στό ΙΚΑ
γιά ἀσφάλιστρα αὐτῶν πού ἐργάζονταν στήν ὑπηρεσία
μας. Τό ΙΚΑ ὅμως τό βρήκα κλειστό καί ἐπέστρεψα
τό φάκελλο στήν Γραμματεία. Σέ λίγο ὅμως μέ πῆραν
τηλέφωνο καί μοῦ εἶπαν πώς ἡ ἐπιταγή ἔλλειπε μέσ’
ἀπό τόν φάκελο!

Ήταν φανερό πώς καθώς ο φάκελος ήταν ανοιχτός, κάπου μου ἔπese. Ἀπό τήν στενοχώρια μου ἐνοιωσα τό ἓνα χέρι καί πόδι μου νά μουδιάζουν! Ἀπό τήν ἀγωνία μου δέν στάθηκα σ' αὐτό, παρά βγῆκα ἔξω καί ἔφαχνα σπιθαμή πρὸς σπιθαμή στούς δρόμους καί χώρους πού εἶχα περάσει ἐκεῖνο τό πρωινό. Μάταια ὅμως! Δέν βρῆκα τίποτε. Ἀπό τήν ὑπηρεσία μου εἶπαν πώς θά ἔπρεπε νά πληρώσω ἐγώ τό ποσόν τῆς χαμένης ἐπιταγῆς! Πλήν ὅμως ἐπὶ πλεόν εἶχα ἐκτεθεῖ.

Όταν βγῆκα στήν ἐξωτερική αὐλή τῶν γραφείων, σταμάτησα γιά λίγο καί σήκωσα δακρυσμένα τά μάτια μου πρὸς τόν Οὐρανό. Θυμήθηκα τόν Οὐράνιο Προστάτη μου, τόν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ καί τοῦ εἶπα μέ πόνο ψυχῆς ἀλλά καί μέ πολλή πίστη:

-- Ἄγιε Ἀρχάγγελε Μιχαήλ, Προστάτη μου, βοηθήσέ με σ' αὐτή τήν δύσκολη περίσταση. Ἄν δέν μέ βοηθήσεις, θά σβήσω ἀπό αὐτή τή ζωή!

Αὐτό ἦταν! Ὁ Θεός ἔστειλε ἀμέσως τήν βοήθειά Του γιά χάρη τοῦ πιστοτάτου καί ἀγαπημένου Του Ἀρχαγγέλου. Όταν κατέβασα τό βλέμμα μου κάτω, εἶδα δίπλα στό ἀριστερό πόδι μου τήν χαμένη ἐπιταγή! Εἰδικά στόν χῶρο αὐτό εἶχα ψάξει λεπτομερῶς, βοηθούμενος καί ἀπό μία ὑπάλληλο τῆς ὑπηρεσίας. Τό θαῦμα ἦταν φανερό. Ἐκανα τόν Σταυρό μου συγκινημένος, ἔδωσα στήν Γραμματεία τήν ἐπιταγή καί μπῆκα σέ ἓνα ἄδειο γραφεῖο καί ἔκλαψα ἀπό εὐγνωμοσύνη!"

**“ Ζωντάνεψε ἡ εἰκόνα
τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ μπροστά μου! ”**

Ἐνα ἄλλο θαυμαστό περιστατικό, πού δείχνει πόσο ζωντανή εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, εἶναι καί τό ἀκόλουθ

Ἐνα ἀνδρόγυνο προχωρημένης ἡλικίας ἀπό τήν Θεσσαλονίκη, στολισμένο μέ εὐλάβεια καί θεοσέβεια, ἤρθαν καί προσκύνησαν τόν Ἰούλιο τοῦ 2008 τήν Παναγία μας. Στήν μετέπειτα συζήτηση, ὁ ἡλικιωμένος κύριος εἶπε τά ἐξῆς ἐντυπωσιακά.

“Ἐνα καλοκαίρι ἐγώ πῆγα κοντά σ’ ἕναν Γέροντα πού ἀσκεῖται σ’ ἕνα μοναστήρι τῆς Μυτιλήνης καί μ’ ἐμάθε νά προσεύχομαι. Μ’ ἐμάθε ὅλες τίς προσευχές καί ἐπειδὴ τοῦ εἶπα πώς θά πάω νά προσκυνήσω καί τόν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ στό Μανταμάδο, μ’ ἐβале κι ἐμάθα καί τό ἀπολυτίκιό του “Ὁπου ἐπισκιάσει ἡ Χάρις σου, Ἀρχάγγελε...”

Ὁ γυιός μου ἐκείνη τήν ἐποχή ὑπηρετοῦσε στρατιώτης στήν Μυτιλήνη. Ἦθελε ἔξι μῆνες γιά νά τελιώσει. Τότε παρουσιάστηκε μιά θέση σέ μιά μεγάλη ἐταιρεία ἡλεκτρικῶν συσκευῶν. Ἀλλά δέν ἦταν δυνατόν νά περιμένει ἡ θέση ἔξι μῆνες κενή. Ἐγώ ὅμως πίστευα πώς ὁ Ἀρχάγγελος θά βοηθήσει!

Πρέπει όμως να ομολογήσω πώς παλαιότερα ήμουν πολύ δύσπιστος. Μου ἔλεγε ἡ μητέρα μου:

-- Παιδάκι μου, μὴν εἶσαι δύσπιστος. Ὅταν οἱ Βούλγαροι ἀπαγόρευαν νά λειτουργήσουμε ἓνα ἐκκλησιάκι τῶν ἁγίων Ἀναργύρων στήν γιορτή τους, οἱ ἅγιοι δάκρυσαν. Ἐγώ, μέ τό χέρι μου, μέ τό δάχτυλό μου σκούπισα τό δάκρυ τους ἀπό τήν εἰκόνα!

Ἀπό τήν ἡμέρα ὅμως αὐτή πού πῆγα νά προσκυνήσω τόν Ἀρχάγγελο καί νά προσευχηθῶ γιά τόν γιό μου, ὅλα ἄλλαξαν.

Ἐνῶ ἤμουν γονατιστός μπροστά στήν εἰκόνα του καί τοῦ ἔλεγα ἡνέκε κάτι, Ἀρχάγγελε, νά τακτοποιηθεῖ τό παιδί μου, νά πάρει τήν θέση αὐτή, μετά σηκώθηκα γιά νά ἀσπασῶ τήν εἰκόνα του. Καθώς τό βλέμμα μου ἔπεσε στό πρόσωπό του, ταραχτήκα καί συγκινήθηκα μαζί. Ἡ εἰκόνα εἶχε ζωντανέψει μπροστά μου! Τά μάτια του ἀνοιγόκλειναν καί τά χεῖλη του ἐκινουῦντο! Αὐθόρμητα φώναξα τήν γυναῖκα μου πού ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ἀλλά ὥσπου νά ἔρθῃ ἐκείνη, δέν εἶδε τίποτε.

Ἀπό τότε κοιτάω μέ δέος τήν κάθε εἰκόνα. Ὅταν θέλει ὁ Θεός, κι αὐτές ζωντανεύουν!

“Ὅσο γιά τήν θέση στήν ἐταιρεία, κατά θαυμαστό τρόπο κρατήθηκε κενή γιά ἑξί μῆνες καί τήν πῆρε ὁ γιός μου!”

“Τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις
δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστίν”

(Λουκ. 18, 27).

Ἄς εἶναι δοξασμένος εἰς τούς αἰῶνες.

Ἀνάμεσα σέ δύο Ἀγγέλους

Ἔχουμε πολλές μαρτυρίες καταξιωμένων ἀγίων ἀλλά καί ἀπλῶν ἀνθρώπων ἀπό τόν πιστό λαό, σχετικά μέ ἀγγελοφάνειες. Τίς περισσότερες φορές ἔχουν δεῖ ἀγίους Ἀγγέλους νά συνοδεύουν καί νά προστατεύουν τίς ψυχές ἀνθρώπων πού τελείωσαν τήν ἐπίγεια ζωή τους καί εἰσῆλθαν στήν περιοχὴ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Οἱ Οὐράνιοι αὐτοὶ προστάτες, πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ χάρισε στά πλάσματά Του γιά νά τά προστατεύουν καί νά τά ἐνισχύουν, ἐμφανίζονται κατ' ἐντολή τοῦ Κυρίου, ὅταν Ἐκεῖνος κρίνει ὅτι ἔτσι πρέπει νά γίνει.

Τό Φθινόπωρο λοιπόν τοῦ 2008, μιά πιστή γυναῖκα τοῦ λαοῦ, στολισμένη μέ τίς πολύτιμες ἀρετές τῆς εὐσπλαγχνίας καί τῆς ἀνεξικακίας, ἀφηγήθηκε μετὰ τό προσκύνημά της στήν Παναγία τήν ἀκόλουθη ἐμπειρία της, τήν ὁποία ἔζησε ὅταν τό πρῶτο της παιδί, ἡ Μαρία, ἦταν ἀκόμη νήπιο. Εἶπε:

“Ἐκεῖνο τόν καιρό πέθανε ὁ πατέρας μου. Ἦταν καλός καί ἄκακος ἄνθρωπος, γι' αὐτό τόν ἀγαποῦσα πολύ. Μέ πολλή φροντίδα ἔκανα τά μνημόσυνά του καί ὅ,τι ἄλλο μπορούσα καλό, γιά τήν ψυχούλα του.

Τήν ἡμέρα πού σαράντισε, μέ ἀξίωσε ὁ Θεός νά τόν δῶ. Ὁχι σέ ὄνειρο, δέν κοιμόμουν. Ἄλλωστε ἦταν

ήμέρα. Ξαφνικά πρόβαλλε στο άνοιγμα της πόρτας πού οδηγούσε στην κρεβατοκάμαρά μου, ντυμένος στα λευκά. Δεξιά και άριστερά του τόν παράσταναν δύο ολόφωτοι Άγγελοι! Από τό πολύ φώς πού είχαν, δέν μπορούσα νά τούς κοιτάξω. Ή μορφή τους λές και χανόταν μέσα σέ μιά φωτεινή ομίχλη. Ο πατέρας μου, κι αυτός φωτεινός, όχι όμως όπως οί άγιοι Άγγελοι, μέ κοίταζε μ'ένα βλέμμα γαλήνιο, όλο στοργή. Τελικά μου είπε:

-- Ήρθα νά πάρω τήν Μαρία!

Πετάχτηκα άπ' εκεί πού καθόμουν και φώναξα αϋθόρμητα, γιατί νόμιζα ότι μιλούσε γιά τό παιδάκι μου.

-- Μή, πατέρα! όχι πατέρα τό παιδάκι μου!

Τότε εκείνος έκανε ένα νόημα καθησυχασμού και χωρίς νά μιλήσει ήρθε τό μήνυμά του στην ψυχή μου: "Μήν φοβάσαι, δέν πρόκειται γιά τό παιδάκι".

Έκείνη τή στιγμή τό όραμα έσβησε μπροστά από τά μάτια μου, αφήνοντάς με σέ μιά κατάσταση ειρηνικής χαράς. Μέ είχε αξιώσει ο Θεός, έστω και γιά λίγο νά δώ κάτι από τόν πνευματικό κόσμο! Αυτό μέ στήριζε, γιατί περνούσα μεγάλη δυσκολία εκείνο τόν καιρό.

Όσο γιά τό μήνυμα πού έλαβα, επαληθεύτηκε πολύ γρήγορα. Ή πεθερά μου Μαρία, τό όνομα της οποίας έφερε τό κοριτσάκι μου, κοιμήθηκε αιφνίδια σέ τρείς μέρες μετά τό όραμά μου, χωρίς νά είναι σοβαρά άρρωστη. Έτσι αποδείχθηκε ότι ήταν άληθινό. (Έχουμε πολλά περιστατικά πού αποδεικνύουν

πώς μερικές φορές ὁ Κύριος, ἐκτός ἀπό ἁγίους Ἀγγέλους, γιά νά διευκολύνει μία ψυχούλα στήν ἔξοδό της, στέλνει ἀγαπημένους κεκοιμημένους συγγενεῖς γιά νά τήν χαροποιήσει.)

Ἀπό τότε ἡ πίστη μου στόν Χριστό καί στήν ὑπαρξη τῆς αἰώνιας ζωῆς ἔγινε ἀκλόνητη.”

Εἶθε καί ἡ δική μας. Τότε θά ἰσχύσει γιά μᾶς ὁ μακαρισμός τοῦ Κυρίου: “*Μακάριοι οἱ μή ἰδόντες καί πιστεύσαντες*”.

Ἀμήν.

**Χαιρετοῦσε στρατιωτικά τρεῖς Ἀγγέλους
λίγο πρὶν φύγει!**

Ἀκόμη ἓνα γεγονός πού ἀποτελεῖ μαρτυρία καί ἀπόδειξη γιά τήν εὐεργετική συμπαράσταση τῶν ἁγίων Ἀγγέλων εἶναι καί τό ἀκόλουθο:

Ἕνας γηραιός οἰκογενειάρχης στήν Πάτρα, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἔντιμος καί δίκαιος ἄνθρωπος, ἔφυγε ἀπ’ αὐτόν τόν κόσμον τόν Μάϊο τοῦ 2008 κατόπιν μιᾶς βασανιστικῆς ἀσθενείας ἡ ὁποία τόν ταλαιπώρησε ἀλλά καί τόν ἐξάγνισε περίπου ἓνα

ἔτος.

Τίς τελευταῖες ἑβδομάδες τῆς ζωῆς του γύρισε καὶ εἶπε στὸν γιό του:

-- Νά πιστεύεις, παιδί μου! Ὁ πνευματικός κόσμος ὑπάρχει. Εἶδα τρεῖς φωτεινούς ἀγγέλους, τρεῖς μορφές πού τό πρόσωπό τους δένμποροῦσα νά τό καλοκοιτάξω ἀπό τό πολύ φῶς πού εἶχαν. Τούς ρώτησα ἂν αὐτοί θά μέ πάρουν καί μέ καθυσύχασαν μέ πολλή ἀγάπη ὅτι αὐτοί θά μέ βοηθήσουν καί θά μέ πᾶνε κοντά στὸν Θεό!

Λίγο δέ πρὶν παραδώσει τό πνεῦμα του, στράφηκε πρὸς τρεῖς κατευθύνσεις καί χαιρέτησε στρατιωτικά! Μετά ἀπ' αὐτό ἔφυγε εἰρηνικά.

Ἀναμφισβήτητα αὐτό πού ἔβλεπε τοῦ ἐνέπνευσε τὸν σεβασμό. Ἦταν ἅγιοι Ἀγγελοι; Ἦταν ἅγιοι μέ στρατιωτικὴ στολή; Κύριος οἶδεν.

Ἄλλη μιά περίπτωση πού διαφάνηκε ἡ φροντίδα τοῦ Θεοῦ γιὰ τό πλάσμα Του, τὴν στιγμή εἰδικά πού ἀφήνει τὸν κόσμον τῆς ὕλης γιὰ νά μεταβεῖ στὸν κόσμον τοῦ πνεύματος. Ἄς ἔχει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας!

“Συσταλείτε πρὸς μετάνοιαν τάχει”

(Μία προτροπή τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ)

Ὁ μὴ παλιὰ Ἐκκλησία τοῦ 11^{ου} αἰῶνα, στοῦ δεξιό βημόθυρο (κοιτῶντας πρὸς τὴν ἁγία Τράπεζα) εἶναι ἱστορημένος, δηλαδή ζωγραφισμένος, ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν ἁγίων Ἀγγελικῶν ταγμάτων. Στὸ δεξιὸ χεῖρ κρατᾷ τὴν ρομφαία καὶ στοῦ ἀριστεροῦ εἰλητάριο ὅπου εἶναι γραμμένα τὰ ἐξῆς ἀξιοπρόσεκτα:

“*Βροτοί, βλέποντες τὸ ξίφος τεταμένον, ὅσοι βέβηλοι καὶ ράθυμοι τὸν τρόπον, συσταλείτε πρὸς μετάνοιαν τάχει.*

Εἰ δέ, μὴ προσψαύσητε τῇ θείᾳ πύλῃ.

Ἐγὼ γάρ ὁ πρὶν παλαιᾶς προστάτης.

Ταύτης δ’ ἐτάχθην τῆς νέας Ἐδέμ φύλαξ”

Αὐτομεμψία

Γιατί; γιατί ταλαίπωρη ψυχή
στά ὑλικά τόση ἀφθονία
καί σέ οὐράνιες χαρές φτωχή;
Φτώχεια βαθειά, φτώχεια πικρή!
Γιατί; γιατί; γιατί;
-- Χριστέ, ἐλέησέ μου τήν ψυχή!

Κι Ἐκεῖνος:
-- Ἡ ἀγάπη μου τήν ἐλεεῖ,
ἐλέησέ τηνε κι ἐσύ!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἑσπερινοί στοχασμοί")

Τὰ θλιβερά ἀποτελέσματα
τῆς Ἀμετανοησίας
(καταστροφή ἔ' ἀπελπισία)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἡ λύτρωση τῆς Μετανοίας
(χαρά ἔ' εἰρήνη)

Ἀμετανοησία

Ἡ δυστυχία τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸν Θεό

Θεός, ὅπως εἶναι γραμμένο καὶ στὴν Ἀγία Γραφή, θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ ἔλθουν “εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας”. “Πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθεῖν” (Α΄ Τιμ. 2, 4). Δέν θέλουν ὅμως ὅλοι. Ἡ ἐπιλογή εἶναι ἐλεύθερη, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα θά εἶναι ἀνάλογο μέ τὴν ἐπιλογή. Αὐτοκαταδικάζεται ὁ ἄνθρωπος στὸν αἰώνιο θάνατο, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ τελειωτικὴ ἄρνηση τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀγαπήσει καὶ νὰ ἀκολουθήσει τὸν Σωτῆρα του Χριστό στὸν δρόμο τῆς τηρήσεως τῶν ἀγίων ἐντολῶν Του. Αὐτοκαταστρέφεται, ὅχι γιατί ἀμάρτησε, ἀλλὰ γιατί ποτέ δέν μετανόησε!

Μερικὰ περιστατικά ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ θανάσιμο πείσμα καὶ ἡ ἐμμονὴ στὸν ἐγωϊσμό ὁδηγοῦν σὲ τραγικὰ ἀποτελέσματα. Μερικὰ γεγονότα τὸ ἀπέδειξαν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Ἀναφέρονται σὰν παραδείγματα πρὸς ἀποφυγὴν.

“ Ἔστι Θεός!”

Μία ομάδα προσκυνητῶν, οἱ ὅποιοι ἤρθαν ἀπό ἓνα μεγάλο χωριό τῆς βόρειας Πελοποννήσου, διηγήθηκαν τό ἐξῆς περιστατικό, πού συνέβη πρὶν μερικοὺς μῆνες στό χωριό τους. Ἦταν ὅλοι ἐντυπωσιασμένοι καί προβληματισμένοι.

Στό χωριό τους εἶχε πάει μιά νεαρή δασκάλα, πού κόντεψε νά κάνει κακό στά παιδιά καί νά τά δηλητηριάσει μέ τὴν ἀπιστία της. Δέν φοβόταν καί δέν πίστευε στὸν Θεό καί δυστυχῶς ἤθελε νά μεταδώσει τίς ιδέες της στά παιδιά. Μιά ἡμέρα τόλμησε καί τοὺς ἔβαλε νά γράφουν στὴν Ὀρθογραφία τὴν φράση: “Δέν ὑπάρχει ὁ Θεός”! Νά τό γράφουν δέκα φορές!

Εὐτυχῶς, τό πῆραν εἴδηση οἱ γονεῖς καί ἀγανακτισμένοι εἶπαν στά παιδιά, ἀντί γι’ αὐτό πού τοὺς εἶπε αὐτή, νά γράφουν τὴν φράση “Ἐπάρχει ὁ Θεός” δέκα φορές.

Τά παιδάκια ἄκουσαν τοὺς γονεῖς τους, οἱ ὅποιοι δίδαξαν ὁ καθένας τό παιδί του νά πιστεύει καί νά ἀγαπᾷ τὸν Θεό, πού εἶναι ὁ Δημιουργός καί ὁ Προστάτης ὅλου τοῦ κόσμου καί ἰδιαίτερα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅταν πῆγαν ὅμως τά παιδιά στό σχολεῖο καί ἡ ἄπιστη αὐτή εἶδε τί εἶχαν γράψει, ἄρχισε καί τά ἔβριζε ἐξαλλή καί τοὺς ἔβαλε τιμωρία νά γράφουν ἑκατό φορές αὐτό πού τοὺς εἶπε ἐκείνη!

Φοβισμένα τά παιδάκια όταν πήγαν σπί-
τι τους τά είπαν όλα στους γονείς τους. Έκείνοι
έντυπωσιασμένοι από τό αντίθεο πείσμα της
προέτρεψαν καί πάλι τά παιδάκια νά γράφουν
έκατό φορές τό "Υπάρχει ό Θεός". Τά παιδιά τό
έκαναν, αλλά ήσαν φοβισμένα γιατί φοβόντουσαν
τόν θυμό της.

Τήν Δευτέρα πήγαν στό σχολείο διστακτι-
κά. Τήν περίμεναν νά έρθει, τήν περίμεναν... καί
τελικά τά είδε ό Διευθυντής καί πήρε τηλέφωνο
σπίτι της. Καμμία απάντηση. Τηλεφώνησε στήν
οικογένειά της (γιατί ήταν από άλλο μέρος), ούτε
οί γονείς της γνώριζαν τίποτε. Τελικά απευθύνθηκε
στήν αστυνομία καί στόν κ. Είσαγγελέα. Παρα-
βίασαν τό σπίτι της καί τήν βρῆκαν μέσα νεκρή!
Έντυπωσιάστηκαν όσοι τό έμαθαν αλλά καί όσοι
τό άκουσαν.

Τί σήμαινε αυτός ό αϊφνίδιος θάνατος; Ό
Θεός γνωρίζει. Όμως τό γεγονός δημιουργεί
δέος. Μήπως θέλησε νά τήν προλάβει από τοῦ
νά βαρύνει ανεπανόρθωτα τήν ψυχή της; Μήπως
θέλησε νά προστατέψει τίς παιδικές ψυχές από τό
δηλητήριο τῆς άθεΐας;

© Κύριος άς έλεήση τήν ψυχή της κι έμεΐς
“ στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου ”, κατά τήν
προτροπή τοῦ Άρχαγγέλου Μιχαήλ. Άς προσέχου-
με δέ, τί λέμε καί τί διδάσκουμε τά άθῶα παιδιά
μας.

“ Ἔστι Θεός!..”

“ Ἡ μητέρα φύση” !

*Κ*ανείς δέν θά πίστευε πώς στήν ἀγιασμένη Πατρίδα μας θά παρασύρονταν μερικοί ἄνθρωποι καί θά ξαναγύριζαν στό σατανικό σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρείας! Ἄραγε, ποίό δικαιολογητικό ἔχουν ὅσοι στρέφονται πάλι στό σκοτάδι;

Ἐφόσον τό Θεϊκό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ δόθηκε στόν ἄνθρωπο γιά νά ζωοποιηθεῖ, νά φωτιστεῖ, νά θεωθεῖ κατὰ Χάριν. Ν' ἀπολαύση δέ τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία ἀπαλλασσόμενος ἀπό τήν αἰχμαλωσία τῶν δαιμόνων, οἱ ὅποιοι, κρυπτόμενοι πίσω ἀπό τά εἶδωλα, παρέσυραν τούς ἀνθρώπους στήν καταστροφή.

Ἐπιπλέον, πολλά ἑκατομμύρια Μαρτύρων ἔχυσαν ποταμούς αἱμάτων γιά νά μαρτυρήσουν μέ τήν θυσία τῆς ζωῆς τους τήν Ἀλήθεια τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού τά εὐγενέστερα αἰσθήματα τῆς ψυχῆς τους τά στρέφουν πρὸς τήν ἄψυχη φύση. Ἔτσι δέν προχωροῦν πρὸς τόν Κτίσαντα Δημιουργό καί Κύριο τοῦ κόσμου Ἰησοῦ Χριστό, γιά νά προσφέρουν τήν δοξο-

λογία καὶ εὐγνώμοσύνῃ.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει στὴν ἀρχὴ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου:

“*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος... Πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν.*”
(*Ἰωανν. Α', 1,3*)

Καὶ ὅταν μιλάνε γιὰ τὴν φύση, λένε “ἡ μητέρα φύση”! Δέν ἔχουν καταλάβει οἱ ταλαίπωροι πὼς Μητέρα κατὰ Χάριν, εἶναι ἡ Παναγία. Αὕτῃ σώζει μέ τίς πρεσβεῖες Τῆς.

Ἡ φύση εἶναι κτίσμα τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἐξυπηρέτηση καὶ εὐχαρίστηση τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ εἶναι ἄψυχη καὶ ἄλογη. Κυβερνᾶται δέ, ἀπὸ τὴν Θεία Βούληση τοῦ Παναγίου Θεοῦ.

Στόν Ἀκάθιστο Ὑμνο πρὸς τὴν Θεοτόκο ἐπισημαίνεται τό γεγονός ὅτι: “*Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν οἱ θεόφρονες παρά τὸν Κτίσαντα*”.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν χάσει τὴν πολύτιμη ζωὴ τους κάνοντας ἐπικίνδυνα ἀθλήματα, καὶ στὴ θάλασσα καὶ στά βουνά, σέ ἀναρριχήσεις παράτολμες σέ ἀπόκηρμνα μέρη κ.τ.λ. Εἶναι χαρᾶκηριστικὴ ἡ περίπτωσις μιᾶς κοπέλλας, ἡ ὁποία ἐνῶ εἶχε ζήσει τό θαῦμα τῆς θεραπείας ἐνός γνωστοῦ της νέου ἀπὸ τὴν Παναγία -ἦταν γεμάτος καρκινώματα στοὺς λεμφαδένες- ὥστόσο δέν ἀναζωπυρώθηκε ἡ Πίστις μέσα της. Ἐκλινε στὴ φυσιολατρεία καὶ τελικὰ εἶχε τραγικὸ θάνα-

το πέφτοντας από ύψος 400 μέτρων ενώ έκανε αναρρίχηση στις πλαγιές του Όλύμπου! Πόσο πιο ώραϊο και σωτήριο θά ήταν νά έπιδοδοθουν σέ πνευματικές αναρριχήσεις για την κατάκτηση των άρετων και της Βασιλείας του Θεού!

Είθε στά πνευματικά άθλήματα της άγάπης, της άγνότητας, της εύπλαγχνίας, της εύλαβείας, νά νικήσουμε όλοι μέ την Χάρι του Χριστού.

Μία δυναμική παρέμβαση

Ένας άγιασμένος ιερέας της Πάτρας, ό οποίος ήταν ιδανικός “ ποιμένας ” του λογικού ποιμνίου του Χριστού, έπενέβη δυναμικά στην έξης περίπτωση για νά σώσει ψυχές. (Τό γεγονός συνέβη πριν μερικές δεκαετίες και τό άφηγήθηκε σεβαστός άγιορείτης Γέροντας, ό οποίος συνδεόταν μέ πνευματικά του τέκνα από τά όποια και τό πληροφορήθηκε).

Εἶπαν λοιπόν στόν ἐν λόγῳ ἱερέα ὅτι συγκεντρώνονταν πολλοί στό σπίτι κάποιου, εἶχαν κι ἓνα μέντιουμ καί... κατέβαινε ὁ “ἅγιος Ἀντώνιος” καί τούς δίδασκε!

Ὁ ἱερωμένος ἀμέσως κατάλαβε τό τέχνασμα τοῦ ἀνθρωποκτόνου καί σάν καλός ποιμένας πού ἦταν ἀφοῦ προσευχήθηκε πῆρε τό κομποσχοινάκι του καί πῆγε σ’ ἐκεῖνο τό σπίτι πού ἐμφανιζόταν ὁ “μέγας Ἀντώνιος”. Κάθισε σέ μιά καρέκλα καί, πάντα προσευχόμενος, παρακολουθοῦσε τά γινόμενα. Σέ λίγο παρουσιάστηκε ἓνας μεγαλοπρεπής γέροντας μέ ἄσπρη γενειάδα, μέ σατανικό ὅμως βλέμμα. (Αὐτό μόνο ἡ καθαρή πνευματική ὄραση τοῦ φωτισμένου κληρικοῦ μποροῦσε νά διακρίνει) καί ἄρχισε καί τούς “δίδασκε” ἀκατανόητα καί συγκεχυμένα πράγματα.

Ὁ ἱερεὺς ἐνέτεινε τήν προσευχή του καί γιά μιά στιγμή, γενναῖος καθὼς ἦταν καί ὀπλισμένος μέ τήν Ἱερατική Χάρι, πλησίασε τόν ψευτοάγιο Ἀντώνιο καί κάνοντας τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ μπροστά του, εἶπε μέ κῦρος:

-- Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, πές μας ποιός εἶσαι!

Ὁ μεταμορφωμένος σέ ἅγιο Ἀντώνιο σατανᾶς φρικίασε ἀπό τόν Σταυρό καί τήν ἐπίκληση τῆς Παναγίας Τριάδος, ἔριξε τήν μάσκα, φάνηκε ἓνα φοβερό πρόσωπο καί γεμάτος μῖσος εἶπε στόν ἱερέα:

-- Αυτό πού ἔκανες, θά τό πληρώσεις! "Ἐχω ἐγώ
ἀνθρώπους δικούς μου πού θά σέ συκοφαντήσουν καί
θά σέ βασανίσουν.

Λέγοντας αὐτά ἐξαφανίστηκε, ἀφήνοντας μιά
φοβερή δυσοσμία στό δωμάτιο. Ὅλοι εἶχαν πα-
γώσει καί πανικοβληθεῖ. Ἐκεῖνος ἤρεμος τούς
καθησύχασε, ἀλλά τούς μίλησε αὐστηρά καί τούς
ἐνημέρωσε γιά τό πόσο μεγάλο ἀμάρτημα εἶναι
νά καταφεύγει κανεῖς στά μέντιουμ πού συνερ-
γάζονται μέ τόν ἀνθρωποκτόνο καί **πόσο ἄμεσα
κινδυνεύει ἡ ψυχή του νά χαθεῖ.** Πόσο μεγάλ-
η παραφροσύνη ἀλλά καί προδοσία εἶναι τό νά
μὴν καταφεύγει κανεῖς στόν Παντοδύναμο καί
Φιλάνθρωπο Χριστό γιά βοήθεια καί νά κατα-
φεύγει στόν θανάσιμο ἐχθρό τοῦ Θεοῦ καί τοῦ
ἀνθρώπου.

Μετανοιωμένοι ὅλοι ζήτησαν νά τούς
ἐξομολογήσει - γιατί ἦταν καί Πνευματικός -
ζητῶντας τήν ἄφεση. Πῆραν καί τόν κανόνα τους
καί ἔτσι σώθηκαν ἀπό τήν στημένη πλεκτάνη.

Ὁ ἱερωμένος αὐτός ταλαιπωρήθηκε βέβαια
ἀπό τήν ἐκδίκεση τοῦ ἀνθρωποκτόνου, περνῶντας
"Γολγοθᾶ" συκοφαντιῶν, ἀλλά μέ τήν Χάρι τοῦ
Χριστοῦ νίκησε καί δικαιώθηκε. Ἄς ἔχουμε τήν
εὐχή του.

Ἡ ὁμορφιά τῆς μετανοίας.

Ἡ μετάνοια, τό μεγάλο αὐτό δῶρο τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι μιά πνευματική ἀνοιξη πού διώχνει τόν σιληρό χειμῶνα τῶν παθῶν, γλυκαίνει τήν ψυχή καί τήν ξανανιώνει. Αὐρές τοῦ Παναγίου Πνεύματος ζωοποιοῦν τήν ναρκωμένη ψυχή καί τήν ἀνασταίνουν.

Θαυμάζουμε - καί δίκαια - τίς θαυμάσιες ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ σέ περιπτώσεις ἀνιάτων ἀσθενειῶν. Ὅμως ἀκόμη πιό θαυμαστές εἶναι οἱ περιπτώσεις πού ἀνασταίνεται ἡ ψυχή μέσα ἀπό τά πάθη τῆς ἡμέρας ἀπό τήν νέκρα τῆς ἀπιστίας. Στήν προκειμένη περίπτωση, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2007 ἀναστήθηκε ἡ ψυχή μιᾶς ἀρκετά νέας γυναίκας ἀπο τήν νέκρα τῆς ἑλλειψης ἀγάπης καί τήν αἰχμαλωσία τοῦ μίσους. Ἐνός μίσους βαθύτατου καί πολυχρόνιου!

Ὅταν μπῆκε στήν Ἐκκλησία τῆς Θεομήτορος, ὅπως διηγήθηκε, Τήν προσκύνησε κι ἔνοιωσε τήν Θεϊκή Χάρι πού κατέχει ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ νά τήν χαϊδεύει καί μυστικά νά τήν νουθετεῖ λέγοντάς της: “Ὡς πότε, παιδί μου, θά ζεῖς μέσα στό

μίσος;”

Τότε ἔγινε τό θαῦμα! Ὁ πάγος τοῦ μίσους ἔλειωσε, μαλάκωσε, ἀνέπνευσε τό ζωογόνο ὀξυγόνο τ’ Οὐρανοῦ καί τά δάκρυα ἔτρεξαν ἄφθονα ἀπο τά μάτια, πού προηγουμένως δέν ἤθελαν οὔτε ν’ ἀντικρύσουν τό μισούμενο πρόσωπο.

Ὅταν ἔνοιωσε αὐτή τήν καλή ἀλλοίωση, ἔκπληκτη καί συγκινημένη θέλησε νά ἐκφράσει τήν χαρά της γιά τήν ἀπελευθέρωσή της ἀπό τόν ἀσφυκτικό κλοιό τοῦ μίσους. Μέ δάκρυα στά μάτια εἶπε:

“Μεγάλο θαῦμα μοῦ ἔκανε ἡ Παναγιά σήμερα, μέσα στά λίγα λεπτά πού προσευχήθηκα μπροστά στήν χαριτωμένη εἰκόνα Της!

Ἐγώ μέ τά τέσσερα ἀδέρφια μου μεγαλώσαμε στό Ἰδρυμα (ὄρφανοτροφεῖο). Αὐτό, γιατί ὁ πατέρας μου σκότωσε τήν μάνα μου καί ἐκεῖνος κλείστηκε στήν φυλακή κι ἐμεῖς στό Ἰδρυμα. Τόν μίσησα θανάσιμα, ἀφάνταστα! Ὅλα αὐτά τά χρόνια πού πέρασαν, μεγαλώσαμε, κάναμε οἰκογένειες, ἀλλά τό μῖσος ἔκαιγε πάντα στήν ψυχή μου.

Τόν πατέρα μου ἐν τῷ μεταξύ, ἐπειδή γέρασε ἀλλά καί ἀρρώστησε, τόν ἔβγαλαν ἀπό τήν φυλακή καί τόν μάζεψαν τ’ ἀδέρφια μου. Ἐγώ ὅμως, μέ τά ἴδια αἰσθήματα πάντα ἐναντίον του, μάλωσα καί μέ τά ἀδέρφια μου, γιατί τόν συγχώρησαν καί ἔτσι ἡ ψυχή μου βάρυνε ἀκόμα πιά πολύ.

Υπέφερα όμως! Είναι αλήθεια ότι ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ εἶναι φτειαγμένη γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν συγχωρητικότητα, ὅχι γιὰ τὸ μῖσος. Παρ' ὅτι τὸ καταλάβαινα, δὲν μποροῦσα νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Σήμερα όμως... ἡ Παναγία μὲ τὸ Θεῖο βλέμμα Της καὶ τὴν Χάρι Της μὲ ἀπελευθέρωσε. Θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὴν περιοχὴ τῆς ἀγάπης, στὴν περιοχὴ τοῦ Θεοῦ!”

Συγκίνηση καὶ ἱερὴ χαρὰ νοιώσαμε ὅσοι τὴν ἀκούσαμε. Ἐνδόμυχα δοξάσαμε τὸν Οἰκτίρμονα Θεό καὶ τὴν Παναγία Μητέρα Του πού ἐπενέβη γιὰ τὴν σωτηρίᾳ αὐτῆς τῆς ψυχῆς.

Τῆς ὑπεδείχθη νὰ προσέλθει πρῶτα στοῦ Μυστήριου τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως γιὰ νὰ πάρει τὴν ἄφεση καὶ τὴν δύναμη ὥστε νὰ ταπεινωθεῖ καὶ νὰ ἀποικαταστήσει τὴν ἀγάπῃ μέσα της, ἀφήνοντας τὴν κρίσι στὸν Θεό, πού εἶναι ὁ μόνος ἀρμόδιος νὰ κρίνει τὴν κάθε ψυχὴ. Ἀπάντησε:

-- Ἀφοῦ σήμερα ἔγινε τὸ πρῶτο βῆμα, σίγουρα μὲ τὴν Χάρι τῆς Παναγίας θὰ ἀκολουθήσει καὶ τὸ ἄλλο!

Τὸ πρόσωπο τῆς ταλαιπωρημένης αὐτῆς ψυχῆς ἐκείνῃ τὴν ὥρᾳ ἦταν ἰδιαίτερα φωτεινὸ. Τὴν εἶχε ἐπισκιάσει ἡ Χάρι τῆς φιλανθρωπότατης Θεομήτορος.

Δόξα στὸν Θεό τῆς ἀγάπης, “ τὸν ποιοῦντα μεγάλα καὶ θαυμάσια ”.

Ἡ μετάνοια εἶναι μιά πνευματική ἀνοιξη

Τό γεγονός τό ἀφηγήθηκε μιά ἐθελόντρια ἀδελφή νοσοκόμα καί συνέβη στό παλαιό νοσοκομεῖο τῶν Πατρῶν, στόν “Ἅγιο Ἀνδρέα”. Εἶπε:

“ Περὶ τό 1968-69 ἔκανα τήν πρακτική μου ἐξάσκηση στό παλαιό νοσοκομεῖο τῶν Πατρῶν πού βρισκόταν κοντά στό κάστρο. Ἡ κατάσταση βέβαια ἦταν θλιβερή ἀπό κτιριακῆς πλευρᾶς, παρ’ ὅλες τίς φιλότιμες προσπάθειες τοῦ λιγοστοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ καί τῶν γιατρῶν. Ἐμεῖς οἱ ἐθελόντριες βοηθήσαμε ὅσο μπορούσαμε τίς μόνιμες ἀδελφές καί συγχρόνως ἐξασκούμεθα.

Ἐνα ἀπόγευμα τοῦ Δεκαπενταυγούστου, καθῶς μπῆκα στόν θάλαμο τῶν γυναικῶν (μέ 25-30 κρεβάτια!), εἶδα μιά μεσόκοπη γυναῖκα νά πηγαίνει παραπατώντας πρὸς τό κρεβάτι της καί ἴσα πού πρόλαβε νά πέσει ἐπάνω του ἡμιλιπόθυμη καί κατάχλωμη. Ξεσκέπαστη καί μισόγυμνη δέν εἶχε τό κουράγιο νά τραβήξει τό σεντόνι ἐπάνω της!

Τήν πλησίασα, τήν σκέπασα καί στεκόμουν ἀπό πάνω της κοιτώντας τό χλωμό πρόσωπό της πού ἦταν ἰδρωμένο. Τήν εἶχε περιλούσει κρύος ἰδρῶτας! Φαινό-

ταν ἀρχοντική καί ὁμορφη γυναῖκα. Πλησίασα στό αὐτί της καί τήν ρώτησα ἂν θέλει νά τήν βοηθήσω σέ κάτι. Ἀντί γιά ἀπάντηση, ἄπλωσε τό χέρι της καί μοῦ ἔβαλε μέ κόπο μέσα στήν φούχτα μου ἓνα τσαλακωμένο κιτρινωπό χαρτί, χωρίς νά ἀνοίξει τά μάτια της. Μόνο μοῦ ψιθύρισε:

-- Σᾶς παρακαλῶ, διαβάστε τό μου!

Ξεδιπλώνω τό χαρτάκι καί τί νά δῶ! Ἦταν ἓνα κομμένο φύλλο, προφανῶς ἀπό κάποια "Σύνοψη" ἢ "Ὁρολόγιο" καί ἐπάνω ἦταν τυπωμένος ὁ πεντηκοστός ψαλμός, ὁ ψαλμός τῆς μετανοίας, τό "Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου..."!

Ἀρχισα χαμηλόφωνα νά τῆς τόν διαβάζω κοντά στό αὐτί της: "Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου καί κατὰ τό πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου..." Καθώς προχωροῦσα τό διάβασμα, πρόσεξα μέ συγκίνηση πῶς ἀπό τά κλειστά μάτια της ἔτρεχαν δάκρυα, πού κατακυλοῦσαν κι ἔβρεχαν τό μαξιλάρι της.

Ὅταν τελείωσα, ἄνοιξε τά μάτια της, εἶχε λίγο συνέλθει, καί μέ ἔκπληξη εἶδα δύο γαλάζια παιδικά μάτια κατακάθαρα καί λαμπερά νά μέ κοιτάζουν ἡμερα καί ταπεινά. Ἀμέσως δέ, χωρίς δυσκολία, ἄρχισε νά μοῦ λέει μέ μεγάλη συντριβή:

-- Ἀδελφή, εἶμαι πολύ ἁμαρτωλή! Εἶχα κέντρο διασκεδάσεως καί... καταλαβαίνετε. Ὅμως μετάνοιωσα εἰλικρινά. Δέν ξέρω ὅμως ἂν ὁ Θεός μέ συγχώρησε.

Τότε τήν ρώτησα:

-- 'Εξομολογηθήκατε; Κοινωνήσατε;

Μου ἀπάντησε καταφατικά. Τότε μέ μιά θεία πα-
ρόρμησι πού είχα ἐκείνη τή στιγμή τῆς είπα μέ ὅση πίστη
διέθετε ἡ νεανική μου ψυχή, ἀλλά καί μέ ὅσα είχα δια-
βάσει στό ἱερό Εὐαγγέλιο:

-- Καί βέβαια σᾶς συγχώρεσε ὁ Χριστός! Ἡ ἄφεση σᾶς
δόθηκε μέσα στό Μυστήριό τῆς ἱερᾶς 'Εξομολογήσεως.
Μήν ἀμφιβάλλετε γιά τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

"Ἐπρεπε νά ὑπῆρχε ὁ τρόπος νά ἀποθανατιστοῦν
οἱ λάμψεις τῆς χαρᾶς πού φάνηκαν μέσα στά γαλάζια
μάτια της. Χαρά, χαρά, πλημμύρα χαρᾶς! Συγκινήθηκα
καί τῆς είπα, ἐνῶ ἀκουγόταν ἀπό τό ἔκκλησάκι τοῦ ἁγίου
Χαραλάμπους ἡ Παράκληση τῆς Παναγίας:

-- Κάνετε ὑπομονή, νά γίνετε καλά καί νά πᾶτε νά
ψάλλετε κι ἐσεῖς στήν 'Εκκλησία.

Μου ἀπάντησε ἤρεμα καί ξεκάθαρα:

-- Δέν πρόκειται νά ζήσω. Τό γνωρίζω. Ἐχω καρ-
κίνο σέ ὅλη τήν κοιλιά. Θά πάω νά ψάλλω ἐπάνω, στήν
'Εκκλησία τ' Οὐρανοῦ!

Τό εἶπε τόσο εἰρηνικά, σχεδόν χαρούμενα, ὥστε μέ
ἐξέπληξε.

Πράγματι, ὅταν πῆγα στό νοσοκομεῖο τήν ἐπομένη
ἐβδομάδα, τό κρεβάτι της ἦταν ἄδειο! Εἶχε τόση συντριβή
καί τόση μετάνοια, ὥστε δέν ἀμφιβάλλει κανεῖς πώς θά
βρῆκε ἔλεος ἀπό Ἐκεῖνον, πού θυσιάστηκε γιά νά σώσει
τόν κάθε ἁμαρτωλό. Ἡ ὁμορφιά τῆς μετανοίας αὐτῆς
τῆς γυναῖκας ἔμεινε ἀνεξίτηλη στήν μνήμη μου..."

Στῆς συντριβῆς τὴν ἄβυσσο

Ὡ Σαβαώθ Ἀδωναΐ,
ὦ γοητεία Θεϊκή
καί μυστική τρυφή μου,
Θεότης λατρευτή μου!
Πῶς τό τολμῶ νά Σ' ἀγαπῶ
κι ὅμως νά ζῶ τόν διχασμό;

Τόν πόθο κάνω προσευχή
τὴν προσευχή μου πόθο
καί τίς στιγμές πού δίπλα μου
καί μέσα μου Σέ νοιώθω,
ἓνα καί μόνο Σοῦ ζητῶ:
Νά κάν' ἡ ἀγάπη μου “καρπὸ”...

Μά κι ἂν καμμία ἀρετή
Χριστέ μου δέν θά φθάσω,
κι ἂν πένης καί φτωχός γεράσω,
ἀξίωσέ με νά ριχτῶ
στῆς συντριβῆς τὴν ἄβυσσο
καί τοῦ Ληστῆ
νά ζήσω τόν παράδεισο!

Φορητή εικόνα, ἀρχές 20ου αἰ.

Τὰ δύο σου μάτια, ἅγιέ μου,
πύλες αἰωνιότητος φαντάζουν·
μέσ ἀπ' αὐτές εὐσπλαγχνικά κοιτάζουν
τόν πόνο, τήν φθαρτότητα,
τόν “γολγοθᾶ” τ' ἀνθρώπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Ἀγιοφάνειες

Ἀγιοφάνειες

Ὁ Κύριος ὁρισμένες φορές εὐδοκεῖ καί δίνει ἐμπειρικές “γεύσεις” τοῦ πνευματικοῦ κόσμου στά πλάσματά Του. Κι αὐτό γιά νά τά στηρίξει στήν πίστη γιά τήν αἰωνιότητα πού περιμένει τόν ἄνθρωπο, νά τά ἀφυπνήσει, νά διεγείρει τόν πόθο πρὸς σωτηρία, καί νά παρηγορήσει.

Ἔτσι ἔχουμε - κατ’ εὐδοκίαν Θεοῦ - καί ἀγιοφάνειες, ἐμφανίσεις Ἀγίων, οἱ ὁποῖοι πρόθυμα, ἐπειδὴ ἀγαποῦν καί συμπονοῦν τοὺς ἀδελφούς τους πού ἀγωνίζονται στήν στρατευομένη Ἐκκλησία, ἐκτελοῦν τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου καί σπεύδουν σέ βοήθεια καί παρηγοριά ὅλων ὅσων τοὺς ἐπικαλοῦνται. Φανερώνονται ὁμως σέ ποιούς; Σέ ἀνθρώπους καλοπροαίρετους, ταπεινοὺς καί “καθαροὺς τῇ καρδίᾳ”. Καί αὐτό, πάλι ὅταν ὁ Θεός τό κρίνει. Περὶ αὐτοῦ γράφει ὁ μέγας μας ἀγιογράφος καί συγγραφεὺς Φώτης Κόντογλου:

“Γεωργοί, ἐργάτες, ψαράδες καί βοσκοὶ ἀξιώθηκαν νά ἀνοίξει ἐμπρὸς των ἡ θύρα ὅπου εἶναι κλεισμένη εἰς τοὺς σπουδασμένους καί ἔξυπνους καί σπουδαίους τούτου τοῦ κόσμου, καί νά εἰσέλθουν μέσα εἰς ἐκεῖνον τόν μυστικόν κόσμον. Ὁ Κύριος τοὺς ἐχάρισε ὅματα καί ὦτα πνευματικά, ἐνῶ ἐμεῖς ἔχομε μόνον σαρκικά.

Διότι “τά μωρά τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός
ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνη καὶ τὰ ἀσθενῇ
τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα κατασχύνη
τά ἰσχυρά” (Α΄ Κορ. 1, 27).”

Καὶ συνεχίζει ἀπειθυνόμενος ὄχι στοὺς
θεοσεβεῖς ἐπιστήμονες, οἱ ὅποιοι ὑπάρχουν σέ
ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ τοὺς
ἄθεους καὶ ἀλαζόνες:

“Ὁ ἐπιστήμονα τυφλὲ, πού καταγίνεσαι μέ
μάταια καὶ ψευδῇ, θαρρεῖς ὅτι βλέπεις τὸ φῶς,
ἐνῶ εὐρίσκεισαι μέσα εἰς τὸ πλέον βαθύ σκό-
τος. Ἐσύ δὲν εἶδες μήτε ἀκτίνα τῆς ἀληθείας,
εἰς καιρὸν ὅπου ταπεινοὶ καὶ περιφρονημένοι
ἄνθρωποι βλέπουν τὸ βάθος τῶν μυστηρί-
ων τοῦ κόσμου καὶ ἐγγίζουν τὴν αἰωνιότητα
τὴν ὁποίαν ἐσύ κἂν δὲν τὴν ὑποπτεύεις ὅτι
ὑπάρχει!”

Ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος μιλῶντας γιὰ τὰ
θαυμαστά πού ἀξιῶνONTαι ἐκ Θεοῦ οἱ ἀπλοῖκοί
ἄνθρωποι, γράφει: “Ταῦτα συμβαίνει τοῖς
ἀπλουστέροις τῇ καρδίᾳ καὶ θερμότεροις τῇ
ἐλπίδι”. Αὐτό βέβαια ὅταν ὁ Θεός κρίνει ὅτι
εἶναι ἀπαραίτητο κι ὠφέλιμο.

Ἐδῶ ἀναγράφονται ἐλάχιστα ἀπὸ τὰ πολλά.

**Μία ολόκληρη εβδομάδα
ὁ ἅγιος Νεκτάριος τελοῦσε
ιερέες Ἀκολουθίες στήν Οὐκρανία!
(Πάσχα 2007)**

Μία εὐσεβής ὁδοντίατρος τῶν Ἀθηνῶν ἕνα Σαββατοκύριακο τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ (2008) πῆγε στήν Αἴγινα νά προσκυνήσει τόν θαυματουργό ἅγιο τοῦ 20^{ου} αἰῶνα, τόν ἅγιο Νεκτάριο. Στό μοναστήρι του συνάντησε μία ὁμάδα Οὐκρανῶν Ὁρθόδοξων. (Ἡ Οὐκρανία εἶναι τό νότιο τμήμα τῆς Ρωσίας.) Αὐτοί ἦρθαν στήν Ἑλλάδα εἰδικά γιά νά προσκυνήσουν καί νά εὐχαριστήσουν τόν ἅγιο. Ἦταν ὅλοι τους τόσο συγκινημένοι ἢ μᾶλλον συγκλονισμένοι, ὥστε ἐντυπωσίασαν τούς ὑπόλοιπους προσκυνητές. Ὅταν τελείωσαν τό προκύνημά τους, μέ τήν βοήθεια τῶν διερμηνέων ἀφηγήθηκαν στούς Ἑλληνες προσκυνητές τά ἐξῆς καταπληκτικά:

“Εφέτος, τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα ζητήσαμε ἀπό τόν Ἐπίσκοπο τῆς περιφερείας μας ἕναν ἱερέα γιά νά μᾶς κάνει τίς ἱερές ἀκολουθίες. Ὁ Ἐπίσκοπος λυπημένος μᾶς εἶπε:

-- Δυστυχῶς, παιδιά μου, δέν ὑπάρχει διαθέσιμος ἱερεύς. Ἔχουμε, ὅπως γνωρίζετε, μεγάλη ἔλλειψη ἀπό ἱερεῖς.

Περίλυποι γυρίσαμε στόν τόπο μας, ἀποφασισμένοι ὅμως νά πηγαῖνουμε στήν Ἐκκλησία αὐτές τίς ἅγιες ἡμέρες κι ἄς μὴν ἔχουμε ἱερέα.

Τήν Μεγάλη Δευτέρα ὅμως, πρὸς μεγάλη μας χαρά, ἐμφανίστηκε ἕνας σεβάσμιος γηραιὸς Ἱερεύς, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐξυπηρέτησε ὅλη τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα, μέσα σέ μιά ἰδιαίτερα κατανυκτική ἀτμόσφαιρα. Ζήσαμε κάτι τό μοναδικό. Ὅλοι νοιώσαμε εὐγνωμοσύνη γιά τόν Ἐπίσκοπό μας, πού κατάφερε, ὅπως νομίζαμε, νά μᾶς βρεῖ ἱερέα, καί μάλιστα τόσο σεβαστό. Τό Μεγάλο Σάββατο μάλιστα, τό πρωί, μᾶς βάπτισε κι ἕνα παιδάκι.

Ὅταν ἦρθε ἡ ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου, συναντηθήκαμε μέ τόν Ἐπίσκοπο καί θελήσαμε νά τόν εὐχαριστήσουμε γιά τόν ἱερέα πού μᾶς ἔστειλε. Ἐκκληκτος μᾶς εἶπε ὅτι δέν ἔστειλε ἐκεῖνος ἱερέα, γιατί δέν εἶχε διαθέσιμο, ὅπως ἄλλωστε ἤδη μᾶς εἶχε πεῖ. Ἀπορήσαμε ὅλοι. Ὅταν εἶπαμε ὅτι μᾶς ἔκανε καί Βάπτισις τό Μεγάλο Σάββατο, φωτίστηκε ὁ νοῦς τοῦ Ἐπισκόπου καί λέει:

-- Γιά κοιτάζετε στό βιβλίον Βαπτίσεων τῆς

Ἐκκλησίας σας, μέ τί ὄνομα ἔχει ὑπογράψει αὐτός ὁ
ἄγνωστος ἱερεύς;

Τό κάναμε καί τί νά δοῦμε; Ἡ ὑπογραφή
ἔγραφε:

✠ Ὁ Πενταπόλεως Νεκτάριος (!!)

Καταλαβαίνετε τό δέος καί τήν συγκίνησή μας. Ἡ
εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τόν Χριστό μας πού μᾶς τόν
ἔστειλε καί πρὸς τόν ἅγιο Νεκτάριο, μᾶς ἔφερε στήν
χώρα σας ταπεινούς προσκυνητές!”

“Σ’ εὐχαριστῶ, παιδί μου!”

Ἕνα ἄλλο ἐντυπωσιακό περιστατικό
ἀγιοφανείας εἶναι τό ἀκόλουθο:

Ὁ μπαρμπα-Βασίλης ὁ ξυλουργός ἦταν ἀπό
ἕνα χωριό τῶν Καλαβρύτων. Εὐσεβής, καλόψυ-
χος, σάν ἕνα μεγάλο παιδί καί πολύ ἐργατικός.
Δέν σήκωνε κεφάλι ἀπό τό πρῶί πού ἄρχιζε δου-
λειά, μέχρι πού νύχτωνε. Ἐπί πλέον ἦταν προ-
χωρημένη ἡ ἡλικία του. πρέπει νά πλησίαζε τά
έβδομηντα.

“Όταν τοῦ ἔλεγον: “Ξεκουράσου λίγο, κυρ-Βασίλη”, ἀπαντοῦσε χαμογελῶντας: “ Ἀφήστε με νά ἐργαστῶ ὅσο ζῶ! Ἐχω καιρό νά ξεκουραστῶ!” Ἐννοοῦσε βέβαια τόν θάνατό του.

Ὁ κυρ-Βασίλης λοιπόν ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα ἕναν ἅγιο. Αὐτός ἦταν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος. Στό χωριό του λίγο πιο ἔξω, σέ μία ραχούλα ἀρκετά ψηλά, ὑπῆρχε ἕνα ἐρρειπωμένο Ἐκκλησάκι τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου. Όταν τό εἶδε κάποτε πού ἀνέβηκε ἐκεῖ ἐπάνω ὁ κυρ-Βασίλης καί ἔμαθε πώς ἦταν μάλιστα τοῦ ἀγαπημένου του ἀγίου, τό ἔβαλε καημό νά τό φτειάξει, νά τό κάνει κουκλί, ὅπως ἔλεγε χαρακτηριστικά.

Χωρίς νά ἐπιβαρύνει κανένα, φόρτωνε ὑλικά στό γαῖδουράκι του καί ἄλλα φορτωνόταν καί ὁ ἴδιος καί σιγά-σιγά τό ἀνακαινίζε μέ μεγάλο κόπο. Ἐκεῖ πού ἔβαλε τό μεγάλο μεράκι τῆς ξυλουργικῆς τέχνης του ἦταν ὅταν τοῦ ἔφτιαχνε καί ἕνα μικροσκοπικό ξύλινο τεμπλάκι, πολύ ὁμορφο.

Εἶχαν φθάσει πιά στό τέλος οἱ ἐργασίες τῆς ἀνακαινίσεώς του, πού τίς ἔκανε ὅλες μόνος του, ἀθόρυβα, σχεδόν μυστικά. Ὑπολόγιζε ὅμως μόλις τό ἐτοίμαζε τελείως, νά ἐνημερώσει τόν παπᾶ καί ὅλο τό χωριό, νά ἀρχίσουν νά πανηγυρίζουν τόν ἅγιο, ὅπως τά παλιά χρόνια.

Μιά μέρα, καθὼς ἀνηφόριζε γιά τό ἐκκλησάκι γιά νά κάνει μερικές συμπληρωματικές ἐργασίες,

μέσα στο έρημικό μονοπάτι πού κατέληγε στο
έξωκκλησι, είδε έναν ίερωμένο ήλικιωμένο μέ
πλούσια λευκή γενειάδα νά κατηφορίζει κατά τό
μέρος του. 'Ο κυρ-Βασίλης όταν συναντήθηκαν
τόν χαιρέτησε μέ σεβασμό. 'Ο Γέροντας, μέ ένα
γλυκύτατο μειδίαμα τόν κοίταξε μέ αγάπη καί
τόν ρώτησε:

-- Έσύ, παιδί μου, έφτειαζες αυτό τό εκκλησάκι;

'Εκείνος τότε αναθάρρεψε καί τόν άντερώτησε
αυθόρμητα:

-- Έγώ, Γέροντά μου! Σοῦ άρέσει; Τό τέμπλο τό
έφτειαξα μόνος μου!

-- Εἶναι πολύ ώραϊο! Νά' σαι εύλογημένος, παιδί
μου. Σ' εύχαριστῶ πού έφτειαξες τό σπίτι μου!

Μέ αυτά τά λόγια, ενώ ήταν μπροστά του,
έγινε άφαντος!

'Ο κυρ-Βασίλης έμεινε άναυδος. 'Όταν
συνήλθε έκανε τόν σταυρό του συγκινημένος,
γιατί κατάλαβε ποιόν είχε πρίν λίγο μπροστά
του. Τόν ίδιο τόν Μέγα Άθανάσιο! 'Οσάκις τό
άφηγεϊτο αυτό τό γεγονός ό κυρ-Βασίλης, τά μά-
τια του δάκρυζαν.

Πόση συγκατάβαση έχουν, στ' αλήθεια, οί
άγιοι! Καί πόσο εύαρεστοῦνται όταν φροντίζουμε
ή χτίζουμε τόν οἶκο τοῦ Κυρίου.

**Ἐμφανίσεις τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου
τά παλιά καί τά νεώτερα χρόνια
στήν ἁϊ-Θυμιά τῆς Φωκίδος.**

*Τ*ό 1584 ἓνας μέγας σεισμός (ὅπως ἀναγράφει καί τό χρονικό τοῦ Γαλαξειδίου, δηλαδή ἡ ἔγγραφη μαρτυρία τοῦ Ἱερομονάχου Εὐθυμίου) γιρέμισε πολλά σπίτια στό Γαλαξίδι, Σάλωνα, Λιδορίκι κι Ἑπαχτο (Ναύπακτο). Ὀλική καταστροφή ἔπαθε καί τό χωριό Μυωνία. Οἱ κάτοικοι, ὅσοι ἔζησαν, πήραν τά βουνά κλαίγοντας! Ἐκεῖ τούς φανερώθηκε ὁ ἅγιος Εὐθύμιος σάν σεβάσμιος γέροντας μέ τήν μακρυά λευκή γενειάδα του, τούς παρηγόρησε καί τούς εἶπε νά γυρῶσιν πίσω στό χωριό, νά φυλάττουν τόν νόμο τοῦ Θεοῦ καί νά μήν φοβοῦνται, διότι ὁ Θεός τοῦ ἀνέθεσε τήν προστασία τους! Τόν ἅγιο εἶδαν οἱ περισσότεροι ἀπό τούς κατοίκους, καθὼς καί ὁ ἱερεὺς τους.

Τότε ἀπεφάσισαν νά γυρῶσιν στό ἐρρειπωμένο χωριό. Μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ τό ξανάκτισαν καί ἀνήγειραν καί μιά πολύ ὡραία Ἐκκλησία στόν προστάτη τους ἅγιο Εὐθύμιο.

Ἀλλά καί τό χωριό τό ὀνόμασαν μέ τό ὄνομα τοῦ ἁγίου: “Ἀϊ-Θυμιά”.

Πέρασαν ἀρκετές ἑκατονταετίες ἀπό τότε. Ὁ ἅγιος τήρησε τήν ὑπόσχεση τῆς προστασίας του, καί κατὰ καιρούς, ὅταν ὁ Θεός ἐπιτρέπει γιά τούς λόγους πού γνωρίζει μόνον Ἐκεῖνος, παρουσιάζεται σέ ἀνθρώπους εὐσεβεῖς καί καλοπροαίρετους. Τά τελευταῖα χρόνια - ὅπως ἔγραψε καί ἐπισήμως ἡ ἐφημερίδα τοῦ χωριοῦ - τόν εἶδαν ἀρκετά πρόσωπα.

Ἕνας εὐσεβῆς ἀστυνομικός, ἐνῶ ἔκανε τήν βραδινή περιπολία του, τόν εἶδε στό προαύλιο τῆς Ἐκκλησίας καί μετά νά μπαίνει στήν Ἐκκλησία “τῶν θυρῶν κεκλεισμένων”!

Τό ἴδιο εἶδε μία κοπέλα τοῦ χωριοῦ, πάλι βραδυνή ὥρα καί ἐντυπωσιάστηκε πολύ.

Ὁ τρίτος δέ μάρτυρας εἶναι ἓνας Ὁρθόδοξος Ρουμάνος εὐσεβέστατος, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν στήν περιοχή. Αὐτός εἶπε τό ἐξῆς χαρακτηριστικό: “Εἶδα ἕναν σεβάσιμο γέροντα μέ μακρυά ἄσπρη γενειάδα νά βαδίζει στόν δρόμο ἐξω ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου. Εἶχε τόσο οὐράνιο φῶς γύρω του, πού λές κι εἶχε πέσει τό φεγγάρι ἐπάνω στόν δρόμο! Ἦταν ἕνα καταπληκτικό ἱερό θέαμα. Ὅλα αὐτά, μέχρι πού μπῆκε στήν Ἐκκλησία.”

Τά περιστατικά αὐτά συγκινοῦν τούς Ἀι-Θυμιῶτες ἀλλά καί ὅσους χριστιανούς τά ἀκοῦν. Ὁ Θεός καί οἱ ἅγιοί Του εἶναι ἐγγύς!

Ὁ ἁϊ-Φωκᾶς

Ὁ ἁϊ-Φωκᾶς, ὅπως τόν λένε οἱ νησιῶτες, παλαιός ἅγιος ὅπως καί ὁ ἁϊ-Νικόλας τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, μάρτυς καί Ἱεράρχης, εἶναι προστάτης ὅλων τῶν Χριστιανῶν καί εἰδικά τῶν θαλασσινῶν. Στήν Πάτμο, ἐκεῖ κοντά στό λιμάνι, ὑπάρχει ἓνα κατάλευκο ἀπέριττο Ἐκκλησιάκι ἀφιερωμένο στόν ἅγιο.

“Ὁ μικρός Ναός φαντάζει σιωπηλός σκοπός, πού φυλάει νύχτα-μέρα ἄγρυπνα τό νησί ἐπισκοπῶντας τό ἀνοικτό πέλαγος.....

Οἱ παλαιοί ψαράδες κι ἄλλοι γείτονοι τῆς Ἐκκλησίας πολλές φουρτουνιασμένες νύχτες τοῦ χειμῶνα, τότε πού τό νησί δέν εἶχε τό σημερινό λιμάνι του καί τά νερά τῆς θάλασσας μπαίνανε πολλές φορές μέσα στά μικρομάγαζα τῆς παραλίας, ἀκούγανε συχνά-πυκνά βαρειά βήματα πέρα-δῶθε μπροστά στήν μικρή Ἐκκλησία. Λέγανε πώς ἦταν ὁ ἁϊ-Φωκᾶς, πού βηματίζε ἀνήσυχος στήν ἄκρη τῆς θάλασσας, μήπως ἀπ’ τήν φουρτούνα κινδυνέψει ἄνθρωπος, ἔτοιμος νά βοηθήσει....

Ἄλλοι πάλι διηγηθήκαν πώς ἓνας ἀσπρομάλης γέροντας μέ τριμμένο ράσο, φαινόταν τακτικά κάτω ἀπό

τόν βράχο τῆς ἀγίας Παρασκευῆς, κοντά στόν φάρο, κι ἀγνάντευε πρὸς τ' ἀνοιχτά τῆς ἀφρισμένης θάλασσας. Λέγανε πὼς ὁ γέροντας αὐτός ἦταν πάλι ὁ αἰ-Φωκᾶς, πού στεκότανε ἐκεῖ προσέχοντας μήπως κινδυνέψει κανένα πλεούμενο, ἔτοιμος πάλι νά βοηθήσει..."

(ἀπό τό βιβλίο τοῦ κ. Χρ. Ἰ. Παπαϊωάννου "Κατά Πάτμον")

Ἀλλά καί σ' ἓνα μοναστήρι (τό 1984) ἀνήμερα στήν γιορτή του, στίς 23 Ἰουλίου, τήν ὥρα τοῦ Ὁρθρου ὅπου γινόταν χωρίς ἱερέα, γιατί δέν ὑπῆρχε διαθέσιμος, μιά ἀγιασμένη ψυχή γιά μιά στιγμή ἄκουσε θυμιατό στό Ἱερό! Μέ ἀπορία κοίταξε πρὸς τά ἐκεῖ καί εἶδε ἀπό τήν βορεινή πύλη τοῦ Ἱεροῦ νά βγαίνει ἓνας σεβάσμιος Ἐπίσκοπος, θυμιάζων, μαζί μέ δύο ἄλλους Ἀγίους, ντυμένους στρατιωτικά! Ἐψάλλετο δέ τό "Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος..." Οἱ Ἄγιοι βρῖσκονταν μέσα σέ Οὐράνιο Φῶς καί προχωροῦσαν, σάν νά μή πατοῦσαν στήν γῆ, πρὸς τό κέντρο τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, ὅπου θυμίασαν τά ἅγια λείψανα πού βρῖσκονταν ἐκεῖ σέ προθήκες.

Αὐθόρμητα, μπροστά σ' αὐτό τό θεῖο ὄραμα γονάτισε καί φώναξε καί στούς ἄλλους παρευρισκομένους μοναχοῦς: "Τονατῖστε!"

Σέ λίγο ἀνασήκωσε δειλά τά μάτια καί εἶδε

τά πέδιλα τῶν Ἀγίων σέ πολύ μικρή ἀπόσταση!
Τόλμησε καί κοίταξε λίγο ψηλότερα καί τοὺς εἶδε
νά εὐλογοῦν τοὺς εὐρισκομένους στήν Ἐκκλησία!
Ἀμέσως μετὰ ἔγιναν ἄφαντοι!

Ὅλοι οἱ μετέχοντες στήν ἀκολουθία τοῦ
Ὁρθρου ἐκεῖνο τό πρωῒνό ἔνοιωσαν μέ αἴσθηση
ψυχῆς τήν παρουσία τῶν Ἀγίων καί ἡ ψυχή τους
γέμισε συγκίνηση καί ἱερό δέος...

*Μ*εγάλη ἡ Χάρι τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος
Φωκᾶ, ἀλλά μεγάλη καί ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς
ἀγωνιζομένους χριστιανούς τοῦ αἰῶνα μας. Ἄς
ἔχουμε τίς πρεσβεῖες του. Ἀμήν.

Ὁ ἅγιος Φιλονείδης
Ἐπίσκοπος Κουρίου Κύπρου

Μία θριαμβευτική ἀγιοφάνεια

Στά τέλη τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνα στήν πόλη τῆς
νότιας Κύπρου, τό Κούριον, στά χρόνια τοῦ δι-

ώκτου τῶν χριστιανῶν Διοκλητιανοῦ, μαρτύρησε ὁ Ἐπίσκοπος Φιλονείδης. Ἀποτελοῦσε ἓνα πολυτιμο ἔμφυχο κόσμημα τῆς χριστιανικῆς Κύπρου. Εἶχε μέσα στήν ὠραία ψυχή του τήν φλόγα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τήν δροσιά τῆς νεότητος συνδυασμένη μέ μία θεοδώρητη φρόνηση καί μία ψυχοσωματική ἀγγελική ἀγνότητα.

Κατά τόν διωγμό τοῦ 300 μ.Χ., συνελήφθηκε ὡς Χριστιανός πού ἦταν καί φυλακίσθηκε μαζί μέ τούς ἁγίους Ἀριστοκλῆ, Δημητριάδου καί Ἀθανάσιου. Ὅταν ἐτελειώθησαν διά τοῦ μαρτυρίου αὐτοί, ὁ ἅγιος ἔμεινε μόνος μέσα στήν φυλακή. Οὐσιαστικά βέβαια δέν ἔμεινε μόνος. Εἶχε συνεχῆ αἴσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, στήν ὁποία ἐντροφοῦσε διά τῆς προσευχῆς.

Οἱ σατανοκίνητοι εἰδωλολάτρες, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἐπιβουλεύτηκαν, ἐκτός τῆς ζωῆς, καί τήν ἀγνότητα τῶν Χριστιανῶν, γιά τήν ὁποία διεκρίνοντο. Προσπαθῶντας ὁ ἅγιος νά διαφύγει ἀπό τά ἀνόσια χέρια τους, ἐφονεύθη πέφτοντας ἀπό τήν ἀκρόπολη τοῦ Κουρίου.

Ὡ λατρεία πρὸς τόν Χριστόν! Ὡ “θυσία εὐάρεστος τῷ Κυρίῳ” στόν βωμό τῆς ἀγνότητος καί τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας!

Ἀσφαλῶς, ὅπως γράφει καί τό ἱερό Συναξάρι τοῦ ἁγίου, τήν ὠραία αὐτή ψυχή τήν ἔκλεισε ὁ Θεός στήν ἀγκυλιά Του καί τήν δέχτηκε πρίν νά φθάσει τό σῶμα του στήν γῆ, στούς πρόποδες τῆς

ἀκροπόλεως.

Ἐκείνη τήν ὥρα δύο ἄνθρωποι περπατοῦσαν σέ μεγάλη ἀπόσταση ἀπό τήν πόλη. Σ' αὐτούς λοιπόν φάνηκε ὁ ἅγιος Φιλονείδης τρέχοντας μπροστά τους σάν ἀθλητής καί φορῶντας στό κεφάλι του στέφανον, ἀλειμμένος μέ εὐώδη μύρα καί κρατοῦσε κλαδιά βαΐων στά χέρια του, ἐνῶ ἔλεγε:

-- *Εὐχαριστῶ Σοι, Χριστέ μου, ὅτι ἐν σοί νενίκηκα, διότι ἀπό τήν ἐπίγειον θύραν μέ ἀνεβίβασας εἰς τήν πύλην τῶν Οὐρανῶν!*

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἔφθασαν κοντά στήν πόλη, ἔγινε ἄφαντος ἀπό αὐτούς ὁ ἅγιος. Λίγο δέ πιό πέρα βρῆκαν τό σῶμα τοῦ μάρτυρος, ἐκεῖ ὅπου εἶχε πέσει, καί ἀναγνώρισαν στό πρόσωπό του τόν νικητή δρομέα πού πρὶν λίγο συνάντησαν!

Συγκλονιστική ὄντως ἀγιοφάνεια! Πράγματι ὁ ἅγιος Φιλονείδης ὑπῆρξε ἀριστεύς τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, ἀλλά καί τῆς ἀγνότητος. Ἀστέρι ὁλόλαμπρο γιά τά ζοφερά χρόνια μας.

Εἶθε μέ τίς ἅγιες πρεσβεῖες του νά διατηροῦμε κι ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί τοῦ 21^{ου} αἰῶνα ἀγγελικὴ ἀγνότητα ψυχῆς καί σώματος.

“Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας” (Εβρ. 13, 8).

Κάποτε...

Κάποτε όλα τελειώνουν,
ανάμνηση πικρή δέν απομένει·
τά δάκρυα στεγνώνουν,
οί πόνοι καταπαύουν,
“καλό ταξίδι, ψυχή αγαπημένη!”

Κάποτε μιά καμπάνα
χτυπάει λυτρωτικά για την “αποκαθήλωση”
ἀπ’ τόν σταυρό πού ὁ καθένas ἀνεβαίνει
μετά γαλήνη, ἀπέραντη σιωπή.
Κανείς δέν ἔχει πιά νά κάνει κάτι ἢ νά πεῖ...

Βύθισμα καταπαύσεως σέ ἱερή σιωπή.
γεννιέται μέσα της πρωτόγνωρη ζωή.

Ὁ Νικητής κοιμᾶται...

Πολύ μακριά ἡ Θεϊκή βουλή τόν πῆγε,
θλίψη δέν θυμᾶται...

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἑσπερινοί στοχασμοί”)

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ (Όταν οί ἀρετές γίνονται ζωή)

Χωρίς ἀντάλλαγμα

Ἐσύ πού δέν ζητᾷς ἀντάλλαγμα
ποτέ γιά ὅσα δίνεις,
τόν δρόμο γιά νά Σοῦ δοθῶ
ἀσύνορο ἀνοίγεις.

Ἡ σιωπηλή Σου προσμονή
νίκησε τήν ψυχή μου·
Ἐσύ Ὅλος μοῦ δόθηκες
κι ἐγώ, Χριστέ, δική Σου!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἐσπερινοί στοχασμοί”)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΤ'

Θείκη & Ανθρώπινη ἀγάπη

Θεϊκή καὶ ἀνθρώπινη ἀγάπη

(ἡ ποσότητα καὶ ἡ ποιότητα τῆς ἀγάπης)

Κάποια ψυχούλα, σέ νυκτερινή προσευχή γεμάτη κατάνυξη, εὐγνωμοσύνη καὶ δάκρυα, εἶπε στὸν Κύριο:

-- Θεέ μου! Γιά ὅλες τίς εὐεργεσίες Σου καὶ τὰ δῶρα Σου, ἐγώ τί νά Σοῦ προσφέρω;

Καί ὁ Κύριος ἀπάντησε ἄμεσα μέσα στὸν νοῦ της καὶ εἶπε:

-- Τό ποσόν καὶ τό ποιόν τῆς ἀγάπης σου!

Τό ποσόν τό προσδιορίζει ἡ πρώτη ἐντολή. Ἡ πρώτη! “Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου” (Ματθ. 22, 37).

Γιατί τάχα; Ἐχει ἀνάγκη ὁ Θεός τὴν ἀγάπη μας; Ὁχι! Ὁ Θεός δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε. Πλὴν ὁμως, ἐπειδὴ ὡς Πλάστης μας γνωρίζει ὅτι ἡ δική Του μόνον ἀγάπη - ἂν τὴν ζήσουμε πραγματικά καὶ βαθειά - θά μᾶς χαρίσει τὴν εὐτυχία καὶ τὴν μακαριότητα, ἐπιθυμεῖ νάμποῦμε σ’ αὐτὴ τὴν περιοχή. Τότε θά εἶναι ἐξαιρετικά εὐκόλη καὶ ἡ τήρηση τῶν ὑπολοίπων ἐντολῶν Του καὶ ἐξασφαλισμένη ἡ σωτηρία μας.

Ἄν σκεφτοῦμε δέ ὅτι κανένας ἄλλος - οὔτε ἡ μητέρα μας - δέν μπορεῖ νά μᾶς ἀγαπήσει ὅσο καὶ ὅπως ὁ Θεός, ὅτι κανένας ἄλλος δέν θυσιάστηκε γιὰ μᾶς ὅπως Ἐκεῖνος,

κανέναν άλλον δέν θά μάς περιμένει
στην χαρά τῆς αἰωνιότητος παρά μόνο
Ἐκεῖνος, τότε θά στρέψουμε τήν ψυχή μας
ἀγαπητικά ἢ μᾶλλον λατρευτικά πρὸς Ἐκεῖνον.
Γιά τόν Θεό λατρεία, γιά τόν ἄνθρωπο ἀγάπη.

Πολλές φορές ὅμως ἀναποδογυρίζει ἡ κλί-
μακα, ἡ σκάλα τῆς ἀγάπης καί τήν θέση τοῦ
Θεοῦ στην ψυχή τήν παίρνει ἓνας ἄνθρωπος.
Τότε ἀλλοίμονον! Ὁ ἄνθρωπος στόν ὁποῖο
θά συμβεῖ αὐτό, θά ὑποφέρει πολύ. πάρα
πολύ... Θά χτυπηθεῖ ἀπό τό ἴδιο τό χέρι πού
λάτρευσε. Κι αὐτό, γιατί καμμία ἀνθρώπινη
ἀγάπη δέν μπορεῖ νά ικανοποιήσει τήν ψυχή
τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀνθρώπινη ψυχή εἶναι Θε-
όπλαστη καί ἔχει μεγάλη ἀγαπητική δύναμη.
Γι' αὐτό μόνον ἡ Θεϊκή ἀγάπη μπορεῖ νά τήν
ικανοποιήσει καί νά τήν χορτάσει. Ὅποιος ζη-
τάει τέτοιου εἶδους ἀγάπη ἀπό τοὺς ἀνθρώπους,
κάνει φοβερό λάθος, πού θά τοῦ κοστίσει πολλή
ἀπογοήτευση, πολλή πίκρα, πολλά δάκρυα.

Θά ἔπρεπε νά ἔχει ἀντιληφτεῖ πῶς οἱ
ἄνθρωποι εἶναι ἀτελεῖς. Ὡς ἐκ τούτου, ἀτελής
εἶναι καί ἡ ἀγάπη πού προσφέρουν. Ἀτελής
καί εὐμετάβολη. Δέν εἶναι δίκαιο ἀπό ἓναν
ἄνθρωπο πού εἶναι φτωχός νά ζητᾷς νά σοῦ
δώσει θησαυρούς. Γι' αὐτό γράφει κάποιος
χριστιανός ποιητής:

“Εἶναι ντροπή ἀπό “φτωχοῦς” νά ζητιανεύεις,
ὅταν τῆς Θεϊκῆς ἀγάπης κατέχεις θησαυρούς...”

Δυστυχῶς ὅμως, ἀντί νά μᾶς ἀπασχολεῖ
καί νά μᾶς ἀπορροφᾷ τό πῶς θά κατορθώ-
σουμε νά δώσουμε γνήσια ἀγάπη στόν Θεό
καί ἀγιασμένη ἀγάπη - κατά τό θέλημα τοῦ
Κυρίου - σέ ὅλους ἐκείνους πού ἡ ζωή τους
διασταυρώθηκε μέ τήν δική μας ἀλλά καί
στούς ἀγνώστους ἀκόμη, μετῶμε συνέχεια
τίς “εἰσπράξεις” μας. Σάν τούς μικρόψυχους
καί ἄπληστους ἐμπόρους. Τί μᾶς ἔδωσαν ἢ
τί θά μᾶς δώσουν. Ξεχνᾶμε ὅτι τό ὑπέρτατο
καθῆκον μας πού, ἂν τό βιώσουμε πηγαῖα, θά
γίνη ἡ πηγὴ τῆς προσωπικῆς εὐτυχίας μας,
εἶναι νά προσφέρουμε στόν Θεό μας λατρεία
ἁμωμη καί ἀλατόμητη (ὄχι ἀκρωτηριασμένη)
καί στόν συνάνθρωπό μας ἀγάπη γνήσια, δη-
λαδή καθολική, ἐλεύθερη καί ἀνιδιοτελῆ.

Αὐτό βέβαια δέν ἐπιτυγχάνεται, παρά μέ
τήν Χάρι καί τήν δύναμη τοῦ Κυρίου μας, ἀλλά
καί μέ τήν δική μας καλή θέληση. Εἶθε...

Μέσα στήν φωτιά τοῦ πολέμου
“ Ἄχ, νά Σέ εἶχα γνωρίσει πιό νωρίς!...”
(Μία ἱστορία θείου ἐλέους)

“ Πίστεψα καί πιστεύω
στό ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ
πού διψάει γιά τήν σωτηρία
κάθε ἀνθρώπου.”

(Στάρετς Ἀρσένιος ὁ Ρῶσος)

Μέσα στήν δίνη τῶν γεγονότων πού ἐκτυλίχτηκαν στόν Περσικό κόλπο πρὶν μερικά χρόνια, ἔλαβε χώρα ἓνα γεγονός, πού ὅμως δέν εἶδε τό φῶς τῆς δημοσιότητας εὐρέως, ὅπως θά ἄξιζε.

Ἀνάμεσα στά συντρίμια τοῦ πολέμου, βρέθη-

κε καί μία ἐπιστολή μέ... ἀσυνήθιστο παραλήπτη, ἀλλά καί περιεχόμενο. Ὁ ἐπιστολογράφος ἦταν ἓνας στρατιώτης “πρώην ἄθεος”, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, πού τόν ἔσωσε ὁ Θεός θαυματουργικά ἀπό μία ὀβίδα, ἡ ὁποία ἔπεσε ἀκριβῶς δίπλα του. Παραλήπτης ἦταν ὁ Εὐεργέτης του! Γράφει:

“Ἀκουσε, Θεέ μου!

Ἀκόμα δέν σοῦ ἔχω μιλήσει. Ὅμως τώρα ἐπιθυμῶ νά σοῦ πῶ φιλικά “τί κάνεις; τί γίνεσαι;” Μοῦ εἶπαν ὅτι δέν ὑπάρχεις καί σάν ἀνόητος τό πίστεψα. Ὅμως χθές τό βράδυ, ἀπό τό βάθος τοῦ κρατήρα μιᾶς ὀβίδας εἶδα τόν Οὐρανό Σου, εἶδα τό μεγαλεῖο Σου. Καί τότε κατάλαβα ὅτι μοῦ εἶχαν πεῖ ψέματα...!

Εἶναι παράξενο ὅτι χρειάστηκε νά ἔλθω σ’ αὐτόν τόν καταχθόνιο τόπο γιά νά ἀνακαλύψω τό Πρόσωπό Σου! Τώρα πού Σέ γνώρισα, Σ’ ἀγαπάω τρομερά, Θεέ μου! Αὐτό θέλω νά τό ξέρεις.

Σέ λίγο θά γίνει μιᾶ ἀκόμα ἀπαίσια μάχη. Ποιός ξέρει; Μπορεῖ νά φτάσω στό σπίτι Σου ἀπόψε. Δέν ὑπῆρξαμε ὅμως σύντροφοι μέχρι τώρα κι ἀναρωτιέμαι, Θεέ μου, ἂν θά μέ περιμένεις στήν πόρτα Σου!

Μπά, νά πού κλαίω! Ἐγώ νά χύνω δάκρυα; Τί παράξενο!... Ἀχ, νά Σέ εἶχα γνωρίσει πιό νωρίς!... Ἀπ’ τή στιγμή πού Σέ συνάντησα, δέν φοβᾶμαι νά πεθάνω, δέν φοβᾶμαι τίποτα.

Ἀχ, νά Σέ εἶχα γνωρίσει πιό νωρίς!..”

Θεϊκή “δίψα”

Ὡ δίψα Σου γιά νά σωθῶ
γιά τήν ψυχή συγκλονισμός
καί Θεϊκό μυστήριο.
Τήν δίψα Σου κι ἐγώ διψῶ
κι εἶναι ὁ πόθος μας κοινός
σ’ ἐμέ τό πλάσμα Σου, σέ Σέ τόν Κύριο!

Ξυγχώρεσέ με, Πλάστη μου,
σέ κούρασα πολύ...
Ἐπόμεινες καί πάλεψες
μαζί μου μιά ζωή.
Σῶσε με, Ἀγιώτατε,
ὄχι γιατί τά πάθη μου
τά μίσησα καί τ’ ἄφησα
ἀλλά γιατί Σ’ ἀγάπησα!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
“Ἐσπερινοί στοχασμοί”)

“Θά θελήσεις;”

Τά παλιά χρόνια, σ' ἓνα χωριό ζοῦσε ἓνας ἄνθρωπος θεοσεβής πού παρίστανε ἀπό ταπεινοφροσύνη τόν σαλό. Οἱ πολλοί τόν κοροΐδευαν καί τόν θεωροῦσαν τρελλό. Οἱ συνετοί ὅμως καί φωτισμένοι ἄνθρωποι μπορούσαν καί διέκριναν κάτω ἀπό τήν παράξενη πολλές φορές συμπεριφορά του μιά θεοδώρητη κρυφή σοφία. Ἔτσι πολλές φορές φερόταν ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι οἱ ἄλλοι σέ διάφορα περιστατικά πού συνέβαιναν στό χωριό. Π.χ. σέ κηδεῖες μικρῶν παιδιῶν καί εὐλαβῶν πιστῶν χαμογελοῦσε καί ἔδειχνε πώς χαιρόταν. Αὐτό τοῦ στοίχιζε πολλές ὕβρεις καί μερικές φορές καί χτυπήματα. Ἀλλοτε πάλι, ὅταν ἔβλεπε νεογέννητα παιδάκια, τά κοιτάζε μέ πολλή ἀγάπη ἀλλά ἔκλαιγε. Καί τότε τόν ἔδιωχναν, γιατί πίστευαν πώς γρουσουζεύε τό παιδί.

Σ' ἓνα βαφτίσι ὅμως, καθῶς τό ρίζανε στό γλέντι καί στό ποτό, ἄφησαν τό παιδάκι μόνο του στήν κούνια. Γιά μιά στιγμή μάλιστα πού ἡ μάνα ἤθελε κι αὐτή νά διασκεδάσει, εἶπε στόν σαλό:

-- Σαλέ, ξέρω ὅτι ἀγαπᾷς τά παιδάκια. Φύλαξέ το λοιπόν λίγη ὥρα νά παρουσιαστῶ κι ἐγώ στό τραπέζι, μὴν καί παρεξηγηθῶ.

Χαμογέλασε ὁ σαλός καί κουνῶντας τό κε-
φάλι του καταφατικά, πῆγε ἀλαφροπατῶντας κο-
ντά στήν κούνια τοῦ παιδιοῦ, πού, καθῶς κοιμό-
ταν μετά τήν Βάπτισή του ἦταν ὀλοφώτεινο σάν
ἐπίγειο ἀγγελούδι! Ἐκεῖ ὅμως μέσα στό δωμάτιο
τοῦ παιδιοῦ ἐκτυλίχτηκαν παράξενες σκηνές πού
τίς πῆρε εἶδηση ὁ σεβαστός Ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ,
ὁ ὁποῖος περνοῦσε τυχαῖα ἐκείνη τήν στιγμή ἔξω
ἀπό τό δωμάτιο καί ἄκουσε τόν σαλό νά κλαίει.
Γιά νά μήν τόν ἀντιληφτεῖ, κρύφτηκε πίσω ἀπό
τήν κουρτίνα, πού ἔπαιζε τόν ρόλο τῆς πόρτας,
καί τόν παρακολούθησε κατάπληκτος.

Ὁ σαλός, πότε πλησίαζε τήν κούνια καί κοι-
τάζε μέ ἄπειρη ἀγάπη τό παιδάκι καί πότε ἔπεφτε
στά γόνατα καί ἔπαιρνε στάση προσευχῆς. Γιά
μιὰ στιγμή τό παιδάκι ξύπνησε καί κοιτῶντας τόν
σαλό πάνω ἀπό τήν κούνια του τοῦ χαμογέλασε
ἀγγελικά. Ἀλλά καί ὁ σαλός χαμογελοῦσε ἐξ ἴσου
ἀγγελικά! Ζοῦσαν καί οἱ δύο τήν ἴδια κατάσταση
τῆς ἀθωότητος. Τό μέν παιδάκι ἀσυνείδητα, ὁ δέ
σαλός συνειδητά!

Μετά τό πρόσωπο τοῦ σαλοῦ ἔγινε πολύ
σοβαρό καί σέ λίγο πῆρε ἔκφραση ἀγωνίας.
Ἀπευθυνόμενος στό μωρό τοῦ ἔλεγε κοιτῶντας
το προσεκτικά δύο λέξεις, πού τίς ἐπανελάμβανε
ἐπίμονα: “**Θά θελήσεις;**” Ἀπομακρυνόταν, ξα-
ναπλησίαζε καί ἐνῶ ἔτρεχαν σάν βροῦσες τά μάτια
του δάκρυα, τό ρωτοῦσε πάλι χωρίς νά περιμένει

ἀπάντησι: “Θά θελήσεις;”

Ὁ ἱερεὺς κατάπληκτος ἄκουγε αὐτό τό ἐρώτημα πού ἐπανελάμβανε ὁ σαλός, χωρίς νά μπορεῖ καί νά τό ἐξηγήσει. Τελικά ἀπομακρύνθηκε, γιατί εἶδε τήν μητέρα νά ἔρχεται στό δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ ἱερεὺς ὅλο τό βράδυ ἀλλά καί τήν ἄλλη ἡμέρα σκεπτόταν καί ξανασκεπτόταν τήν παρά-
ξενη φράση τοῦ σαλοῦ, χωρίς καί νά μπορεῖ νά τήν ἐξηγήσει. Τελικά, κάλεσε τόν σαλό καί προσπάθη-
σε νά τοῦ ἀποσπάσει τήν ἐξήγησι. Ἐκεῖνος στήν ἀρχή ἀπέφυγε, ἀλλά ὅταν ὁ ἱερεὺς τόν ἀνάγκασε προβάλλοντάς τήν ἱερατική του ἐξουσία, ταπεινά ταπεινά τοῦ εἶπε:

-- Πάτερ, ὅταν τελειώνει κανεῖς τόν ἀγῶνα του σ' αὐτόν τόν κόσμον ἔχοντας προσπαθήσει νά εὐαρεστήσει τόν Θεό, χαίρομαι γιατί βλέπω νά πορεύεται εὐτυχισμένος μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους του πρὸς τόν Θεό. Ἀντίθετα, ὅταν γεννιέται ἓνα παιδάκι, σκέφτομαι τόν ἀγῶνα πού τό περιμένει καί συγκινοῦμαι. Βέβαια, αὐτό εἶναι ἀπαραίτητο γιά νά λαμπρυνθεῖ καί νά ἀγιαστεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά θά θελήσει;

Στίς λέξεις αὐτές τινάχτηκε ὁ Ἱερεὺς καί τοῦ εἶπε:

-- Αὐτές τίς λέξεις σου ἀκριβῶς θέλω νά μοῦ ἐξηγήσεις, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ.

-- Νά σοῦ πῶ, πατᾶ μου, ἂν καί σύ ξέρεις πολύ περισσότερα ἀπό μένα, εἶπε καί συνέχισε ἡσυχᾶ. Εἶναι

γνωστό πόσο ὁ Θεός θέλει νά σωθεῖ ἓνας ἄνθρωπος
καί τί θυσία ἔκανε καί κάνει γι' αὐτό. Ὅμως, γιά νά
σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος, πρέπει καί ὁ ἴδιος νά τό θελήσει.
Ἀπό τήν θέλησή του ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία του ἢ ἡ
ἀπώλειά του. Γι' αὐτό ἀγωνιῶ μπροστά σ' ἓνα παιδάκι
καί διερωτῶμαι: “θά θελήσει;”

*Μήπως αὐτό τό ἐρώτημα ἀφορᾷ κι ἐμᾶς;
Θά θελήσουμε; Εἶθε, Κύριέ μου!*

Γιά τόν Θεό
συμβατική ή καρδιακή αγάπη;

Θά αξίζε νά αναλογιστοῦμε κάποτε τήν ποιότητα τῆς αγάπης πού προσφέρουμε - ἂν προσφέρουμε - στόν Θεό μας.

Συμβατική εἶναι ἡ αγάπη - ἂν μπορεῖ νά ὀνομαστεῖ αγάπη - ὅταν λέει ὁ ἄνθρωπος στόν Θεό: “Λοιπόν, Σέ πιστεύω, Σέ ὑπολογίζω γιατί εἶσαι Παντοδύναμος (αὐτό εἶναι πασιφανές), πάω καί στήν Ἐκκλησία Σου, ἀνάβω κεριά, πάω καί στόν παπᾶ κατά καιρούς καί λέω - χωρίς πόνο βέβαια - τίς ἁμαρτίες μου γιά νά ἐξοφλῶ, κοινωνάω καί τίς μεγάλες γιορτές, γιατί μοῦ ἔχουν πεί ὅτι ἔτσι πρέπει νά κάνει ὁ καλός χριστιανός καί... ἐντάξει. Πιστεύω νά μὴν θέλεις τίποτε ἄλλο. Τά δικαιώματά Σου τά δίνω μέ τό παραπάνω(!).

Τώρα καί Σὺ θά πρέπει νά μέ προστατεύ-
εις, νά μέ φροντίζεις, νά λύνεις τὰ προβλήμα-
τά μου καί νά ...μέ καμαρώνεις, γιατί κατάφε-
ρα νά γίνω γνήσιος χριστιανός!”

ὦ φτώχεια, φτώχεια!...

ὦ ψυχρός ὑπολογισμός!

ὦ στεῖρα ψευτοαρετή!

ὦ ἀνεντιμότητα καί ὑποκρισία!

Ἄν ὑπῆρχε ἡ ἀναγνώριση τῆς φτώχειας καί
ἡ εἰλικρινῆς λύπη γι’ αὐτήν, τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ
θά ἐπενέβαινε. Ἀλλά ἂν δέν ὑπάρχει;

Πόσο διαφορετική στ’ ἀλήθεια εἶναι ἡ καρ-
διακή ἀγάπη! Γεμάτη εἰλικρίνεια, ἱερή τρυφε-
ρότητα καί ἀφοσίωση καί πάντα εὐλαβική.
Πρόθυμη γιά θυσίες, μυστικές καί ἀθόρυβες.
Μέσα σ’ αὐτό τό πυρίδροσο καμίνι τῆς Θείας
ἀγάπης τὰ πάθη μαραίνονται καί καίγονται.
Καί τότε τί εἶναι ἡ προσευχή; Τί εἶναι ἡ εὐχή
τοῦ Ἰησοῦ; Ἕνα τρυφερό ἀγαπητικό ψυθίρι-
σμα, ἕνα ἀνεπαίσθητο θρόϊσμα ἀπό τήν αὔρα
τοῦ Παναγίου Πνεύματος:

“Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”!

Ἀξίωσέ με νά Σέ ἀγαπήσω
ὅσο καί ὅπως τ’ ἀξίζεις!

**“ Ἄν ἤξερες πόσο μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός
ἐμᾶς τοῦς ἀνθρώπους !”**

Ἐνα καλόψυχο παλληκάρι πού εἶχε ἀλιευτικό
καῖι καί ψάρευε στόν Πατραϊκό κόλπο καί στό
Ἰόνιο πέλαγος, ἔφυγε αἰφνίδια γιά τήν ἄλλη ζωή
πρίν λίγα χρόνια. Ἦταν πολύ ἐλεήμων. Ὅταν τό
πρωῖ γύριζε ἀπό τό ψάρεμα, πρίν πάει στό μαγα-
ζί, πῆγαινε σέ φτωχογειτονιές καί ἔδινε σέ φτωχές
οἰκογένειες ψάρια!

Καταλαβαίνει κανεῖς πόσο πόνεσαν ὅλοι
στόν ἀποχωρισμό του καί ἰδιαίτερα οἱ γονεῖς καί
τ' ἀδέλφια του.

Ὅμως πιστοί ἄνθρωποι καθώς εἶναι, δέν
κλονίστηκε ἡ Πίστη τους στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Μᾶλλον ἐνισχύθηκε ὅταν ἀξιώθηκε ἡ καλή του μητέρα νά δεῖ σέ ἐνύπνιο τόν νέο, μέσα στό φῶς καί στήν χαρά τοῦ Θεοῦ νά τήν διαβεβαιώνει γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τέσσερις φορές τῆς ἐπανελάβε τήν φράση:

--Μάννα, ἄν ἤξερες πόσο μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους!

Ποιός ξέρει τί βλέπει καί τί θαυμάζει ἡ ὠραία αὐτή ψυχή ἐπάνω στοὺς Οὐρανοὺς...

Θά ἔπρεπε νά μᾶς πείθει γιά αὐτήν τήν Ἀγάπη ἡ Δημιουργία μέσα στήν ὁποία ἐκτυλίσσεται ἡ ζωή μας, ἡ Πρόνοια καί ἡ Προστασία τοῦ Θεοῦ σέ ἐμᾶς, καί τό ἀποκορύφωμα τῆς Σταυρικῆς Του Θυσίας... Στήν ἐποχή μας δέ, καί... ἡ ὑπομονή πού κάνει μαζί μας!

Παρ' ὅλα αὐτά, γιά νά μᾶς βοηθήσει ἀκόμη περισσότερο, παραχωρεῖ καί μηνύματα ἀπ' τόν Οὐράνιο κόσμο. Καί "οἱ νεκοιμημένοι μαρτυροῦν καί ἐπιβεβαιώνουν τήν ἀσύνορη αὐτή ἀγάπη"!

Ξῖθε νά τήν νοιώσουμε ὅλοι μας καί ν' ἀνταποκριθοῦμε. Ἀμήν.

Κατανόηση, ή γνησιώτερη μορφή αγάπης

Τὴν ὑπέρτατη κατανόηση μᾶς τὴν προσφέρει ὁ Κύριος σάν Πατέρας καί Πλάστης μας. Καί μᾶς προτρέπει σέ ἀλληλοκατανόηση μέ τό “καθώς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καί ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως” (Λουκ. 6, 31). Αὐτή ἡ Θεϊκή κατανόηση τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας καί ἀνικανοποίητης δίψας γιά τόν παράδεισο, πού ἔχασε ὁ ἄνθρωπος μέ τὴν πτώση του ἐξηγεῖ τὴν μακροθυμία καί τὴν ὑπομονή πού κάνει ὁ Ἅγιος Θεός μπροστά στόν ἀσθενῆ ψυχικά ἄνθρωπο γιά νά τόν σώσει.

Κατανόηση βέβαια δέν σημαίνει ἔγκριση καί παραδοχή μιᾶς ἀμαρτωλῆς καταστάσεως, ἀλλά μιᾶ ἀπαλή προσέγγιση, ἓνα στοργικό πλησίασμα στόν ταλαίπωρο ἀπό τὴν ἀμαρτία ἢ ἀπό τὴν ἄγνοια ἄνθρωπο, ἂν βέβαια εἶναι καλοπροαίρετος καί τό ἐπιθυμεῖ.

Ἡ δίψα γιά κατανόηση εἶναι περισσότερο ἀπό

κάθε ἄλλη ἐποχή ἔντονη στήν ἐποχή μας.

Τό δράμα τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀτομισμοῦ.

Ἐλάχιστοι ἔχουν αὐτιά ν' ἀκούσουν τόν συνάνθρωπο καί ν' ἀλαφρώσουν μέ τήν κατανόησή τους τόν σταυρό του. Κι ὅμως, θά ἦταν τόσο ὁμορφη ἡ ζωή ἂν ὑπῆρχε αὐτό τό γλυκύτατο καί εὐεργετικό "παυσίπονο" τῆς ἀλληλοκατανόησης! Εἶναι τόσο εὐκόλο - ἂν τό θελήσουμε - νά τό προσφέρουμε! Καί τότε θά μᾶς τό προσφέρει κι ἐμᾶς ὁ Θεός, ἂν δέν μᾶς τό προσφέρουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ ἐπίσκεψη κατὰ ἐκατοντάδες νέων ἀνθρώπων σέ Γέροντες τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἤ τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, τί ἄλλο σημαίνει, παρὰ τό ὅτι ψάχνουν νά βροῦν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ νά τοὺς ἀκούσει, νά τοὺς κατανοήσει, νά τοὺς συμβουλευθεῖ, ὅτι ὁ Θεός φωτίζει καί νά τοὺς παρηγορήσει. Εἴθε ὁ Θεός νά ἀναδεικνύει τέτοιους πενυματικούς Πατέρες καί Μητέρες γιά νά ικανοποιοῦν τήν δίψα τοῦ λαοῦ Του γιά κατανόηση καί καθοδήγηση.

Ὅμως καί μέσα στήν οἰκογένεια πρέπει νά ὑπάρχει ἡ ἀλληλοκατανόηση καί τό στοργικό ἐνδιαφέρον γιά τίς ψυχικές κυρίως ἀνάγκες τῶν μελῶν της. Ἄλλως, τ' ἀποτελέσματα πολλές φορές εἶναι τραγικά. Ψυχρότης, αἵσθημα ἐρημιᾶς, πικρία, χάσμα μέγα!

Δέν εἶναι δύσκολη ἡ ἀλλαγὴ στήν συμπεριφορά μας ἂν σκεφτοῦμε πῶς μιά ψυχούλα, μιά εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ζεῖ καί ἀναπνέει κοντά μας

περιμένοντας τήν κατανόησή μας, τό χαμόγε-
λό μας, τήν βοήθειά μας. Όσο καί νά φαίνεται
ἄγρια καί ξεπεσμένη, εἶναι εἰκόνα Θεοῦ! Καί ἄς
μήν ξεχνᾶμε τήν παροιμία πού λέει: “Καί ἕναν
σκαντζόχοιρο γεμάτον ἀγκάθια ἂν τόν πιάσεις
ἀπαλά, στοργικά, κανένα ἀγκάθι του δέν θά σέ
τρυπήσει”...

Ἡ ἀκόλουθη διήγηση, παραβολικά δοσμένη,
μᾶς προτρέπει πρὸς τοῦτο.

“Κάποιος ἀσκητής ἐπῆγε καί κατοίκησέ στήν
ἔρημο μακρῶς, γιά νά βρῇ ἡσυχία καί νά προσεύχεται
μέ ἀφοσίωση στόν Θεό.

Ἐτρωγε λιτή τροφή, προσευχόταν πολύ, καί
προσπαθοῦσε νά νοιώσει τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Μιά ἡμέρα ἐκεῖ πού προσευχόταν, ἕνα ποντικά-
κι ξεπρόβαλλε ἀπό μιά τρύπα τοῦ βράχου καί ἄρχισε
νά ψάχνει γύρω - γύρω γιά τροφή. Τελικά, ἀνέβηκε
ἐπάνω στό πέλμα τοῦ ἀσκητοῦ καί τόν κύτταξε μέ τά
μικρά ματάκια του.

Ἐκεῖνος ἐνοχλήθηκε, ἀλλά δέν σταμάτησε τήν
προσευχή του.

Τελικά, μιά πού δέν ἔφευγε, τοῦ λέει θυμωμένος:

-- Γιατί μέ ἐνοχλεῖς, ποντίκι, καί μέ διακόπτεις
ἀπό τήν προσευχή μου;

Κι ἐκεῖνο -ὃ τοῦ θαύματος!- μίλησε μέ ἀνθρώπινη
φωνή καί τοῦ εἶπε:

-- Πεινῶ!

Αὐθόρμητα ὁ ἀσκητής ἀπάντησε παρατρέχοντας
τό παράδοξο τοῦ πράγματος:

-- Καί γιατί δέν ψάχνεις γιά τροφή;

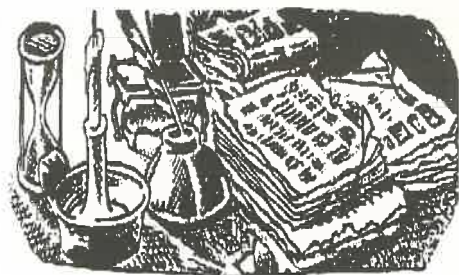
**-- Δέν ὑπάρχει! Ἐσύ πρέπει νά μοῦ δώσεις!
Καί ἂν δέν ἐνδιαφερθεῖς νά ικανοποιήσεις τήν
ἀνάγκη μου, δέν θάχεις πρόσβαση στόν Θεό,
δέν θά νοιώσεις καί σύ τήν ἀγάπη Του!**

Τότε ὁ ἀσκητής κατάλαβε πώς αὐτό τό θαυμαστό
γεγονός ἦταν μήνυμα τοῦ Θεοῦ, καί ἔμεινε σκεπτι-
κός...

Ἴσως κι' ἐμᾶς νά μᾶς ἐνοχλεῖ κάποιος
ἄνθρωπος πού ζεῖ κοντά μας, ὅπως τό ποντικαί
τόν ἀσκητή. Κι' ἄλλοτε μ' ἓνα βλέμμα, ἢ μέ σι-
ωπηλά δάκρυα, ἢ ἀκόμη καί μ' ἓνα ξέσπασμα, νά
στέλνει τό μήνυμα "Πεινῶ!"

Γιά ψωμί; Ἴσως... Κυρίως ὅμως ἡ ἀνθρώπινη
ψυχή πεινᾷ γιά ἀδελφικό ἐνδιαφέρον, γιά παρηγο-
ριά, γιά ἐνθάρρυνση καί γενικά γιά κατανόηση.

Ἄν ἀδιαφορήσουμε καί δέν προσπαθήσου-
με νά ικανοποιήσουμε αὐτή τήν "πεῖνα" μέ τόν
ἀγιασμένο, εἰλικρινῆ καί ἀνιδιοτελεῆ τρόπο πού
θέλει ὁ Χριστός, ἅς μὴν περιμένουμε καρπούς
Χάριτος στήν προσευχή μας καί γενικώτερα στή
ζωή μας. Ἄς μὴν περιμένουμε...

Ἡ πρόσκληση τοῦ προέδρου τῆς Ἀμερικῆς Λίνκολν

Σχετικά μέ τό θέμα τῆς κατανόησης, ἕνας Γέροντας ἐδιηγεῖτο τήν ἐξῆς ἱστορία, ἡ ὁποία συνέβη ὅταν πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς ἦταν ὁ μέγας ἀνθρωπιστής Ἀβραάμ Λίνκολν, ὁ ἐλευθερωτής τῶν δούλων. Πολλή κούραση καί πολλές πίκρες δοκίμασε στήν ζωή του καί τελικά ἔπεσε κάτω ἀπό τίς σφαῖρες κάποιου δολοφόνου.

Κάποτε λοιπόν, κουρασμένος ψυχικά ὅσο ποτέ, φορτωμένος μέ ὅσα προβλήματα τοῦ φόρωναν φίλοι καί ἐχθροί, ἔδωσε ἐντολή νά τοῦ φέρουν ἀπό τήν μικρή ἐπαρχιακή πόλη πού ἦταν ἡ γενέτειρά του ἕναν γερο-παπποῦ πού τόν γνώριζε ἀπό χρόνια καί ἤξερε πώς ἦταν πολύ καλός Χριστιανός καί ἄνθρωπος ἀγάπης. Ἐπίσημοι ἄνθρωποι τοῦ προέδρου κατέφθασαν γρήγορα στό χωριό καί πρὸς μεγάλη κατάπληξη τοῦ γέροντα, τοῦ ἀνακοίνωσαν τήν πρόσκληση τοῦ

προέδρου. Ἐπειδὴ ἐκτιμοῦσε τὸν Λίνκολν, δὲν ἀρνήθηκε. Ἔτσι μὲ τιμές τὸν ὀδήγησαν μέσα στοῦ προεδρικοῦ μέγαρο μέχρι τοῦ γραφεῖο τοῦ προέδρου. Μόλις τὸν εἶδε ἐκεῖνος, ἔλαμψε τὸ κουρασμένο πρόσωπό του. Τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε μὲ δακρυσμένα μάτια. Ὅταν τελείωσε ἡ ὑποδοχὴ καὶ ἔμειναν μόνοι τους, ὁ γέροντας ρώτησε τὸν πρόεδρο σὲ τί ὀφειλόταν ἡ πρόσκλησή του. Τί ζητοῦσε ἓνας τόσο διάσημος ἄνδρας τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ ἓναν ἄσημο ἐπαρχιώτη γέροντα. Καὶ ὁ Λίνκολν τοῦ εἶπε μὲ σπασμένη φωνὴ ἀπὸ συγκίνηση.

-- Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο ἀπὸ σένα, γέροντα. Μόνον νὰ καθίσεις νὰ μ' ἀκούσεις σ' ὅσα σοῦ πῶ, νὰ ἀλαφρώσῃ ἡ ψυχὴ μου, χωρὶς νὰ μὲ διακόψεις! Ὅλοι πού μὲ περιβάλλουν, ἀπαιτοῦν ἐγὼ νὰ τοὺς ἀκούω. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανέναν γιὰ νὰ μὲ ἀκούει!

Ἄρχισε λοιπὸν ἐπὶ ὥρα νὰ τοῦ μιλάει καὶ νὰ ἀδειάζει μπροστά του τὴν φορτωμένη καὶ κουρασμένη ψυχὴ του. Ὁ γέροντας τὸν ἄκουγε σιωπηλά καὶ τὸν κοιτοῦσε μὲ αἰσθήματα συμπάθειας καὶ κατανόησης. Ὅταν τελείωσε ὁ πρόεδρος, ἔσκυψε, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

-- Αὐτό ἤθελα, γέροντα, σ' εὐχαριστῶ! Ἦθελα ἓναν ἄνθρωπο νὰ καθίσει νὰ μὲ ἀκούσει. Τίποτε ἄλλο!

Τότε καὶ ὁ ἀγαθὸς γέροντας συγκινημένος ἀσπάστηκε τὸ φωτισμένο ἀλλὰ πολυμέριμνο κεφάλι τοῦ Χριστιανοῦ προέδρου καὶ τοῦ εἶπε:

-- Όσο ζῶ θά προσεύχομαι γιά σένα, ἀγαπητέ μου
πρόεδρε. Σ'εὐχαριστῶ γιά τήν τιμή πού μοῦ ἔκανες.

Νά λοιπόν, πού διψοῦν γιά κατανόηση με-
γάλοι καί μικροί, διάσημοι καί ἄσημοι. Ἄς τήν
προσφέρουμε...

Μία καταστρεπτική ἀναβολή

Ἡ ἔλλειψη εὐαισθητοποιήσεως μπροστά σέ μιά δύσκολη ψυχική κατάσταση ἑνός συνανθρώπου μας, μπορεῖ νά ἔχει τραγικά ἀποτελέσματα, ὅπως στήν ἀκόλουθη περίπτωση:

Τό φοβερό αὐτό συμβάν τό ἔπαθε καί τό ἔζησε ἓνας ἡλικιωμένος ἄνδρας, παρ'ὅλο πού ἦταν καλός Χριστιανός, ἐπίτροπος κλπ. Ὅσο καιρό ἔζησε μετά, τό θυμόταν καί πάντοτε ἔκλαιγε ἀπό τύψεις.

Μία ἡμέρα, πρωῒνό ἦταν, ξεκίνησε ἀπό τήν Ἐκκλησία γιά τήν Ἐπισκοπή, γιατί εἶχε συνάντηση μέ τόν Ἐπίσκοπο γιά κάποιο θέμα τῆς Ἐκκλησίας. Καθώς ἀνηφόριζε τόν δρόμο πρὸς τήν κεντρική λεωφόρο, συνάντησε ἓναν γνωστό του - ἀρκετά νέο ἄνδρα - ὁ ὁποῖος φαινόταν ἑξαλλος, ἀγριεμένος, μέ ἀνακατεμένα μαλλιά καί μέ τό βλέμμα γεμάτο ἀπελπισία. Ὁ ἐπίτροπος τά ᾗχασε.

-- Τί ἔχεις, βρέ Γιώργο; Τί σοῦ συμβαίνει; μπόρεσε νά τοῦ πῇ.

Ὁ ἄλλος ξέσπασε.

-- Ἄσε με, κυρ-Δημήτρη, ἄσε με! Δέν ἀντέχω ἄλλο στό σπίτι. Θά πάω νά πνιγῶ!

-- Τί εἶν' αὐτά πού λές; τοῦ ἀπάντησε ὁ χριστιανός.

-- Αὐτό πού σοῦ λέω! Ἔχεις λίγο καιρό νά σοῦ τά πῶ νά ξεσπάσω; ρώτησε, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἐπίτροπος θά μποροῦσε λίγο νά τόν ἀκούσει.

Δυστυχῶς ὅμως δέν ζύγισε καλά τά πράγματα καί γυρίζει καί τοῦ λέει:

-- Νά σέ ἀκούσω, φίλε μου, ἀλλά τώρα ἔχω μιά συνάντηση μέ τόν Δεσπότη. Θέλεις νά συναντηθοῦμε τό ἀπόγευμα στό καφενεῖο; τοῦ πρότεινε.

Ἀπογοητευμένος ὁ ἄλλος τοῦ ἀπάντησε μ' ἓνα ξερό "Καλά" καί ἔφυγε ἀκόμη πιό ταραγμένος.

Τό μεσημέρι γύρισε ὁ ἐπίτροπος στό σπίτι του καί τοῦ ἔβαλε ἡ γυναῖκα του νά φάει. Ἐνῶ ἔτρωγε, χτύπησε τό τηλέφωνο. Τό σήκωσε ἡ γυναῖκα του καί αὐτό πού ἄκουσε τήν ἔκανε νά παγώσει. Ἐμείνε μέ τό ἀκουστικό μετέωρο. Ὁ ἐπίτροπος ἀνησύχησε καί τήν ρώτησε τί συμβαίνει. Ἡ ἀπάντηση:

-- Μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ Γιώργος πνίγηκε στόν κυματοθραύστη. Πρὸ ὀλίγου τόν βρῆκαν πνιγμένον!

Κεραυνός ἂν ἔπεφτε ἐπάνω στόν χριστιανό μας, λιγώτερο θά τόν συγκλόνιζε!

-- Γυναῖκα, ἐγώ τόν σκότωσα, φώναζε καί ἔκλαιγε μέ ἀπόγνωση.

Ἄδικα προσπαθοῦσε νά τόν παρηγορήσει ἐκεῖνη.

-- Ἄχ, γιατί ἀνέβαλα νά τόν ἀκούσω; Λές καί ὁ

Δεσπότης θά μέ παρεξηγοῦσε ἄν τοῦ ἐξηγοῦσα;

Πῆγε σέ πολλούς Πνευματικούς νά ἐξομολογηθεῖ τό γεγονός. Πῆρε τήν ἄφεση, ἀλλά ὁ καημός τόν ἀκολουθῆσε μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του.

Ὡς μᾶς προβληματίσει τό πάθημα αὐτοῦ τοῦ Χριστιανοῦ καί ὥς ἐνδιαφερόμαστε γιά τίς ψυχικές ἀνάγκες τοῦ πλησίον, ζητῶντας συγχρόνως φώτιση καί Χάρι ἀπό τόν Θεό, ὥστε νά μποροῦμε νά προσφέρουμε κατανόηση, παρηγοριά, ἔμπρακτη βοήθεια. Εἶθε.

Ἡ ἀρχοντιὰ τῆς ἀγάπης

“ Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει”

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ πού ἀναγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸν ὕμνο τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, στὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ τοῦ τὴν εἶδαμε νὰ πραγματοποιεῖται στό ἐξῆς γεγονός πού συνέβη λίγα χρόνια πρὶν, σέ μιά κωμopolη τοῦ νομοῦ μας. Τὰ πρόσωπα τὰ γνωρίσαμε ἀπὸ κοντὰ σάν προσκυνητές, κατ’ ἐπανάληψη, τῆς Παναγίας, καὶ ἐκτιμήσαμε καὶ θαυμάσαμε τὴν γνησιότητα τῆς ἀγάπης πού εἶχαν. Τό κοινό γνώρισμα καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν προσώπων, μητέρας, γυιοῦ καὶ μνηστῆς του, ἦταν ὅτι διακρίνονταν γιὰ τὴν εὐσέβειά τους καὶ τὴν εὐλάβεια πού ἔνοιωθαν γιὰ τὴν Παναγία. Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἀρετὴ τους. Ἀρετὴ πού δέν ἀντλεῖ τὴν ζωὴ της καὶ τὴν ὑπαρξὴ της ἀπὸ τὸν Θεό, εἶναι κίβδηλη, χωρὶς ἀντοχές καὶ ρίζα.

Οἱ νέοι αὐτοί, τὸν καιρὸ πού πρωτοῦρθαν στὴν Ἱ. Μονὴ γιὰ προσκύνημα, ἐτοιμάζονταν νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὰ ἱερά δεσμά τοῦ γάμου καὶ νὰ σωθοῦν μέσα ἀπὸ αὐτόν τὸν προορισμό

πού ἐπέλεξαν. Τότε ἦταν ὑγιεῖς καί χαρούμενοι. Ὅταν ξαναῆρθαν ὅμως, ἦταν θλιμμένοι, εἰδικά ὁ νέος καί ἡ μητέρα του, μιά καλωσυνάτη καί εὐλαβέστατη Στερεοελλαδίτισσα. Αὐτοί ἐκμυστηρεύτηκαν ἰδιαιτέρως τό θλιβερό γεγονός. Ἡ κοπέλα ἐξακριβώθηκε ἰατρικῶς ὅτι εἶχε κακοήγη ὄγκο στό κεφάλι! Οἱ ὠραῖοι αὐτοί ἄνθρωποι οὐδέ ἐπὶ στιγμῇ σκέφτηκαν νά διαλύσουν τήν μνηστεία, παρ' ὅτι γνώριζαν πῶς τό τέλος δέν θά ἀργοῦσε καί μάλιστα μέσα ἀπό πολλές ταλαιπωρίες σέ νοσοκομεῖα. Ἐκεῖνος εἶπε:

-- Δέν πρέπει νά πληγωθεῖ ἡ μνηστή μου. Θά τῆς προσφέρω σάν τελευταία χαρά τήν χαρά τοῦ γάμου της!

Καί ἡ μάνα του συμφώνησε! Ἡ εὐσπλαχνία νίκησε τόν ὀρθολογισμό καί τήν ψυχρή λογική.

Πράγματι, παντρεύτηκαν γιά νά σηκώσουν μαζί τόν σταυρό τῆς ἀσθενείας της, ἀπό τήν ἀρχή τῆς ζωῆς τους. Νοσοκομεῖα, ἐγχειρήσεις, ἀκτινοβολίες, μεταστάσεις. Ἀπό κοντά καί ἡ καλή μάνα, ἀγόγγυστα!

Ἦρθαν γιά νά προσκυνήσουν τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο ἄλλη μιά φορά, ἐνῶ ἡ ἀσθένεια εἶχε προχωρήσει. Πάντα πιστοί, πάντα καρτερικοί, πάντα μεγαλόψυχοι. Τελικά ὁ Θεός τήν πῆρε κοντά Του στή μεγάλη οἰκογένεια τ' Οὐρανοῦ.

Καί ἡ ἀγάπη τῶν δύο πού ἔμειναν πίσω συνεχίστηκε. Δέν ἔνοιωσαν ὅτι ἀπαλλάχτηκαν

ἀπό μιά θλιβερή καί δύσκολη κατάσταση, ἀλλά θρηνοῦσαν εἰλικρινά καί στοργικά, μέ τήν Χάρι ὅμως τοῦ Κυρίου, ἤρεμα, μέ τήν γλυκειά παρηγοριά τῶν θεϊκῶν διαβεβαιώσεών Του “*πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ καὶ ἀποθάνει ζήσεται*”.

Ἡ χριστιανική πίστη ὅταν γίνει ζωή, ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο σέ ψυχικό μεγαλεῖο.

Ὁ νέος αὐτός περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος, ἦταν ἓνας ἀπλὸς ἐργατικός ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ. Δέν διέθετε πανεπιστημιακά διπλώματα καί “ντοκτορά”. Κι ὅμως, ἀρίστευσε στό μεγάλο ἄθλημα τῆς ἀγάπης.

Γνωστή εἶναι καί μία παρεμφερῆς περίπτωσις μέ ἀντίθετη ἀντιμετώπιση, ὅπου ἡ σύζυγος πτυχιούχου πανεπιστημίου, ἀφοῦ ἔφερε θαυματουργικά στόν κόσμον ἓνα ὑγιές κοριτσάκι, προσεβλήθη ἀπό τήν ἴδια ἀρρώστια τοῦ καρκίνου. Ἐ, λοιπόν τήν ἐγκατέλειψε καί τῆς ζήτησε διαζύγιο, τό ὁποῖο καί τελικά πῆρε!

Στό τραῦμα τῆς ἀσθενείας της πρόσθεσε καί τήν πληγή τῆς ἐγκαταλείψεως! Δέν μπόρεσε ἡ κοσμική μόρφωση νά τοῦ δώσει τήν δύναμη ὅχι τῆς

θυσίας αλλά ούτε και αυτή της άπλης συμπαράστασεως. Καί η γυναῖκα του, λόγω τῶν ύλιστικῶν ἰδεῶν του ἀπό τόν καιρό πού τόν γνώρισε κόντεψε νά χάσει καί τήν δική της πίστη κοντά του. Μετά ἀπό αὐτά τά γεγονότα, ἐλευθερώθηκε ψυχικά ἡ κοπέλα, ἡ ὁποία προερχόταν ἀπό μιά γνήσια χριστιανική οἰκογένεια.

-- Βρῆκα ξανά τόν Θεό μου!, εἶπε ταπεινά, ἐξομολογουμένη. Καί πρόσθεσε:

-- Σάν τόν Θεό, πιστός δέν εἶναι κανένας ἄνθρωπος.
Ἡ δική Του ἀγάπη μοῦ ἀρκεῖ!

Τό πίο ώραϊο

Τό πίο ώραϊο στήν ἀγάπη Σου
εἶναι ὅτι μπορῶ νά Σ' ἀγαπῶ ἀσύνορα,
ἐλεύθερα, λατρευτικά, σάν σέ Θεό,
χωρίς μέτρα ἀνθρώπινα καί σύνορα!

Τό πίο ώραϊο στήν ἀγάπη Σου
εἶναι ὅτι ποτέ δέν θά Σέ στερηθῶ.
ἡ παρουσία Σου ποτέ δέν θά μοῦ λείψει,
δέν θά γευθῶ ποτέ αὐτή τή θλίψη.

Τό πίο ώραϊο στήν ἀγάπη Σου
εἶναι ὅτι ποτέ δέν θά προδώσεις.
δέν θά μεταβληθεῖ ἡ ἀγάπη Σου
ποτέ Ἐσύ δέν θά πληγώσεις.

Τό πίο ώραϊο στήν ἀγάπη Σου
εἶν' ὅτι ἀκόρεστη εἶναι δίψα,
πού τρέφει ἀπροσμέτρητη λατρεία
κι ἀκοίμητη κρατᾷ τήν νοσταλγία.

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἐσπερινοί στοχασμοί")

*Βασίλισσα τῶν ἀρετῶν ἡ ἀγάπη
καί στέμμα της ἡ ΔΙΑΚΡΙΣΗ.*

**Βασίλισσα τῶν ἀρετῶν εἶναι ἡ ἀγάπη
καί στέμμα της ἡ διάκριση.**

Ἔτσι λένε οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι, οἱ Θεοφώτιστοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὅποιοι γεμάτοι ἀπό τὴν σοφία τοῦ Θεοῦ ἐμβάθυναν στίς ἀρετές καί κακίες πού μπορεῖ νά παρουσιάσει ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ. Καί ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά καλλιεργήσει τὰ σπέρματα τῶν ἀρετῶν πού φύτεψε μέσα του ὁ Θεός καί νά ξεριζώσῃ τὰ ζιζάνια τῆς κακίας πού ἔσπειρε ὁ ἔχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν πτώση του.

Ὅλοι συμφωνοῦν στό ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ κορυφή στὴν πυραμίδα τῶν ἀρετῶν, πλὴν ὅμως ἂν δέν συνοδεύεται ἀπὸ διάκριση, νοθεύεται, καί ἀπὸ ἀρετὴ καταντᾷ κακία, ἔστω καί ἀκούσια.

Τὸ πιο κάτω περιστατικό ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀλήθεια αὐτή. Συνέβη πρὶν λίγα χρόνια καί τό διηγήθηκε μετὰ δακρύων ἡ μητέρα μιᾶς οἰκογενείας. Εἶπε:

Ἔμαστε μιά οἰκογένεια ὄχι πλούσια, ἀλλὰ εἴχαμε τὰ ἀναγκαῖα γιὰ νά ζήσουμε. Εἴχαμε κι ἔχουμε φόβο

Θεοῦ καί ζούσαμε ἥσυχα καί νοικοκυρεμένα. Ὅμως κάποτε ἄρχισαν οἱ δοκιμασίες. Ὁ σύζυγός μου ἀρρώστησε ἀπό καρκίνο καί μή μπορῶντας νά κρατήσῃ τό μαγαζί του ἔχασε ἀκόμη καί τό ἐμπόρευσμά του καί πνίγηκε στά χρέη. Ἐφορίες, ἐνοίκια, ἄλλες ὑποχρεώσεις ἔτρεχαν κάθε μῆνα καί ἔσοδα μηδέν. Ὁ γυιός μου, μικρό παλληκαράκι, προσπάθησε φιλότιμα κάτι νά κάνῃ, ἀλλά ἡ μικρή ἐπιχείρησι τοῦ πατέρα κατέρρευσε οἰκονομικά. Ἐν τῷ μεταξύ, γιά νά ἀντιμετωπιστοῦν τά ἔξοδα νοσοκομείου καί φαρμάκων, ἀναγκαστήκαμε νά πάρουμε ἓνα δάνειο ἀπό κάποιον τοκογλύφο, γιατί δέν ὑπῆρχε ἄλλη λύσι. Τελικά θά μᾶς ἔβγαζε ἡ Τράπεζα τό μικρό σπιτάκι πού εἴχαμε σέ πλειστηριασμό. Σέ λίγο θά ῥμαστε ἄστεγοι στόν δρόμο, ἐγώ, τά κορίτσια μου πού ἦταν ἀκόμη μαθήτριες καί ὁ φτωχός ὁ γυιός μου, πού ἀναζητοῦσε ἐναγώνια μία ὁποιαδήποτε δουλειά, πού ὅμως δέν βρισκόταν.

Τότε, ἐνῶ βρισκόμαστε σέ τέτοια δύσκολη θέση, μέ πρωτοβουλία ἐνός ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐνορίας μας, οἱ συντοπίτες μας ἔκαναν ἔρρανο καί πληρώθηκαν μερικά χρέη στήν Τράπεζα καί πρὸς τό παρόν γλυτώσαμε τό σπιτάκι μας. Ἄς εἶναι καλά οἱ ἄνθρωποι.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ γυιός μου συνέχιζε τίς προσπάθειες νά βρεῖ μιά δουλειά, ἀλλά μάταια. Αὐτό τοῦ στοίχιζε πολύ καί ἦταν πολύ στενοχωρημένος. Ἐγώ ἀνησυχοῦσα γιά τήν τόση του στενοχώρια καί ἐπειδή φοβόμουν μήν πάθει τίποτε κακό, τόν παρηγοροῦσα.

Ἕνα ἀπόγευμα ἔβγαλα καί τοῦ ἔδωσα δύο εὐρώ καί τοῦ εἶπα;

-- Μή στενοχωριέσαι τόσο, παιδί μου. Ἔχει ὁ Θεός. Ἄντε, βγές λίγο ἔξω ἀπό τό σπίτι, πῆγαινε νά πιεῖς ἕναν καφέ στό καφενεῖο, νά πάρεις λίγο ἀέρα.

Τελικά τόν ἔπεισα καί ξεκίνησε λίγο ἀνόρεχτα. Τό καφενεῖο ὡς συνήθως ἦταν γεμάτο τίς ἀπογευματινές ὥρες κυρίως ἀπό συντοπίτες ἀλλά καί μερικούς ξένους παραθεριστές. Κάθησε καί ὁ γυιός μου σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι, παρήγγειλε ἕνα καφεδάκι καί συζητοῦσε ἡσυχα μ' ἕναν φίλο του πού βρέθηκε ἐκείνη τήν ὥρα ἐκεῖ.

Γιά μιά στιγμή φάνηκε ὁ ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας καί μέ ὕψος ἀστυνομικοῦ περιέφερε τό βλέμμα του στούς θαμῶνες τοῦ καφενεῖου. Ὅταν εἶδε τόν γυιό μου ἀναφοκοκκίνησε ἀπό ἕναν ἀδικαιολόγητο θυμό καί τοῦ φώναξε μπροστά σέ ὅλους:

-- Βρέ παλληκαρά, ἐμεῖς κάναμε ἔρανο γιά νά σᾶς σώσουμε τό σπίτι καί σύ ἔρχεσαι στόν καφενέ καί πίνεις τούς καφέδες σου;

Κεραυνός ἂν ἔπεφτε ἐπάνω στό παιδάκι μου, δέν θά πάθαινε τήν ζημιά πού ἔπαθε. Χλώμιασε, τρεμούλιασε ἡ ψυχή του καί τά χεῖλη του καί δέν μπόρεσε νά βγεῖ φωνή ἀπό τό στήθος του. Ἕνα σουσουρο ἀπλώθηκε ἀνάμεσα στούς θαμῶνες τοῦ καφενεῖου. Σηκώθηκε τό παλληκάρι μου, κοίταξε μέ βουβό παράπονο τόν σκληρό αὐτό καί ἀδιάκριτο ἄνθρωπο, πού μετέτρεψε τήν καλή πράξη πού εἶχε κάνει σέ ἐγκληματική ἐνέργεια,

καί απομακρύνθηκε από τό καφενεῖο σάν ἓνα ζωντανό ἐρρεῖπιο.

Ὅταν ἦρθε στό σπίτι, τρόμαξα ἀπό τήν ἔκφραση πού εἶχε τό πρόσωπό του. Παγωμένο καί μέ βλέμμα ἀπλανές. Ὅταν τόλμησα νά τόν ρωτήσω ἀντιμετώπισα ἓνα ξέσπασμα φοβερό. Μοῦ εἶπε τί συνέβη καί τελείωσε ὡς ἐξῆς:

—Μάννα, μοῦ εἶπε μέ τρεμάμενη φωνή. Μέχρι ἐδῶ ἦτανε. Δέν θέλω νά ξαναδῶ ἄνθρωπο μπροστά μου! Τό κατάλαβες; Καί σύ, μήν τολμήσεις νά μέ ἐνοχλήσεις γιά τίποτε ἀπό δῶ καί πέρα. Πέθανα γιά ὅλους σας ἀπόψε καί γιά πάντα!

Κλειδώθηκε μέσα στό δωμάτιό του κι ἐκεῖ ἔμεινε κλεισμένος δύο ὁλόκληρα χρόνια! Ἐτρωγε ἐλάχιστα καί ἔμενε ἄπλutos, ἀκούρευτος, καί εἶχε γίνει σάν ἀγριάνθρωπος. Ὁ Θεός γνωρίζει τίς προσευχές πού ἔκανα αὐτόν τόν καιρό καί τά δάκρυά μου. Στόν κόσμο εἶπα ὅτι εἶχε φύγει καί δούλευε στήν Ἀθήνα.

Τελικά, μέ λυπήθηκε ἡ Πανάχραντη Δέσποινα τοῦ κόσμου καί πρίν λίγες ἡμέρες, ἓνα πρωί τόν βλέπω νά βγαίνει ἀποφασιστικά ἀπό τό δωμάτιο, νά πλένεται καί ζητήσει νά κουρευτεῖ. Ἐγώ ἔτρεμα ἀπό τήν χαρά μου. Ἐβλεπα ὅτι τό θαῦμα εἶχε γίνει. Εἶχε λυτρωθεῖ ἀπό τήν ἀρρωστημένη ἀντίδραση τοῦ πληγωμένου ἐγωῖσμοῦ του!

Αὐτό τό θαῦμα ὁ Θεός τό ὁλοκλήρωσε. Πρὸς τό μεσημέρι χτύπησε τό τηλέφωνο. Ἦταν ἀπό τήν γραμματεία γνωστοῦ ἐπιχειρηματία ἐνός *Super market* τῶν

Ἀθηνῶν, στό ὁποῖο εἶχε δουλέψει κάποτε ὁ γυιός μου.
Τόν ζητοῦσαν γιά δουλειά!

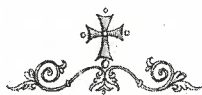
“Ὅταν τ’ ἄκουσε ὁ γυιός μου σήκωσε τό χέρι του κι
ἔκανε τόν Σταυρό του. Ὁ Θεός τόν ἀνάστησε ψυχικά
καί τοῦ ἔδωσε καί τήν δυνατότητα ἐργασίας. Ἡ μόρα
εἶχε πλέον περάσει.”

Καί τελείωσε ἡ Χριστιανή αὐτή μητέρα τήν
ἀφήγησή της, προσθέτοντας:

“Μακάρι νά δώσει ὁ Θεός νά καταλάβει καί ὁ κ.
Ἐπίτροπος τήν ἁμαρτία πού ἔκανε. Ἴσως νά νόμιζε
πώς ἔκανε τό χρέος του καί χτύπησε τήν “ἄσωτία” τοῦ
γυιοῦ μου! Δέν ἦταν ὅμως ἔτσι τά πράγματα καί δέν
ἐνδιαφέρθηκε νά μάθει τί ἀκριβῶς συνέβαινε.”

Καί ὅσοι ἄκουγαν τήν πονεμένη αὐτή μητέρα,
σιέφτηκαν πώς πράγματι ἡ διάκριση εἶναι ἐπάνω
κι ἀπ’ αὐτήν τήν ἀγάπη.

Τό νυστέρι εἶναι εὐεργετικό στό χέρι ενός
καλοῦ καί εὐσπλαγχνικοῦ γιατροῦ, ὄχι ὅμως καί
στό χέρι ενός ἀνίδεου μακελλάρη (χασάπη)!

Τό γεγονός ὅμως αὐτό, ἔχει δύο πλευρές.
Ἀπό τήν μία πλευρά φάνηκαν τ’ ἀποτελέσματα
τῆς ἐλλείψεως διακρίσεως. Ἀπό τήν ἄλλη ὅμως
φαίνονται τά ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς λανθα-
σμένης ἀντιμετωπίσεως μιᾶς προσβολῆς. Μιᾶς

προσβολῆς πού μπορεῖ ἐπανειλημμένα νά συμβεῖ
στήν ζωή. Εἴτε ἄδικη εἴτε δίκαιη.

Ἡ ὑπερβολικὴ εὐθιξία, ἡ ὁποία πληγώνει τὴν
ψυχὴ καὶ τὴν ἀρρωσταίνει, εἶναι - ὅπως λένε οἱ
Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας-μιά μορφή δυνατοῦ
ἐγωϊσμοῦ. Καί ὅταν πληγωθεῖ αὐτός ὁ ἐγωϊσμός,
ρίχνει τὸν ἄνθρωπο στό καμίνι τῆς μνησικα-
κίας, τῆς ἀπογοητεύσεως, τῆς νεκρώσεως τῆς
πνευματικῆς ζωῆς, τῆς ἀπελπισίας! Ὁ Θεός ἅς
φυλάξει καὶ ἅς γίνεи βοηθός! Πρέπει ὅμως νά
ζητηθεῖ ἀμέσως ἡ βοήθειά Του. Ἡ κατάσταση
αὕτῃ δέν πρέπει νά χρονίσει.

Τό Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως ἀπαλλάσσει
τὴν ψυχὴ ἀπὸ τίς τοξίνες τῆς μνησικακίας. Ἡ προ-
σευχὴ φέρνει τὴν Χάρι τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος “
Θεός ὢν ” ἀναμάρτητος, ὑπέστη ἀνεξίτηλα καὶ
ὑπομονετικά τόσες προσβλητικὲς ταπεινώσεις γιὰ
νά μᾶς σώσει!

Ἐπειτα βοηθαί - λένε καὶ γράφουν φωτι-
σμένοι ἀπὸ τὸν Θεό ἅγιοι - ἡ αὐτομεμφία. Νά
πιστεῦει δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ὅτι πάντοτε φταί-
ει. Ἴσως νά μὴν ἔφταιξε σέ κάποια συγκεκρι-
μένη περίπτωσι, ἀλλὰ νά ἔχει φταίξει κατὰ τό
παρελθόν ἐπανειλημμένως. Καὶ ὁ Θεός στέλνει
τά “φάρμακα” γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ἐγωϊσμοῦ
καὶ τὴν ἀπόκτησι τῆς ταπεινοφροσύνης. Ὅποιος
ὑπομένει τὴν θεραπευτικὴ ἀγωγή πού ἐφαρμόζει
ὁ Θεός στήν ψυχὴ του, σώζεται.

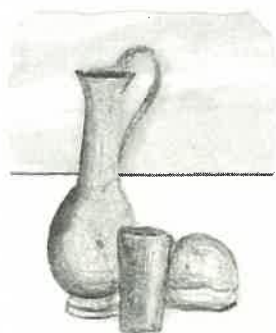
Ἄν σκεφτόμαστε ἔτσι, ξεπερνᾶμε μεγαλόψυχα τὴν κάθε περίσταση, μένουμε ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, συγχωροῦμε, κερδίζουμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν συνανθρώπων μας.

Κάποιος χριστιανὸς στοχαστὴς τοῦ καιροῦ μας ἔλεγε τό ἐξῆς χαρακτηριστικό:

“Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι τό ἀσφαλέστερο
“ἀμπαλάζ” στό ταξίδι τῆς ζωῆς,
γιά νά μήν “θρυμματίζεται” ἡ εἰρήνη,
γιά νά μήν “σπάει” τό κουράγιο,
γιά νά μήν “ραγίζει” ἡ ἀγάπη”.

(*ἀμπαλάζ: προστατευτικό κάλυμμα)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

Αὐτοθυσία γιὰ τόν Ἑνάνθρωπο

*(Παλιές ὃ νέες ἱστορίες
πού δέν πρέπει νά ξεχνιοῦνται)*

Ἡ ἀρετὴ τῆς αὐτοθυσίας

Ἡ αὐτοθυσία εἶναι μιά αἰώνια φιλάνθρωπια. Εἶναι δέ καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα τῆς αὐταπαρνήσεως. Τὴν πραγματοποίησε πρῶτος σέ ὅλο τό ὕψος καὶ τό βάθος τῆς, σέ ὅλη τὴν ἔκτασή τῆς καὶ τὴν πληρότητά τῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Κύριος καὶ Θεός μας. Ὅσο ὑπάρχει κόσμος καὶ ζωὴ, ἀπὸ αὐτὴ τὴν Θεϊκὴ Θυσία θά ἀντλεῖται ἀστείρευτη ἡ ζωὴ, ἡ ἔμπνευση καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνθρώπους πού μέ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου κατορθώνουν καὶ φθάνουν καὶ ζοῦν τὴν ὑπέρτατη ἀρετὴ τῆς αὐτοθυσίας, εἰσέρχονται στὴν περιοχὴ τῆς ἀγιότητος. Μὲ τὴν ἀγιωσύνη τους δέ αὐτὴ καὶ τὴν παρρησία τους πρὸς τόν Κύριο, γίνονται οἱ κατ' ἐξοχὴν εὐεργέτες τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ αὐτοθυσία εἶναι μιά αἰώνια φιλάνθρωπια. Ὅχι μόνον γι' αὐτό τοῦτο τό γεγονός γιὰ τό ὁποῖο πραγματοποιήθηκε, ἀλλὰ διότι ἐξυψώνει καὶ ἐμπνέει γενεές γενεῶν. Ἀνοίγει παράθυρο γιὰ νά μπεῖ τό Οὐράνιο “ὄξυγόνο” τῆς ἀγάπης καὶ νά ζωοποιήσῃ τίς μαραμένες ψυχές ἀπὸ τό δηλητηριῶδες “διοξείδιο” τοῦ ἀτομισμού.

Ἀὐτοθυσία εἶναι ἡ ἐστεμμένη ἀγάπη. Ὅς τὴν θαυμάσουμε σέ γεγονότα πού συνέβησαν σέ διαφορετικές ἐποχές καὶ τόπους, ἀλλὰ εἶναι ἐξ ἴσου ἀξιοθαύμαστα.

Παιδική αὐταπάρνηση

*Τ*ίς δύσκολες ἐποχές καί περιόδους δείχνει ὁ ἄνθρωπος τὴν καλλιέργειά του, τὸ ἥθος του, τὴν ποιότητα καὶ τὴν δύναμη τῆς ἀγάπης του, καὶ πρὸς τὸν Θεό καὶ πρὸς τὸν συνάνθρωπό του. Ὅταν ὑπάρχει εὐημερία καὶ ἀφθονία ἀγαθῶν, τί τό θαυμαστό ἂν ὁ ἄνθρωπος δώσει κάτι ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ του, ἀπὸ τό περίσσειμά του;

Ὑπῆρξαν ὅμως περιστάσεις γιὰ τὴν Πατρίδα μας, πού τό νά δώσει κανεῖς μιά μπουκιὰ ψωμί, σήμαινε φρικτὴ στέρηση τῆς ἐλαχιστότατης ποσότητος πού θά πρέπει νά φάει ὁ ἄνθρωπος γιὰ νά ζήσει.

Μία τέτοια περίοδος ἦταν τῆς γερμανικῆς κατοχῆς κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1940-44. Πέθαναν χιλιάδες Ἕλληνες ὅλων τῶν ἡλικιῶν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ γέμιζαν τοὺς δρόμους ἄταφοι, ἀψευδεῖς μάρτυρες κατηγορίας τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ τῶν ἀθέων ἰδεολογιῶν.

Τότε ὅμως ἔλαμψαν καὶ τὰ διαμάντια τῆς ἀρετῆς, τῶν εὐγενῶν χριστιανικῶν ψυχῶν. Συγκινητικὰ περιστατικὰ θυσιῶν καὶ αὐταπαρνήσεως ὑπῆρξαν ἀναρίθμητα. Ἄλλα ἔγιναν γνωστά

καί ἄλλα τὰ γνωρίζει μόνον ὁ Θεός. Ἐδῶ θά ἀναφερθοῦν μερικές ἀληθινές ἱστορίες, γιά νά συνειδητοποιήσουμε πόσο δρόμο ἔχουμε νά κάνουμε ἀκόμη γιά νά φθάσουμε στήν θεοφιλή ἀρετή τῆς αὐταπαρνήσεως.

Τό πρῶτο συνέβη τό 1942 σέ μία μεγάλοπολη τῆς Πελοποννήσου. Ἡ ἡρωίδα ἦταν ἓνα κοριτσάκι, περίπου 13 ἐτῶν. Ἐνῶ ἡ οἰκογένειά της ἦταν ἀπό τίς πιά ἀρχοντικές καί εὐπορες τῆς πόλεως, ὅμως, ἐπειδή οἱ κατακτητές τούς ἀπογύμνωσαν ἀπό κάθε ἀγαθό, ὅπως καί ὁλόκληρη τήν Ἑλλάδα, οἱ ἄνθρωποι ἀντιμετώπιζαν τό φάσμα τοῦ θανάτου ἀπό τήν πείνα. Εὐτυχῶς, κάποιος θεῖος κατάφερε νά προμηθευτεῖ κάποιες ποσότητες γαλέττας (παξιμαδιοῦ). Καί αὐτές πάλι δέν τίς ἔφαγε ἡ χριστιανική αὐτή οἰκογένεια μόνη της, ἀλλά στό ὑπόγειο τοῦ ἀρχοντικοῦ τους (τό ὁποῖο χρησίμευε ὡς καταφύγιο κατά τήν διάρκεια τῶν γερμανικῶν ἀεροπορικῶν βομβαρδισμῶν), τίς μοιραζόταν μέ τούς πεινασμένους γείτονές της. Βάζανε στήν μέση ἓνα τσουκαλάκι μέ νερό καί ἐκεῖ τίς βουτοῦσαν γιά νά μαλακώσουν λίγο, καί τίς ἔτρωγαν.

Ἐν τῷ μεταξύ στούς δρόμους σιελετωμένοι ἄνθρωποι τριγύριζαν σέρνοντας τά πόδια τους καί φωνάζοντας: “*Ἀχ!, πεινάω!... πεινάω!*”

Μεταξύ αὐτῶν ἦταν καί μία σιελετωμένη γριούλα πού ἐρχόταν στήν καγκελόπορτα τῆς

σκάλας ύπηρεσίας τῆς ἐν λόγῳ οἰκογένειας καί
ζητοῦσε ἔλεος. Μιά μπουκιά ψωμί!

Αὐτή τή γριούλα τήν εἶχε ἀντιληφθεῖ τό μικρό-
τερο κοριτσάκι τῆς οἰκογένειας πού, ὅπως προει-
παμε ἦταν περίπου 13 ἐτῶν. Ὅταν ἔβλεπε τήν σκε-
λετωμένη γριούλα, πονοῦσε ἡ εὐαίσθητη ψυχούλα
του καί τῆς ἔδινε κρυφά, κάθε ἀπομεσήμερο πού
ἐρχόταν, τήν δική της γαλεττούλα! Ἐκοβε μία
μικρή μπουκίτσα καί τό ὑπόλοιπο τό ἔβαζε κρυ-
φά μέσα στό κοικαλιασμένο καί παγωμένο χέρι
τῆς γριούλας.

Ὡς ἐκ τούτου τό κοριτσάκι ἔμενε τελείως
νηστικό! Κι ὅμως, δέν μιλοῦσε, δέν ἔλεγε σέ
κανέναν τίποτε! Ποῦ τήν ἔβρισκε τέτοια δύνα-
μη; Ἀσφαλῶς, Θεοῦ τό δῶρον στήν σπλαγχνική
ψυχούλα του. Αὐτό πού ἀδυνατοῦν νά ἐπιτύχουν
μεγάλοι ἄνθρωποι, καλλιεργημένοι καί μέ θρη-
σκευτική ζωή, τό ἐπιτύγχανε ἓνα μικρό παιδί, ἓνα
πεινασμένο κοριτσάκι, ξανθό καί χαριέστατο σάν
μικρός ἥλιος, φωτεινό σάν ἡλιαχτίδα, καλωσυνᾶτο
καί ταπεινό σάν ἀγγελούδι.

Αὐτό γινόταν γιά ἀρκετές ἡμέρες. Πῶς
δέν πέθανε τό κοριτσάκι; Θεοῦ δύναμη τό
συντηροῦσε, ἀσφαλῶς, ἀμείβοντας τήν μεγάλη
του αὐταπάρνηση καί εὐσπλαχνία.

Μία ἡμέρα ὅμως ἡ φίλη της γριούλα δέν ἤρθε,
οὔτε ξανάρθε ποτέ. Τήν πῆρε ὁ Θεός κοντά Του,
γιά νά τήν ἀναπαύσει. Τό κοριτσάκι ἔκλαψε ὅταν

τό κατάλαβε.

Όταν ἦρθε ἡ λευτεριά στόν τόπο μας, ἡ εἰρήνη
ἔκλεισε τίς πληγές τοῦ πολέμου καί τῆς ὀδύνης.
Στήν μνήμη ὅμως τοῦ σπλαγχνικοῦ αὐτοῦ παιδιοῦ,
καί ὅταν ἀκόμη μεγάλωσε μέ κάθε εὐλογία ἀπό
τόν Θεό, ἔμεινε γιά πάντα χαραγμένη ἡ ἱστορία
αὐτή. Ἀσφαλῶς, ἡ μαρτυρική ψυχή τῆς γερόντισ-
σας αὐτῆς πού πέθανε ἀπό πείνα, θά μεσιτεύει
πάντα γιά τήν μικρή εὐεργέτιδά της.

Εὐσπλαγχνία

Ὡ εὐσπλαγχνία!
μυστική σταύρωση τῆς ψυχῆς μου,
παραδεισένια λύπη μου,
ἀστείρευτη τρυφή μου!

Μαργαριτάρι μου κρυφό,
φτειαγμένο ἀπ' τό δάκρυ
-ὄχι αὐτό πού κύλησε
ἀπ' τῶν ματιῶν τήν ἄκρη,
ἀλλ' ἀπ' αὐτό π' ἀνάβλυσε
βαθειά μέσ στήν καρδιά μου,
ὅταν ἡ θλίψη τ' ἀδελφοῦ
ἔγινε καί δικιά μου!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἑσπερινοί στοχασμοί")

Μιά υπέροχη οικογένεια.

Τήν ιστορία αυτή τήν αφηγήθηκε ἡ μητέρα μιᾶς Μοναχῆς καί ἀφοροῦσε τήν δική της οἰκογένεια. Εἶπε:

‘Κατά τήν διάρκεια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς ὑποφέραμε πολύ. Ἐφθασε ἡμέρα πού στό σπίτι μας δέν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό νερό! Τότε ὁ πατέρας μου μᾶς πῆρε ἀπό τό χέρι καί ἀνεβήκαμε ψηλά στό βουνό, πού δέσποζε πάνω ἀπό τό χωριό πού μέναμε, καί μαζέψαμε λούπινα. Τά χιλιοέβρασε ἡ καημένη ἡ μητέρα μου, ἀλλά δέν λέγανε νά ξεπικρίσουν. Μέ αὐτά ξεγελούσαμε τήν πείνα μας, ἀλλά τά μάτια μας ἔκλαιγαν ἀπό τήν πίκρα. Καί νά φανταστεῖ κανεῖς ὅτι εἴχαμε καί σοβαρά ἄρρωστη τήν μεγαλύτερη ἀδελφούλα μου. Ἀλλά καί τά δύο ἀδελφία μου ἀγόρια πού ἐργάζονταν κι ἦταν πάνω στήν ἀνάπτυξή τους τί νά φᾶνε;

Ἑλλάδα 1941-43. Παιδιά ἀποστεωμένα ἀπό τήν πείνα πού προκάλεσε ἡ γερμανοϊταλική κατοχή.

Κάποτε ἡ μητέρα ἐξοικονόμησε ἓνα κομματάκι σοκολάτα! Κανένας Ἄγγλος στρατιώτης τῆς τὴν ἔδωσε; ἀπό καμμιὰ φιλανθρωπικὴ ὀργάνωση τὴν πῆρε; Δὲν γνωρίζω. Ἡ καλή μας μητέρα οὔτε πού τὴν ἄγγιξε. Τὴν ἔφερε καί κρυφά τὴν ἔδωσε στὴν ἄρρωστη ἀδελφούλα μου, μέ τὴν ἐλπίδα πὼς θά δυνάμωνε. (Μάταια ὅμως. Σέ λίγο καιρὸ πέθανε, τὴν πῆρε ὁ Θεὸς κοντά Του.)

Οὔτε ὅμως καί ἡ ἄρρωστη τὴν ἔφαγε. Ἐπειδὴ ἄκουσε πὼς τὴν ἄλλη μέρα ἡ μητέρα κι ἐγὼ θά κατεβαίναμε στὴν πόλη μέ τό γαϊδουράκι γιὰ κάποια ἀναγκαῖα ἐργασία καί θά περπατούσαμε τουλάχιστον ὀκτὼ μέ δέκα ὥρες, μέ φώναξε κρυφά κοντά της καί δίνοντάς μου τό κομματάκι τῆς σοκολάτας, μοῦ εἶπε:

-- Πᾶρε το, νά τό φᾶς ἐσύ, ἀδελφούλα μου, γιατί ἔχεις νά περπατήσεις πολὺ αὔριο καί πρέπει νά δυναμώσεις.

Τὴν πῆρα καί τὴν φύλαξα γιὰ τὴν αὐριανὴ ὁδοιπορία. Ὅμως ἡ καλή μου μητέρα ἔβαλε ἐμένα στό γαϊδουράκι κι ἐκείνη περπατοῦσε δίπλα μέ τὰ πόδια. Τὴν παρακαλοῦσα ν' ἀνέβει κι ἐκείνη, ἀλλὰ δέν θέλησε. Μὲ λυπόταν γιατί ἤμουν μικρό. Τότε ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσεπούλα μου τὴν σοκολάτα καί τῆς τὴν ἔδωσα λέγοντας:

-- Πᾶρε, μαμά, φάε ἐσύ τὴν σοκολάτα νά δυναμώσης πού περπατᾷς τόσες ὥρες, ἀφοῦ ἐμένα μέ πάει τό γαϊδουράκι!

Πρὶν προλάβει νά ἀρνηθεῖ, τὴν ἔβαλα στά χέρια της. Τότε κοντοστάθηκε καί τὴν κοίταξε δακρυσμένη. Εἶχε ξαναγυρίσει στά χέρια της!"

Μία ελληνική οικογένεια βασανισμένη
από την φτώχεια και την αρρώστια είχε τέτοιο
ἦθος, τέτοια ἀγάπη, τέτοια αὐταπάρνηση! Ἄς τήν
θαυμάσουμε ἀλλά καί ἄς τήν μιμηθοῦμε!

Σπιτάκι μου

*Σπιτάκι μου παλιό κι εύλογομένο
σάν κόρφος μάννας κι άγκαλιά,
στά παιδικά τά χρόνια μ' έκλεισες,
στά νειᾶτα, μά καί στά στερνά.*

*Τώρα σέ βλέπω σιωπηλό
καί κλειδαμπαρωμένο
χωρίς τούς ἤχους τῆς ζωῆς,
νεκρόν αγαπημένο.
Καί σάν σέ ἀντικρύζω,
στίς περασμένες τίς χαρές
νοσταλγικά γυρίζω...*

*(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἐσπερινοί στοχασμοί")*

Ἀλέξανδρος

ὑπῆρξε ἓνας ἀπο τοὺς ἥρωες τοῦ Γερμανοῖταλικοῦ πολέμου. Ἐθελοντῆς ἥρωας. Γεννήθηκε καὶ ἔζησε στὴν Πάτρα καὶ ἀνῆκε σέ μία ἀπὸ τίς πιὸ ἀρχοντικές ἀλλὰ καὶ χριστιανικές οἰκογένειες τῶν Πατρῶν. Τό ἦθος του, ἡ καλωσύνη του, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχικὴ ὠραιότητά του εἶχε διαφανεῖ ἀπὸ πολὺ νωρὶς καὶ ἦταν τό καύχημα τῆς οἰκογένειάς του καὶ ὅλης τῆς συνοικίας.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ὁ ἀντιπροσωπευτικός τύπος τοῦ Ἑλληνα πού τόν στολίζει ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ λεβεντιά. Σεμνός, μετρημένος, φωτεινός μέσα στὴν ἀγνότητα πού τόν διέκρινε, ἀλλὰ καὶ μαχητικός καὶ φιλότιμος ὑπερασπιστῆς κάθε ἀδικουμένου.

Δέν εἶχε ἰδιαίτερη μόρφωση, Ὅμως εἶχε κάτι ἀπὸ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν φινέτσα τοῦ πραγματικοῦ ἀριστοκράτου τοῦ πνεύματος. Καὶ τό ἀπέδειξε.

Ὅταν κηρύχτηκε ὁ πόλεμος τοῦ 1940 καὶ ἡ Πάτρα πρώτη χτυπήθηκε ἀνὰ ἀνδρὰ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς στὸν ἄμαχο πληθυσμό της, ὅταν ἡ Ἑλλάδα σείστηκε σύγκορμη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτηση γιὰ τὴν ἀδικὴ ἐπίθεση πού ὑπέστη, δέν ἦταν δυ-

νατόν ὁ λεβεντόψυχος αὐτός Ἕλληνας νά μείνει ἀπαθής. Μέ τούς πρῶτους ἐθελοντές, γιατί δέν εἶχε κληθεῖ ἀκόμη ἡ κλάση του, ἀποχωρίστηκε "ἄδακρος" τήν ἀρχόντισσα μητέρα του καί τούς ἐκλεκτούς συγγενεῖς του καί ἐνώθηκε μέ τούς γενναίους πολεμιστές πού ἀπέκρουσαν ἀλλά καί κατετρόπωσαν τόν ἄνευ ἰδανικῶν στρατό τοῦ Ἰταλοῦ δικτάτορα Μουσσολίνι.

Καί ἓνας ἄλλος ἐχθρός ὅμως συμμάχησε ἐναντίον τῶν ἡρωϊκῶν Ἑλλήνων πάνω στά χιονοσικέπαστα βουνά τῆς Ἡπείρου: ὁ βαρὺς Χειμῶνας!

Χωρίς ἐπαρκῆ ἐφόδια, μισόγυμνα καί πεινασμένα τά παλληκάρια μας νικοῦσαν καί θριαμβευαν, γιατί ζωή καί δύναμη τούς ἔδινε ἡ φλογερή ἀγάπη τους γιά τόν ἱερό αὐτό τόπο πού λέγεται Ἑλλάδα, καί ἡ πίστη στόν δίκαιο Θεό πού συμπαρίσταται στούς ἀδικουμένους καί ὄχι στούς ἀδικοῦντας.

Ὅταν ὅμως ἐξευτελίστηκε ὁ Μουσσολίνι καί κόντεφε νά χάση καί τήν Ρώμη, ἐκάλεσε σέ βοήθεια τόν σιδηρόφρακτο τύραννο τοῦ τρίτου Ράιχ, τόν Χίτλερ. Δεύτερος γίγαντας ἔπесе μέ σφοδρότητα κατὰ τῆς μικρῆς Ἑλλάδας. Αὐτός κατάφερε καί ἔσπασε τήν ἡρωϊκή Ἑλληνική ἀντίσταση, θαυμάζοντας ὅμως τίς ἀσύλληπτες θυσίες τῶν Ἑλλήνων ὑπερασπιστῶν.

Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι τούς τελευταίους

Ἕλληνες πολεμιστές τῶν ὀχυρῶν Μεταξᾶ τοὺς ἐτίμησαν οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὴν ἔξοδό τους, παρουσιάζοντας ὄπλα!

Κατὰ τὴν ὑποχώρηση πολλοὶ στρατιῶτες μας χάθηκαν, πνιγμένοι μέσ στά χιόνια τῶν βουνῶν. Χιλιάδες νεανικά κορμιά Ἑλλήνων ἔπεσαν κι ἔμειναν ἄταφοι μέσα στά χιόνια, ἀφήνοντας τὴν τελευταία πνοή τους γιὰ νά ὑπερασπιστοῦν τὰ αἱματοπότιστα χώματα τῆς Ἑλλάδας. Ἀλλά καί πολλά Ἑλληνόπουλα ἄφησαν τὰ μέλη τους νεκρά ἀπὸ τὰ κρυοπαγήματα στά ὄρεινά στρατιωτικά χειρουργεῖα, μένοντας ἀνάπηρα γιὰ ὅλη τους τὴν ζωή.

Ὅλες αὐτές τίς θυσίες δέν τίς γνωστοποίησαν στά Ἑλληνόπουλα τῆς νέας γενιᾶς καί μέ τὰ σατανοκίνητα προγράμματα τοῦ ἀφελληνισμοῦ τὰ ἔφθασαν στό σημεῖο νά μὴν θέλουν νά τιμήσουν αὐτές τίς θυσίες κι ἐκείνους πού τίς ἔκαναν, ἀκριβῶς γιατί δέν τίς γνώρισαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ θύματα αὐτοῦ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀμυντικοῦ πολέμου. Ἐμεινε κι αὐτός αἰώνιος φύλακας τῆς Ἑλληνικῆς τιμῆς ἐπάνω στά χιονισμένα βουνά τῆς Ἡπείρου. Τόν θρήνησε ὅχι μόνον ἡ οἰκογένειά του ἀλλὰ καί ὁλόκληρη ἡ συνοικία.

Μετά ἀπὸ λίγο καιρὸ ἐπισιέφθηκαν τὴν μητέρα του μερικοὶ συστρατιῶτες του. Συγκινημένοι τῆς εἶπαν:

-- Κυρία, ὁ γυιός σου ἦταν ἓνας ἀληθινός ἥρωας! Κι ἐμᾶς ἐκεῖνος μᾶς ἔσωσε. Εἴχαμε ἀποκάμει μέσ-
στά χιόνια καί παραδοθήκαμε στὸν θάνατο. Καί με-
ρικοί ἄλλοι ἦταν καί τραυματισμένοι. Τούς ἔπαιρνε ὁ
Ἀλέξανδρος στήν πλάτη του καί τούς ἔφερνε καί τούς
περνοῦσε ἀπὸ τὴν διαχωριστικὴ γραμμὴ τῶν συνόρων,
ὅπου οἱ τραυματιοφορεῖς τούς ἔπαιρναν. Τὸν θαυμά-
σαμε αὐτόν τὸν καλόψυχο ἄνδρα. Ἀπόκαμε ὅμως κι
αὐτός καί σέ μιά προσπάθεια πού ἔκανε νά σώσει καί
κάποιον ἄλλον στρατιώτη, ἔμεινε κι ἐκεῖνος μέσα στά
ἄγρια χιονισμένα φαράγγια. Ἐπειδὴ δὲν ζεῖ ἐκεῖνος νά
τὸν εὐχαριστήσουμε, εὐχαριστοῦμε, κυρία, ἐσένα, τὴν
μάννα του καί σέ συγχαίρουμε γιὰ τὸν γυιό πού γέννη-
σες! Ἄς εἶναι ἀναπαυμένη ἡ ψυχὴ του.

Αὐτός ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐσωσε ἀρκετούς
συστρατιῶτες του καί πέθανε ἐπάνω στήν θυσία.
Τό μυστικὸ τ' Οὐρανοῦ πού τό ἀποκάλυψε μιά
ψυχὴ, πού κι ἐκεῖνη θυσιάστηκε γιὰ τὴν σωτηρίᾳ
ένός ἄλλου, ἰσχύει καί γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο. Αὐτὸ
εἶναι:

“*Τὸ* πρώτη θέση στὸν Οὐρανὸ ἀνήκει σ’ αὐτούς
πού θυσιάστηκαν γιὰ τούς συνανθρώπους τους.

Κι αὐτό, γιατί ἐμιμήθηκαν τὸν Χριστό! ”

Ένα περιστατικό τοῦ Γερμανοϊταλικοῦ πολέμου ἔξω ἀπό τήν Αἴγινα

Τό ἀφηγήθηκε ἓνας στρατιωτικός γιατρός στόν Μητροπολίτη Χίου Παντελεήμονα Φωστίνη, σέ μιά συζήτηση πού εἶχαν γιά τό μεγαλεῖο καί τά χαρίσματα μέ τά ὁποῖα ἔχει προικιστεῖ ἡ Ἑλληνική ψυχή ἀπό τόν Δημιουργό της. Εἶπε:

‘Σ’ ἓναν ἀπό τούς φοβερούς βομβαρδισμούς πού ἔκανε ἡ Γερμανική ἀεροπορία στήν περιοχή τοῦ Πειραιῶς καί τοῦ Ἀργοσαρωνικοῦ, χτύπησε καί ἓνα καϊκάκι φορτωμένο μέ κόσμο, πού ἔκανε τήν γραμμή Αἴγινα-Πειραιᾶ καί ἀντιστρόφως.

Στοιβασμένοι ἐκεῖ μέσα οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, τρομοκρατημένοι ἀπό τή ἀπερίγραπτη σκληρότητα τῶν Ναζί, προσπαθοῦσαν νά ἐξυπηρετηθοῦν στίς μετακινήσεις τους μέ μερικά καϊκία πού ψυχωμένοι βιοπαλαιστές καπετάνιοι τολμοῦσαν νά τά ταξιδεύουν στίς ἐπικίνδυνες ἐκεῖνες ἡμέρες.

Ἐκεῖνη τήν ἡμέρα τοῦ 1940, ἐνῶ ἓνα ἀπό τά καϊκία εἶχε πιά μπεῖ στά νερά τῆς Αἴγινας, ἔγινε μιά

ἀεροπορική ἐπιδρομή, ἀπό τήν ὁποία χτυπήθηκε καί τό μικρό πλεούμενο. Οἱ ἐπιβάτες καί τό λίγο προσωπικό βρέθηκαν στήν θάλασσα, οἱ περισσότεροι τραυματισμένοι. Ἀληθινή τραγωδία!

Ἕνας νεαρός Αἰγινήτης μέσα σ' αὐτή τήν κατάσταση διακρίθηκε γιά τόν ἡρωϊσμό του. Νησιωτόπουλο ἄφθαστο στό κολύμπι, μπαινόβγαине στήν θάλασσα καί κουβαλῶντας ἔβγαζε καί ἔσωζε στήν ἀκτή τραυματισμένους καί ἄλλους πού δέν ἤξεραν κολύμπι. Τούς παρέδιδε στό πρόχειρο συνεργεῖο πρώτων βοηθειῶν πού εἶχε καταφθάσει στήν ἀκτή, μέσα στό ὅποιο ἤμουν κι ἐγώ μαζί μέ ἕναν ἄλλο χειροῦργο καί μερικούς νοσοκόμους.

Γιά μιὰ στιγμή πρόσεξα ιδιαίτερα τόν νεαρό αὐτό ἥρωα καί τί νά δῶ; Τό χέρι του ἀπ' τόν ἀγκῶνα καί κάτω κρεμόταν μισοκομμένο καί λουσμένο στό αἷμα! Συγκλονισμένος του εἶπα, ἐνῶ τόν ἔβλεπα νά ξανάπερτει στήν θάλασσα γιά νά βοηθήσει καί κάποιους ἄλλους:

-- Σταμάτησε, παιδί μου! Θά ξεματώσεις. Ἐλα νά σοῦ περιποιηθοῦμε τό χέρι.

Κι ἐκεῖνος χλωμός ἀπό τόν κόπο ἀλλά καί τήν αἱμορραγία, ἀπάντησε ἐνῶ ξανάπερτε στήν θάλασσα:

-- Ἄφησέ με, γιατρέ. Γιά τέτοια εἴμαστε τώρα; Ὁ κόσμος χάνεται!

Καθώς κολυμποῦσε, ἡ θάλασσα γινόταν κόκκινη τριγύρω, ἀπό τό αἷμα πού ἔχανε. Ἐκλαψα καί εἶπα μέσα ἀπό τά δάκρυά μου: "Θεέ μου, δέν εἶναι δυνατόν

νά μήν βοηθήσεις τήν Ἑλλάδα, ὅταν μέσα της κλείνει τέτοιες ψυχές!”

Ὅταν γύρισε σέρνοντας στή ἀκτή ἕναν ἀκόμη τραυματία, τελείωσαν πλέον οἱ δυνάμεις του καί μπορέσαμε καί ἀσχοληθήκαμε μαζί του σώζοντας τόν ἀπαράμιλλο αὐτό σωτήρα τόσων ναυαγῶν.

Τό περιστατικό αὐτό, Μητροπολίτα μου, ὅσο ζῶ θά τό θυμᾶμαι πάντα μέ συγκίνηση”.

Ὁ Μητροπολίτης, κι ἐκεῖνος συγκινημένος, τό ἀπαθανάτισε σ’ ἕνα ἀπό τά βιβλία του.

Ὁ πόθος γιὰ τὰ “ ἄνω ”

*Ὑ*ρίμασε ὁ πόθος μου
σάν ρώγα ἀπὸ σταφύλι·
μέ γλύκανε, μέ μέθυσε,
μοῦ μύρωσε τὰ χεῖλη...

(ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
“Ἑσπερινοὶ στοχασμοί”)

Παρά 3'!

Τό περιστατικό συνέβη κατά τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Οί χιτλερικές ὁρδές σέ ὅποια Εὐρωπαϊκή χώρα ἔμπαιναν, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Πατρίδας μας, ἄν ἔβρισκαν τήν παραμικρή ἀντίσταση, ἔφερναν τόν ὄλεθρο καί τήν καταστροφή. Κατασκοπεῖα καί σαμποτάζ, γιά νά παραλύσουν τήν ἐπικοινωνία μέσα στήν χώρα πού εἰσέβαλαν, ἦταν στήν πρώτη γραμμή.

Σέ μία τέτοια περίπτωση, κατάφεραν καί ἀνατίναξαν μιὰ μεγάλη γέφυρα ἐπάνω ἀπό τήν ὁποία περνοῦσε σιδηροδρομική γραμμή, ἡ κυριώτερη σιδηροδρομική ἀρτηρία τῆς χώρας. Τήν ἐποχή ἐκείνη, ὡς γνωστόν, δέν ὑπῆρχε αὐτόματη ἠλεκτρική φύλαξη τῶν διαβάσεων. Ἡρωϊκοί φύλακες, ἄγρυπνοι ἐπίγειοι ἄγγελοι μέ τίς σημαῖες

στά χέρια (τὴν κόκκινη καὶ τὴν ἄσπρη) καὶ μέ φανάρια τὴν νύχτα εἰδοποιοῦσαν ἔγκαιρα τοὺς μηχανοδηγούς γιὰ τὸ ἔάν ἦταν ἐλεύθερες οἱ γραμμές καὶ τὰ περάσματα.

Σέ μιά τέτοια διάβαση, ἄγρυπνος φύλακας ἦταν ἓνας ἄνδρας ἀρκετά γηραιός ἀλλὰ πολὺ ἔμπειρος καὶ εὐσυνείδητος.

Ἐνα μεγάλο παλιὸ ρολοῖ ἀκριβείας ἦταν ὁ ἀχώριστος σύντροφός του. Ἐπάνω του κάρφωνε τὰ μάτια του ἅπειρες φορές μέρα καὶ νύχτα, γιατί ἔπρεπε μέ ἀκρίβεια νὰ σηματοδοτεῖ σέ τακτὰ χρονικά διαστήματα τὰ διερχόμενα τραῖνα. Ἀπὸ τὸ φυλάκιό του, πού ἀποτελοῦσε καὶ τὴν μικρὴ του κατοικία, ἔβλεπε καὶ ἔλεγγε τὴν μεγάλη γέφυρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποία περνοῦσαν τὰ τραῖνα.

Ἐκείνη τὴν ἀξέχαστη ἡμέρα, πλησίαζε ἡ ὥρα πού θὰ διερχόταν ὁ μέγας ἐπιβατικός συρμός, ὁ ὁποῖος λόγῳ τοῦ πολέμου ἦταν ἐπιτεταγμένος καὶ μετέφερε καὶ στρατὸ στά σύνορα τῆς χώρας, ὅπου μαινόταν ὁ πόλεμος.

Ξαφνικά, μπροστά στά ἔντρομα μάτια τοῦ γερο-φύλακα ἐκτυλίχθηκε τὸ μεγάλο κακό. Μέσα σέ μιά ἐκτωφαντικὴ ἔκρηξη ἡ γέφυρα τινάχτηκε στὸν ἀέρα! Μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἔκπληξη ὁ φύλακας, μέ ἀγωνία κοίταξε τὸ ρολοῖ. Τὸ τραῖνο σέ λίγο ἔφθανε! Ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσει ἐγκαίρως, γιὰ νὰ ἀνακόψει ταχύτητα καὶ νὰ σταματήσει πρὸ τῆς κατεστραμμένης γέφυρας,

ἄλλιῶς τό ἀποτέλεσμα θά ἦταν τραγικό γιά τούς
ἐκατοντάδες τῶν ἐπιβατῶν!...

Ταραγμένος ἔτρεξε νά πάρει τίς κόκκινες
σημαῖες γιά νά δώσει τό σῆμα τοῦ κινδύνου καί
νά σταματήσει τόν συρμό. Ἀλλά μέ φρίκη εἶδε ὅτι
ἔλειπαν! Ἄνθρωποι τοῦ ἐχθροῦ εἶχαν φροντίσει
νά τοῦ τίς ἀφαιρέσουν, ὥστε νά πραγματοποιηθεῖ
τό μεγάλο ἐγκλημα πού ἐτοίμασαν. Ἦξεραν ὅτι
σ' ἐκείνη τήν ἐρημιά δέν θά μποροῦσε ὁ φύλακας
νά βρεῖ κάποια λύση. Πράγματι, ἐκεῖνος γεμά-
τος θανάσιμη ἀγωνία ἔφαχνε νά βρῇ ἕναν τρόπο,
ένα ἄλλο κόκκινο πανί ἢ χαρτί κόκκινο γιά νά σώ-
σει τό τραῖνο καί τούς ἐπιβάτες του. Δέν ὑπῆρχε
ὅμως τίποτε καί τό τραῖνο πλησίαζε!

“Θεέ μου!... Θεέ μου!...” φώναξε σάν ἄνθρωπος
πίστεως πού ἦταν καί ζήτησε τήν βοήθεια τοῦ
Παντοδύναμου Θεοῦ. “Φώτισέ με τί νά κάνω!
Σῶσε τούς ἀνθρώπους, Κύριε!” Τότε φωτίστηκε ἡ
σκέψι του. Βγάζει τό λευκό του πουκάμισο καί
μέ μιά ἀπίστευτη γενναιότητα χαράζει μέ τό
μαχαῖρι του τίς φλέβες τοῦ χεριοῦ του!! Ἄλικο
κόκκινο τό αἷμα του ἄρχισε νά ἀναβλύζει! Χωρίς
νά δειλιάσει, τό σκούπιζε συνέχεια μέ τό ἄσπρο
του πουκάμισο. Σέ λίγο ἡ μεγάλη του ἐπιφάνεια
εἶχε γίνει κατακόκκινη!

Τό τραῖνο ἤδη ἀκουγόταν καθαρά. Μέ τό
ὄνομα τοῦ Θεοῦ στό στόμα του, γιά νά τοῦ δώ-
σει δυνάμεις, βγήκε καί στάθηκε ἐπάνω στίς

ράγες κουνώντας μέ αγωνία τήν κόκκινη από τό αίμα του αὐτοσχέδια σημαία! Μέ τήν Χάρι τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος βοηθεῖ καί βραβεύει κάθε ἄνθρωπο, πού Τόν μιμεῖται στήν αἱματηρή Θυσία Του, ὁ μηχανοδηγός τήν τελευταία στιγμή εἶδε τήν κόκκινη σημαία καί σταμάτησε λίγο πρό τῆς κατεστραμμένης γέφυρας! Ὁ ἴδιος ἀλλά καί οἱ ἐπιβάτες δόξασαν τόν Θεό πού τούς ἔσωσε ἀπό βέβαιο θάνατο.

Ὅταν ἀναζήτησαν τόν φύλακα γιά νά τόν εὐχαριστήσουν, τόν βρῆκαν πλέον πεσμένον κάτω ἀπό τήν ἐξάντληση τῆς αἰμορραγίας. Στά χέρια του κρατοῦσε ἀκόμη τό αἱματοβαμμένο πουκάμισο! Τότε κατάλαβαν τήν μεγάλη θυσία καί δέν ἔμεινε μάτι ἀδάκρυτο. Προσπάθησαν νά τόν βοηθήσουν, ἀλλά ἡ ἐξάντληση εἶχε προχωρήσει. Παρ' ὅλ' αὐτά ὅμως, στά χλωμά του χεῖλη ἄνθιζε ἓνα εὐτυχισμένο χαμόγελο! Ἡ θυσία του δέν εἶχε πάει χαμένη.

Ἔχει τόση Θεϊκή γλυκύτητα ἡ θυσία!...

Σάν θά φεύγω...

Θεέ μου!

Τήν πιό μεγάλη Χάρη
θέλω νά ζητήσω,
ἄν καί -τ' ὁμολογῶ-
δέν μπόρεσα ποτέ
νά Σέ εὐαρεστήσω.

Σάν πλάσμα Σου ὅμως,
σάν εἰκόνα Σου,
σάν μιά πνοή δική Σου,
στήν ἔνθερμη ἱκεσία μου
ανοίγει δρόμο ἡ Χάρις Σου,
ἡ ἄφατη στοργή Σου.

Θά 'θελα, Πλάστη μου ἀκριβέ,
σάν ἔρθει ἐκείνη ἡ ὥρα,
πού Ἄγγελος θά μ' ὀδηγεῖ
στοῦ Οὐρανοῦ τήν χώρα,
ὁ φόβος τήν ἀγάπη μου
γιά Σέ, νά μή νικήσει·
ἡ συντριβή, μόνον αὐτή
σεμνά νά τήν στολίσει. Ἀμήν.

(ἀπό τήν ποιητική συλλογή
"Ἐσπερινοί στοχασμοί")

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'

Αυτοθυσίες στα Χρόνια μας

Εὐλογημένη αὐταπάρνηση

Ἡ αὐταπάρνηση μᾶς ἀνεβάζει σέ θεῖες σφαῖρες, μᾶς ἐξασφαλίζει τήν εὐαρέσκεια τοῦ Θεοῦ καί τήν συμπόρευση μαζί Του. “Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν” (Μάρκ. 8, 34).

Αὐτήν τήν εὐλογημένη αὐταπάρνηση ἐπέδειξε ἓνας νέος ἄνδρας βιοπαλαιστής πρὶν μερικά χρόνια, ἀποδεικνύοντας πῶς ὁ γνήσιος Ἕλληνας ἔχει μέσα στοῦ αἵμα του τήν εὐσπλαγχνία, τό φιλότιμο, τήν ἀνδρεία.

Ὁ ἀτομισμός, τό τέρας αὐτό τοῦ ὀρθολογισμοῦ καί τῆς ἀθεΐας, οὔτε στήν ζούγκλα τῶν θηρίων εἶναι ἀνεκτός. Πόσο μᾶλλον ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν Θεό τῆς θυσιαζομένης ἀγάπης, ἀλλά καί ἀπό τίς χριστιανικές κοινωνίες. Ὁχι βέβαια τίς φευτοπολιτισμένες, πού νομίζουν πῶς πολιτισμός εἶναι μόνον νά κατασκευάζουν μηχανήματα καί νά κάνουν συνέδρια ἐπὶ συνεδρίων χωρίς κανένα ἀποτέλεσμα!

Λοιπόν, μία ἡμέρα πού ὁ φτωχός αὐτός βιοπαλαιστής ταξίδευε στήν Ἐθνική ὁδὸ Ἀθηνῶν-Πατρῶν, μέ τό φορτηγὸ τῆς ἐταιρείας πού ἀντιπροσώπευε, (ἐκατοντάδες χιλιόμετρα ἔκανε

κάθε μέρα γιά νά βγάλει τό ψωμί τῆς οἰκογένειάς του) εἶδε μέ φρίκη ἕνα ἰδιωτικό αὐτοκίνητο στήν ἄλλη λωρίδα τοῦ δρόμου νά φεύγει ἀπό τήν πορεία του καί τελικά νά ντελαπάρει καί νά ἀναποδογυρίζει!

Διερχόμενα αὐτοκίνητα σταμάτησαν καί κοίταζαν τό θέαμα! Μέσα στό αὐτοκίνητο ἦταν ἐγκλωβισμένος ἕνας ἀρκετά νέος ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ζαλισμένος κι ἀπό τό χτύπημα δέν μποροῦσε νά βγεῖ. Κανένας ὅμως δέν τόν πλησίαζε νά βοηθήσει!

Ὁ καλόκαρδος βιοπαλαιστής περί τοῦ ὁποίου γράφουμε, σταμάτησε ἀμέσως τό φορτηγό στήν ἄκρη τοῦ δρόμου κι ἔτρεξε κοντά στό ἀναποδογυρισμένο Ι.Χ. Προσπάθησε νά ἀνοίξει, ἀλλά οἱ πόρτες εἶχαν φρακάρει! Οἱ ἄλλοι ἐν τῷ μεταξύ πού κοίταζαν ἀπό μακριά, ἄρχιζαν καί τοῦ φώναζαν:

-Φύγε, βρέ χαζέ, φύγε ἀπό κεῖ! Φύγε!

(Υπῆρχε κίνδυνος ἀπό στιγμή σέ στιγμή νά ἐκτραγεῖ τό τεπόζιτο τῆς βενζίνης!)

Ἐκεῖνος, κινημένος ἀπό τήν ὁρμή τῆς φιλανθρωπίας, οὔτε πού τούς ἔδινε σημασία. Ἐπιασε μέ τά δυνατά του χέρια τό χεροῦλι τῆς πόρτας καί δίνοντας μιά γερή κλωτσιά στό πλευρό τοῦ αὐτοκινήτου, μέ τήν βοήθεια τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ἀνοίξε καί ὁ γενναῖος σωτῆρας ἔσυρε τόν εὐτυχῶς ἐλαφρά χτυπημένο

ἄνδρα στήν ἄκρη τοῦ δρόμου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἦρθε ἡ ἀστυνομία καί μόλις ὁ διασωθείς βρέθηκε ἀσφαλῆς στά χέρια τῶν ἀστυνομικῶν, ὁ βιοπαλαιστής αὐτός πού, σύν τοῖς ἄλλοις δέν ἤθελε “εὐχαριστῶ” καί “μπράβο” γιά τήν πράξη του, ἀνέβηκε στό φορτηγό ἀπαρατήρητος, ἕτοιμος νά φύγει. Ἐκείνη τή στιγμή ἀκούστηκε μιά ἔκρηξη καί φλόγες τύλιξαν τό ἀναποδογυρισμένο αὐτοκίνητο! Ἄν δέν εἶχε προλάβει νά φύγει, καταλαβαίνει κανεῖς τί θά γινόταν!

Ὡμως ὁ Θεός αὐτούς πού ξεχνοῦν τόν ἑαυτό τους γιά νά βοηθήσουν ἄλλους, πάντοτε τούς σκεπάζει. Ἄς ἔχει δόξα εἰς τούς αἰῶνας!

Ἡ ὁμορφιά τῆς εὐσπλαγχνίας

Πάσχα 2002. Σέ μιά ἐργατική συνοικία μέ ἀπλούς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι ὅμως

διατηροῦσαν τὴν ἀνθρωπιά καὶ τὴν καλωσύνη
τους, συνέβη τό ἐξῆς γεγονός.

Ἀνάμεσά τους ζοῦσε μιά οἰκογένεια ἀπό
πολλές πλευρές σταυρωμένη. Ὁ πατέρας πρὶν
ἀπὸ ἓνα χρόνο εἶχε φύγει γιὰ τὸν Οὐρανὸ κα-
τόπιν μιᾶς μαρτυρικῆς ἀσθενείας. Στό σπίτι τό
θλιμμένο ἔμεινε ἡ μητέρα, ἡλικιωμένη κι αὐτή,
παράλυτη ψυχικά καὶ σωματικά, καὶ ἡ κόρη της,
χτυπημένη κι αὐτή ἀπὸ διάφορα περιστατικά τῆς
ζωῆς της καὶ μέ σοβαρὴ πάθηση τοῦ ἥπατος.

Συγγενεῖς ἐκεῖ κοντά δέν ὑπῆρχαν. Ἐρημιά
καὶ θλίψη, πού τίς νοιώθει ὁ ἄνθρωπος πρὸ ἔντονα
τίς μεγάλες γιορτάσιμες ἡμέρες. Ποιὸς νά βοηθή-
σει αὐτές τίς δύο ψυχές, νά σηκώσουν τὸν σταυ-
ρὸ τῆς θλίψεως; Ποιὸς νά τοὺς δείξει ἐνδιαφέρον
καὶ νά τοὺς πεῖ τό οὐράνιο μήνυμα τῆς χαρᾶς, τό
“Χριστὸς ἀνέστη”;

Κι ὅμως, σ’ αὐτὴ τὴν φτωχογειτονιά, ὑπῆρχε
κρυμμένος ἓνας μικρὸς Κυρηναῖος. Ἐνας
Κυρηναῖος μέ τὴν μορφὴ μιᾶς φτωχῆς ἀλλὰ
καλῆς Χριστιανῆς χήρας. Ἐμενε ἐκεῖ κοντά σ’
ἓνα χαμόσπιτο μέ τὴν κορούλα της καὶ ὅλη κι ὅλη
ἡ παρουσία της ἦταν δύο τρεῖς κοτούλες.

Αὐτὸς ὁ συμπαθέστατος Κυρηναῖος, τίς
τελευταῖες ἡμέρες πρὸ τοῦ Πάσχα, κοίταζε μέ
ἀγωνία τὴν φωλιά τῶν κοτῶν καὶ εὐχόταν μέσα
της νά τῆς γεννήσουν μέχρι τό Πάσχα ἔστω δύο
αὐγά, πού πολὺ τά χρειαζόταν... Τελικά, τό Με-

γάλο Σάββατο τό πρωί, ἀκούστηκαν στό κοτέτσι
τά χαρούμενα κακιαρίσματα ἀπό τίς κοτούλες.
Πανευτυχής ἡ φτωχή χήρα πῆρε στά χέρια της
τά δύο πολυπόθητα αὐγά! Τά ἔβαψε μέ τό λαμπε-
ρό κόκκινο χρῶμα τῆς ἀναστάσιμης χαρᾶς καί
ἀνήμερα τό Πάσχα, κατά τό μεσημέρι, χτύπησε
τήν πόρτα τοῦ πονεμένου σπιτιοῦ.

Ὅταν ἀνοιξε ἡ ταλαίπωρη κόρη, βρέθηκε
μπροστά στό γλυκό φωτεινό πρόσωπο τῆς γερό-
ντισσας χήρας, πού τό στόλιζε τό χαμόγελο τῆς
ἀγάπης της. Τήν καλωσόρισε καί τήν ὁδήγησε μέ-
χρι τό κρεβάτι τῆς ἄρρωστης. Ἐκεῖ, κρατῶντας
στά χέρια της τά δύο κόκκινα πασχαλινά αὐγά,
ἔδωσε ἀπό ἓνα στήν μάννα καί στήν κόρη καί
εὐχήθηκε μέ τήν ζεστή καλωσυνάτη φωνή της:

-- Χριστός ἀνέστη, κυρα-Σοφία μου, χρόνια πολ-
λά!

Αὐτό τό “Χριστός ἀνέστη” τῆς εὐσπλαγχνης
χήρας εἶχε τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ μέσα του καί
διέλυσε τό σύννεφο τῆς θλίψης τῶν δύο αὐτῶν
ψυχῶν. Τήν ἀντιχαιρέτησαν, τήν φίλησαν καί στά
πονεμένα πρόσωπά τους ἄνθισε τό χαμόγελο τῆς
ἀναστάσιμης ἐλπίδας.

Ὡ, καλή ψυχούλα! Μακαριστή χήρα γε-
ρόντισσα, τί ἀμοιβή σέ περιμένει στόν Οὐρανό
γι’ αὐτά τά δύο αὐγά, τά μοναδικά πού εἶχες
καί πού τά χάρισες, καί γι’ αὐτή τήν ἐπίσκεψη
ἀγάπης πού ἔκανες ἐκεῖνο τό Πάσχα! Ὡ, στ’

ἀλήθεια ὁ Παράδεισος θά εἶναι ἀνοιχτός γιά τίς
εὐσπλαγχνες ψυχές. Τό εἶπε ὁ Κύριος. Ἄς μὴν τό
λησμονοῦμε...

Αὐτοθυσία πατέρα

Συνήθως ἐπαινεῖται ἡ δύναμη τῆς μητρικῆς
ἀγάπης καί θυσίας. Ὅμως ἔχουμε καί περιστατι-
κά πού ἀριστεύς τῆς αὐτοθυσίας εἶναι ὁ πατέρας.
Ἐνα τέτοιο συγκλονιστικό περιστατικό συνέβη
στήν Πατρίδα μας πρὶν λίγα χρόνια.

Ἦταν ἐποχή δυνατῶν βροχῶν καί στά προ-
άστεια μιᾶς πόλεως ἓνα ξηροπόταμος αἰφνίδια
πλημμύρισε. Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἡρωϊκοῦ αὐτοῦ
πατέρα, ἐκείνη τῇ στιγμῇ περνοῦσε ἓνα μικρό
τσιμεντένιο γεφυράκι χωρίς στηθαῖο. Τό νερό
κάλυψε τό αὐτοκίνητο, ἔσβησε ἡ μηχανή καί βρέ-
θηκε ἔρμαιο μέσα στό φουσιωμένο ποτάμι! Ὁ
πατέρας ἀνοιξε τὴν πόρτα γιά νά ἀπελευθερωθεῖ
ἡ οἰκογένεια, ἀλλά ὀρμητικό τό νερό παρέσυρε
τό ἀγοράκι του, περίπου δέκα ἐτῶν. Ἡ μητέρα
κατόρθωσε καί ξέφυγε τόν κίνδυνο.

Ὅταν εἶδε ὁ πατέρας τό παιδί του νά χάνε-
ται μέσα τά θολά νερά τοῦ χειμάρρου, χωρίς νά
ὑπολογίσει τόν θανάσιμο κίνδυνο πού θά διερ-
χόταν, ἔπεσε μέσα στήν ὑγρή κόλασι, παρ' ὅτι
ὅσοι βρέθηκαν μπροστά στήν σκηνή αὐτή, τοῦ

φώναζαν νά μὴν τό κάνει. Ὅμως, μέ τήν δύναμη αὐτή πού δίνει μόνον ἡ ἀγάπη, ἐκεῖνος ἔκανε τό καθήκον του. Ἀλλά, παρὰ τίς ἀπεγνωσμένες του προσπάθειες, οὔτε τό παιδί μπόρεσε νά προφθάσει ἀλλά καί ὁ ἴδιος ἄφησε τήν τελευταία του πνοή μέσα στ' ἄφρισμένα νερά! Μιμήθηκε τόν Σωτῆρα Χριστό πού θυσιάστηκε κι Ἐκεῖνος γιά τό παιδί Του, τόν ἄνθρωπο!

Θεός ἅς ἀναπαύσει τήν ψυχή του , διότι μέ τήν θυσία του ἄφησε ἓνα αἰώνιο παράδειγμα αὐτοθυσίας καί ἡρωϊσμοῦ στά δύσκολα αὐτά χρόνια πού ὑπάρχει “λιμός” ἀγάπης.

Μιά ἡρωϊκή γιατρός.

Χειμῶνας στό Αἰγαῖο! Εἶναι πράγματι φοβερή ἡ δύναμη τῶν ἀνέμων καί τό ἀντάρσιασμα τοῦ

πελάγους, όταν ξεσποῦν καταιγίδες στό Αἶγαῖο. Κι ἂν καί τό καλοκαίρι εἶναι ἐπικίνδυνες, ἄς φανταστεῖ κανεῖς τήν ἔντασί τους τόν χειμῶνα.

Στά περισσότερα νησιά μας ὑπάρχουν γιά περιπτώσεις ἀνάγκης καί νοσοκομεῖα καί κέντρα ὑγείας, ἀλλά μερικά σοβαρά περιστατικά ἀπαιτοῦν τά ἔμπειρα συνεργεῖα γιατρῶν τῶν μεγάλων νοσοκομείων τῆς Ἀθήνας, τά ὁποῖα διαθέτουν καί τόν ἀνάλογο ἐξοπλισμό σέ ἱατρικά μηχανήματα τελειότερου τύπου.

Ἐνα τέτοιο σοβαρό περιστατικό συνέβη πρὶν λίγα χρόνια σ' ἓναν κάτοικο ἐνός ἀπό τά νησιά μας τῶν Κυκλάδων. Ἡ γιατρός προσπάθησε φιλότιμα νά βοηθήσει τόν ἀσθενῆ, ἀλλά δέν διέθετε τά κατάλληλα μέσα. Ἔτσι τόν ἐβλεπε νά σιγοπεθαίνει μέσ στα χέρια της. Ἡ εὐαίσθητη ψυχὴ της πόνεσε καί ἀποφάσισε, παρ' ὅλο πού ἐμαίνεται ἡ κακοκαιρία, νά ζητήσει εἰδικό ἐλικόπτερο, ὥστε νά μεταφερθεῖ ὁ ἀσθενής τό συντομώτερο σέ νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν.

Πράγματι, τό ἐλικόπτερο ὑπῆρχε γιά ὥρα ἀνάγκης στό νησί, καθὼς καί ὁ πιλότος. Οἱ ἄνεμοι ὅμως ἦσαν σφοδρότατοι. Μερικοὶ τοὺς ἀπέτρεπαν ἀπό τήν προσπάθεια διασώσεως τοῦ ἀσθενοῦς, βλέποντας τόν κίνδυνο πού θά διέτρεχε τό ἐλικόπτερο. Ὅμως ἡ ἥρωϊκὴ γιατρός ἀλλά καί ὁ πιλότος, μέ πραγματικὴ αὐτοθυσίαν ἀπετόλμησαν τό ταξίδι. Ἐβαλαν μέσα τόν ἀσθενῆ, μπῆκε καί

ἡ γιατρός γιά νά προσφέρει βοήθεια στόν ἀσθενῆ κατὰ τήν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, καί ξεκίνησαν.

Ἦταν ἓνα μαρτυρικό ἐφιαλτικό ταξίδι ἐπάνω ἀπό τά ἀφρισμένα κύματα τοῦ Αἰγαίου! Ὁ ἄνεμος βασάνιζε τό ἐλικόπτερο, πού πήγαινε σάν μεθυμένο. Παρ' ὅλ' αὐτά ἔφθασε στήν περιοχὴ τοῦ Σαρωνικοῦ. Ἐκεῖ ὅμως τό ἐλικόπτερο δέν ἄντεξε καί χάνοντας τήν πτητική του δύναμη, ἔπεσε μέσα στόν ταραγμένο Σαρωνικό, στήνοντας ἓνα ἄῤῥλο ὑπερκόσμιο μνημεῖο αὐτοθυσίας, θαυμαστό σέ Ἀγγέλους καί ἀνθρώπους! Ἀναμφισβήτητα Ἀγγελοι παρέλαβαν ἀμέσως τίς ἁγιασμένες ὀλοφώτεινες ψυχές τῆς ἡρωϊκῆς γιατροῦ, τοῦ γενναίου ἀνθρωπιστῆ πιλότου γιά νά τίς ὀδηγήσουν μπροστά στόν Θεό τῆς ἀγάπης καί τῆς Θυσίας. Μπροστά στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὅποιος στεφανώνει καί βραβεύει κάθε ἄνθρωπο πού Τόν μιμεῖται στήν ὑπέρατη θυσία τῆς ζωῆς γιά τήν σωτηρία τοῦ συνανθρώπου.

Νοερά ἄς πετάξουμε κι ἐμεῖς τά δάφνινα στεφάνια τοῦ θαυμασμοῦ μας ἐπάνω στά γαλάζια κύμματα τοῦ Σαρωνικοῦ καί ἄς φθάσουν οἱ προσευχές μας ἱκετευτικές στόν Χριστό μας νά πλουτίσει κι ἐμᾶς μέ τήν δύναμη τῆς θυσιαζομένης ἀγάπης. Ἀμήν.

Ένας ήρωϊσμός στή Ρούμελη

Ένα ακόμη περιστατικό συγκινητικής αὐτοθυσίας εἶναι καί τό ἀκόλουθο. Σέ μιά παραλιακή κωμόπολη τῆς Ρούμελης πρὶν λίγα χρόνια συνέβη τό ἐξῆς γεγονός:

Ήταν καλοκαίρι κι ἓνας νεαρός Ρουμελιώτης εἶχε πάει γιά νά κολυμπήσει σέ μιά περιοχή, στήν ὁποία λειτουργοῦσε καί κατασκήνωση παιδιῶν. Ήταν καλόγνωμο καί ἀγνό παλληκάρι καί μάλιστα ἤθελε νά γίνει μοναχός. Ὁ Θεός ὅμως τόν ἀξίωσε νά γίνει μάρτυρας γιά τήν ἀγάπη τοῦ πλησίον!

Καθώς λοιπόν ἔβγαине ἀπό τήν θάλασσα καί ἦταν πιά πολύ κοντά στήν ἀκτή, ἄκουσε σπαρακτικές φωνές καί ἓναν ἄνθρωπο κυριολεκτικά νά χτυ-

πιέται ἐπάνω σέ μιά γεννήτρια, ἡ ὁποία ἔδινε φῶς
στήν κατασκήνωση. Εἶχε πάθει ἤλεκτροπληξία!

Ἐκεῖνη τή στιγμή λειτούργησε μόνον ἡ
εὐγενική φιλεύσπλαγχνη καρδιά του, ὅχι ἡ λογι-
κή του. Ἐπρεπε νά σκεφθεῖ πῶς νά βοηθήσει τόν
ἄνδρα πού εἶχε πάθει ἤλεκτροπληξία σέ στιγμή
πού καί αὐτός ἦταν βρεγμένος ἀπό τήν θάλασ-
σα. Τίποτε ἀπό αὐτά! Ρίχτηκε νά βοηθήσει τόν
ἄνθρωπο πού σπάραζε μπροστά του καί πού τε-
λείωνε ἡ ἀντοχή τῆς καρδιάς του. Μέ μιά δυνα-
τή σπρωξιά τόν πέταξε μακριά καί τόν λύτρω-
σε ἀπό τήν θανάσιμη αἰχμαλωσία τοῦ ρεύματος.
Ὅμως, βρεγμένος καθὼς ἦταν, τραβήξε ὅλη τή
δύναμη τοῦ ἤλεκτρισμοῦ ἐπάνω του καί σέ λίγα
δευτερόλεπτα ἡ ὠραία αὐτή ψυχή ἔφυγε γιά τόν
αἰώνιο κόσμο τῆς Θείας ἀγάπης πού τόσο δυνατά
ἐνστερνίστηκε!

Αὐτά τά περιστατικά ἀποτελοῦν φωτει-
νά μετέωρα στόν σκοτεινό ἀτομισμό τῆς ἐποχῆς
μας. Εἶθε νά μεσιτεύει ὁ ἥρωας αὐτός τῆς ἀγάπης,
ὥστε νά πλουτίσει ἡ ἀνθρωπότητα ἀπό τήν Θεϊκή
αὐτή ἀρετή, γιατί ὑπάρχει μεγάλη φτώχεια. Πρέ-
πει νά τό παραδεχθοῦμε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

Ἀνεξικακία

Ἡ ἀρετή τῆς ἀνεξικακίας εἶναι μία ἀρετή μέ ἐξαιρετικό πνευματικό κάλλος! Εἶναι μίμηση τῆς Θεϊκῆς ἀνεξικακίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι μίμηση τῆς ἀνεξικακίας τῶν ἁγίων Μαρτύρων.

Ὁ ἄνθρωπος πού τήν ἔχει, κατακτᾷ τήν εὐαρέσκεια καί τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τήν ἐκτίμηση καί τήν παραδοχή ἀκόμη καί τῶν ἐχθρῶν του.

Αὐτά ἀποδεικνύει καί ἡ ἐπόμενη ἱστορία.

Θαυμαστή άνεξικακία

Συνέβη στήν Μόρφο τῆς Κύπρου κατά τίς μάχες πού δόθηκαν μεταξύ Ἑλληνοκυπρίων καί Τουρκικῶν κατά τήν ἀπόβαση τῶν δευτέρων στό νησί, τόν Ἰούλιο τοῦ 1974.

Σέ μία ἀπό τίς μάχες, λόγῳ μεγάλης ἀριθμητικῆς διαφορᾶς, οἱ Τούρκοι κατάφεραν καί αἰχμαλώτισαν δώδεκα Ἑλληνοκυπρίους. Μεταξύ αὐτῶν ἦταν κι ἓνας δάσκαλος τοῦ ὁποίου τό σπίτι βρισκόταν στήν περιοχή τῶν μαχῶν.

Ἐκεῖ τοὺς ὁδήγησαν, τοὺς ἔστησαν στόν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ καί περίμεναν νά ἔρθῃ ὁ ἀξιωματικός γιά νά τοὺς ἐκτελέσουν! Πράγματι, μετά ἀπό λίγο ἦρθε καί μπαίνοντας στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ πρόσεξε ἀπό πάνω του τήν πλούσια κληματαριά, ἀπό τήν ὁποία κρέμονταν λαχταριστά τσαμπιά σταφυλιῶν. Ἀπλώσε τό χέρι του κι ἔκοψε ἓνα καί, ἐνῶ ἦταν ἔτοιμος νά βάλει τίς πρῶτες ρῶγες στό στόμα του, ἄκουσε τόν δάσκαλο, πού στημένος κι αὐτός στόν τοῖχο περίμενε τήν ἐκτέλεσί του, νά τοῦ φωνάζει:

--Μή! Μή τό φᾶτε! Ἐχει δηλητήριο! Μόλις χθές τό ράντισα!

Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικός ἔμεινε κατάπληκτος μέ τό χέρι μετέωρο. Μετά, πέταξε τό σταφύλι καί κοίταξε συγκινημένος τόν δάσκαλο πού μέ τόση ἀνεξικακία τόν ἐμπόδισε ἀπό τήν θανατηφόρα τροφή, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν ἕτοιμος νά φωνάξει τό παράγγελμα τῆς ἐκτέλεσῆς του μαζί μέ τούς ἄλλους. Μέ σπασμένη φωνή ἀπ' τήν συγκίνηση τόν ρώτησε:

-- *Γιατί τό ἔκανες αὐτό; Εἶμαι ἐχθρός σου κι ἤμουν ἕτοιμος νά σέ ἐκτελέσω. Γιατί δέν μ' ἄφησες νά δηλητηριαστῶ;*

Ὁ δάσκαλος τότε, μέ ἥσυχη ταπεινή φωνή τοῦ εἶπε:

-- *Ἄς εἶσαι ἐχθρός μου, δέν θά μπορούσα νά σέ ἀφήσω νά πεθάνεις. Ὁ Χριστός πού πιστεύω, μᾶς ἔχει δώσει ἐντολή νά ἀγαπᾶμε τούς ἐχθρούς μας. Τώρα πού σέ λίγο θά παρουσιαστῶ μπροστά Του, τί θά Τοῦ ἔλεγα ἂν σέ ἄφηνα νά πεθάνεις;*

Ὁ Τοῦρκος ἔμεινε ἄφωνος. Ἡ ψυχή του ἀλλοιώθηκε, μαλάκωσε καί ἐθαύμασε τήν χριστιανική ἀνεξικακία! Τότε γύρισε πρὸς τούς στρατιῶτες του πού ἦσαν κι ἐκεῖνοι ἐντυπωσιασμένοι κι ἔδωσε τήν σωτήρια ἐντολή:

-- *Ἀφῆστε τους ἐλεύθερους ὅλους! Τούς χαρίζω τήν ζωή, γιά χάρη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν ἔβρισκα ἕναν Τοῦρκο μέ τέτοια μεγαλοψυχία, θά τοῦ φιλοῦσα τά πόδια!*

Ἑλληνική μεγαλοψυχία (ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς)

Τό περιστατικό αὐτό τό ἀφηγήθηκε στό ἀρχονταρίκι τῆς Ἱ. Μονῆς ἓνας ἡλικιωμένος προσκυνητής ἀπὸ τό Αἴγιο. Εἶπε:

“ Κατά τὴν γερμανοϊταλική κατοχή περί τό 1942 ἤμουν περίπου δώδεκα ἐτῶν. Γιά νά ἐξοικονομήσω κάτι γιά τὴν οἰκογένειά μου πού πεινοῦσε, ὅπως ἄλλωστε καί οἱ περισσότερες ἐλληνικές οἰκογένειες, ἔκανα θε-

λήματα στήν λαχαναγορά τοῦ Αἰγίου. Παρ' ὅλο πού
ἦμουν ἀδύνατος καί τालαιπωρημένος, φόρτωνα καί
ξεφόρτωνα ἐμπορεύματα μέ ἀμοιβή στό σχόλασμα νά
πάρω κανένα μαραμένο καί σχεδόν ἄχρηστο λαχανικό,
νά τό πάω στήν μάννα μου νά μᾶς ταΐσει.

Τό τί κλωτσιές εἶχα δεχτεῖ ἀπό τούς Ἰταλούς
στρατιῶτες πού διαφέντευαν τήν ἀγορά, δέν λέγεται.
Ἀλλά τί νά 'κανα; Ὅταν ἀργότερα ἄλλαξαν τά πράγ-
ματα καί καταδιώκονταν οἱ Ἰταλοί μέχρι θανάτου,
ζητοῦσαν ἔλεος ἀπό ἐμᾶς τούς Ἑλληνες γιά νά τούς
κρύψουμε καί νά τούς σώσουμε. Καί μεῖς τό κάναμε,
σᾶς διαβεβαιῶ, παρ' ὅτι μᾶς εἶχαν κι αὐτοί χιλιοβασα-
νίσει.

Συγκεκριμένα στήν δική μου οἰκογένεια πού
ἔμενε σ' ἓνα ἀγροτόσπιτο στήν ἄκρη τῆς πόλεως, ἓνα
ἀπόγευμα κατέφθασαν δύο Ἰταλοί στρατιῶτες σέ κακό
χάλι. Ταιλαιπωρημένοι, νηστικοί, μέ τήν ἀγωνία τοῦ
θανάτου ἀποτυπωμένη στά νεανικά πρόσωπά τους.

Ἡ μητέρα μου ταραχτήκε ὅταν τούς εἶδε. Κι ἐγώ
πού ἤξερα λίγα Ἰταλικά τούς ρώτησα τί θέλουν. Μέ
τρεμάμενη φωνή μᾶς παρακάλεσαν νά τούς κρύψουμε,
γιατί τούς κυνηγοῦσαν. “Ποῦ νά τούς κρύψουμε;”
ἀναρωτήθηκε ἡ μητέρα μου. “Θέλουν νά κρυφτοῦν
στόν ἀχυρῶνα;”

Ὅταν τούς τό εἶπα, κορυφώθηκε ἡ ἀγωνία τους
καί εἶπαν:

-- Νό, νό!

Κι ἔκαναν μία κίνηση πρὸς τόν λαιμό τους, δείχνο-

ντας πώς θά τούς σκοτώσουν, θά τούς σφάζουν!

Τούς λυπήθηκε ἡ ψυχὴ μου κι ἄς ἦταν ἐχθροί μας. Τούς παραχωρήσαμε λοιπόν τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς μάννας μου κι ἐμεῖς στριμωχτήκαμε στό ὑπόλοιπο σπί-
τι!

Τό βράδυ ἡ μητέρα μου -τό θυμᾶμαι σάν τώρα -εἶχε ὅλα κι ὅλα τέσσερα γεμιστά, γεμισμένα μέ πλη-
γούρι γιά μᾶς τὰ παιδιὰ (δέν ὑπῆρχε ρύζι). Κι ὅμως, προτίμησε νά τὰ δώσει στους δύο Ἰταλούς γιά βραδυ-
νό! Συγκινήθηκαν. Μιά κοίταζαν τό φαγητό καί μιὰ ἐμᾶς, πού ἡ ἀδυναμία μας ἦταν κάτι περισσότερο ἀπό ἐμφανής. Τελικά, ἀρνήθηκαν καί δείχνοντας μέ τό χέρι τους ἐμᾶς, εἶπαν:

--Δῶσε τα στά "πίκολα", δηλαδή στά μικρά, στά παιδιὰ.

Τὴν ἄλλη μέρα τό πρωί πῆραν κάτι ἀπλό πού τούς δώσαμε καί ἐτοιμάστηκαν νά φύγουν. Εὐχαριστοῦσαν θερμά τὴν μητέρα μου κάνοντάς της συνεχῶς ὑποκλίσεις. Ὁ ἓνας δέ ἀπό αὐτούς ἔβγαλε ἀπό τό χέρι του τό χρυσό ρολοῖ του καί τό πρόσφερε στήν μητέρα μου. Ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε μέ ἀξιοπρέπεια καί μοῦ εἶπε νά τοῦ πῶ πώς δέν θέλει τό ρολοῖ. Δέν θέλει πληρωμή γι' αὐτό πού ἔκανε. Ὅ,τι ἔκανε, τό ἔκανε σάν χριστιανή Ἑλληνίδα!

Οἱ Ἰταλοί ἔφυγαν δακρυσμένοι. Τούς συγκίνησε τό μεγαλεῖο τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς!..."

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Χριστιανική Ὑπομονή & Καρτερία

(Ἀλησμόνητα πρότυπα ὑπομονῆς)

Ὅταν ἡ ἀρετὴ τῆς ὑπομονῆς γίνεται ζωὴ

Ἄνθρωποι σοφοὶ τοῦ Θεοῦ εἶπαν: “ Ἡ
πιὸ ὑψηλὴ ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ
ἀπαραίτητη ἡ ὑπομονή!”

Ἀπαραίτητη προϋπόθεση σωτηρίας, πού
τὴν ἔθεσε ὁ Ἰδιὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριός
μας Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν κατέβηκε στὴν γῆ
γιά νά μᾶς σώσει. Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος,
οὗτος σωθήσεται (Ματθ. 10, 22), εἶπε. Καί
ἀλλοῦ: “ Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς
ψυχὰς ὑμῶν” (Λουκ. 21, 19). Αὐτά καὶ μόνον
τά Θεϊκά λόγια ἀρκοῦν γιά τὴν ἐπαλήθευση
τῶν ἀνωτέρω.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἀρετὴ κατ’ ἐξοχὴν τῶν
Χριστιανῶν. Σέ ὅλο της τό μεγαλεῖο ἀναφάνηκε
στοὺς πρώτους αἰῶνες τῶν διωγμῶν. Καί τί
δέν ὑπέμειναν οἱ Χριστιανοί! Ψυχικὸ καὶ σω-
ματικὸ πόνος ἀσύλληπτος γιά τίς ἀνθρώπινες
δυνάμεις. Κι ὅμως, ὑπέμειναν ἕως τέλους!

Πῶς κατορθώθηκε αὐτό; Μέσα στὴν Θεο-
χαρίτῳτῃ ψυχῇ τους, μέσ στό ἁγιασμένο σῶμα
τους βρισκόταν ὁ ΙΔΙΟΣ ὁ Χριστός καὶ νικοῦσε
γιά χάρη τους. Ἐκεῖνοι Τοῦ ἔδιδαν τὸν Θεῖο
ἔρωτα τῆς ψυχῆς τους καὶ τὴν ὁλοκληρωμένη
ἀπόφασί τους γιά θάνατο, κι Ἐκεῖνος
τούς χάριζε τὴν νίκη.

“Ὡδε ἡ ὑπομονή τῶν ἁγίων ἐστίν,
οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καί τήν
πίστιν Ἰησοῦ ” (Ἀποκ. 14, 12)!

Ἀνά τοὺς αἰῶνες αὐτό ἐξακολουθεῖ νά συμβαίνει. Σέ ὅλες τίς ἐποχές καί σέ ὅλες τίς μορφές τοῦ ἀνθρώπινου ἀγῶνα γιά τήν εὐαρέστηση τοῦ Θεοῦ καί τήν σωτηρία του ἀνθρώπου.

Μερικά τέτοια θαυμαστά περιστατικά πού ἔμειναν ἀνεξάλειπτα στήν μνήμη τῆς ψυχῆς τὰ ἀναπολοῦμε καί τώρα, γιά νά ἐνισχύσουν τόν πόθο γι' αὐτή τήν ἀρετή, πού τόσο μᾶς λείπει.

Ἀλησμόνητα πρότυπα ὑπομονῆς.

Θέλησε ὁ Θεός νά τά γνωρίσουμε καί νά τά ἀγαπήσουμε, ἀλλά καί νά ζήσουμε μαζί τους ἀριετά καλοκαίρια. Ἦταν μιά ὁμάδα ἡρωϊκῶν κοριτσιῶν τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων Πατρῶν, τήν δεκαετία 1978-1988.

Κοπέλλες ἀπό 25 ἕως 35 περίπου ἐτῶν, παράλυτες κυρίως στά πόδια καί μερικές καί στά χέρια, καθισμένες ἰσοβίως στά ἀναπηρικά καροτσάκια, ἀλλά τέλειες κατὰ τήν λογική καί μέ ἡρωϊκό καί εὐγενικό χαρακτῆρα. Ἦταν ὅλες ἀξιαγάπητες καί μέ τό παράδειγμα τῆς καρτερίας καί τῆς αἰσιοδοξίας τους, ἡ ὁποία πῆγαζε ἀπό τήν δυνατή πίστη στόν Χριστό, μᾶς ἔδιναν χαρά καί εὐχαρίστηση κατὰ τήν συναναστροφή μας, εἰδικά τούς θερινούς μῆνες, πού τίς φιλοξενούσαμε.

Ζούσαμε μαζί τους σάν ἀδέλφια. Στόν ἴδιο θάλαμο κοιμόμασταν, στήν ἴδια τράπεζα τρώγαμε, μέ κοινά σκεύη, χωρίς κανέναν διαχωρισμό. Μαζί προσευχόμαστε.

Ἀξέχαστες μένουν κάποιες κατανυκτικές νυκτερινές προσευχές στήν παρθενική ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς.

Οἱ πió γνωστές ἦταν περίπου δώδεκα. Αὐτές

πού κινουῦνταν λίγο τά χέρια τους, κεντοῦσαν ὑπέροχα κεντήματα, ἔργα ὑπομονῆς.

Ἄλλες ὥρες διάβαζαν ἢ τοὺς διαβάσαμε ἑμεῖς καί τίς ψυχαγωγούσαμε μέ ὠραῖες συζητήσεις, μέ λεπτό χιοῦμορ, μέ περιπάτους στήν ἀκροθαλασσιά. Μαζί τους χαιρόμαστε τήν θαλασσινή αὔρα καί τά ὠραῖα δειλινά τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου. Πολλές φορές τίς πηγαίναμε μέ τά καροτσάκια τους σέ μιά προβλήτα. Παίρναμε μαζί μας τό βραδινό φαγητό μας καί τρώγαμε δίπλα στήν γαλήνια καλοκαιρινή θάλασσα, κοιτώντας τίς βαρκούλες μέ τά πυροφάνια πού ψάρευαν στά ρηχά.

Οἱ συζητήσεις ἦταν ἐγκάρδιες, ἀλλά καί μέ περιεχόμενο. Συνήθως τελείωναν μέ γλυκύτατους ὕμνους πρὸς τόν Πανάγαθο Θεό, πού μᾶς ἀξίωνε τῆς πλέον γνήσιας χαρᾶς, ἐνῶ ἄλλοι ἔτρεχαν νά τήν βροῦν σέ πολυτελεῖς διακοπές... καί δέν τήν εὔρισκαν.

Αὐτοί οἱ ἐπίγειοι ἄγγελοι δέν εἶχαν πεῖ ποτέ "Γιατί, Θεέ μου νά συμβεῖ σέ μένα αὐτό;" Δέν τίς ἀκούσαμε νά παραπονεθοῦν, νά γογγύσουν, νά χαλάσει ἡ καλή τους διάθεση, νά ἰδιοτροπιάσουν. Μέ ὅλα ἦταν εὐχαριστημένες, χαμογελοῦσαν καί γελοῦσαν ἐγκάρδια σάν μικρά παιδιά. Κι ὅμως, ἦταν συνετές καί κυβερνοῦσαν καλά τόν ἑαυτό τους.

Ἀκόμη στ' αὐτιά μας ἀντηχεῖ τό κελαρυ-

στό γελάκι τῆς Μαίρης. Ἦταν μιά γλυκύτατη κοπέλα, σγουρομάλλα, μέ ἀνοιχτή καρδιά ἀλλά καί δυναμικό χαρακτήρα. Τά ἄδικα καί τ' ἀνάποδα δέν τά σήκωνε ἡ ψυχὴ της. Κι ὅμως, εἶχε μιά παιδική ψυχὴ, γεμάτη εὐγένεια κι εὐγνωμοσύνη.

Μαζί της στό ἄσυλο ἦταν καί ἡ ἀδελφοῦλα της, ἐξίσου ἀξιόλογη καί εὐγενική. Χαρακτηριστική ἦταν ἡ ἀγάπη πού ἔνωνε αὐτές τίς δύο ἀδελφές. Σίγουρα, ὅπως στόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἦταν μαζί, θά τίς ἀξιώσει ὁ δίκαιος Θεός, μαζί νά ζοῦν αἰωνίως στήν χαρά τ' Οὐρανοῦ. Ἦδη ἡ Μαίρη τήν ἀπολαμβάνει.

Ἀξιόλογη κοπέλα μέ δυνατή προσωπικότητα ἦταν καί ἡ Γεωργία. Ὁ Θεός τήν πῆρε ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ γιὰ τὴν χαρά τ' Οὐρανοῦ, ἀνήμερα Χριστοῦγεννα!

Ἀλλες κοπέλες ἦταν ἡ Ἑλένη ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, τῆς ὁποίας ἡ κατάστασις ἦταν ἀκόμη πιο δύσκολη, γιατί εἶχε ἀκαμψία. Κι ὅμως, ὑπέμενε ἀδιαμαρτύρητα τὸν σταυρό της.

Ὡς μνημονεύσουμε καί τὴν Παρασκευή,

μιά λεβεντόκορμη κοπέλα σάν κυπαρίσσι!
Ἀρρώστησε ἀπό τήν πολλή δουλειά τότε πού εἶχε
ξενιτευτεῖ στήν Γερμανία! Ὑπέφερε πολύ, ἀλλά
ἦταν σιωπηλή, καρτερική καί πολύ εὐγενής καί
εὐγνώμων.

Καλόψυχη κοπέλα ἦταν καί ἡ Γεωργία Π.
Αὐτή δυσκολευόταν πολύ στό νά μιλήσει. Ἦταν
σπαστική σέ μεγάλο βαθμό, μέ ἀποτέλεσμα
νά σηκώνει καί τόν σταυρό τῆς μειωμένης
ἐπικοινωνίας μέ τούς ἀνθρώπους. Κάποτε, μέ δυ-
σκολία ἄρθρωσε τό παράπονό της: “Ἐγώ δέν ἔχω
καμμία φίλη νά μιλῶ”! Ὡς πρὸς τό περπάτημα,
μέ δυσκολία καί ἀστάθεια, κάπως περπατοῦσε.

Ἄλλη ωραία ἀλλά πονεμένη ψυχὴ ἦταν ἡ
Μαρία. Ἐκτός τῆς ἀναπηρίας, εἶχε καί τήν ψυχὴ
πληγωμένη, γιατί οἱ γονεῖς της, ὅταν γεννήθηκε
καί εἶδαν ὅτι ἦταν ἀνάπηρη, τήν ἐγκατέλειψαν!
Μεγάλωσε μέσα στά νοσοκομεῖα καί τελικά κα-
τέληξε στό Ἄσυλο Ἀνιάτων.

Ἦταν πρόσχαρος καί δυνατός χαρακτῆρας.
Κατάφερε δέ καί σπούδασε, πηγαίνοντας στό
σχολεῖο μόνη της μέ ἓνα ἡλεκτροκίνητο καρο-
τσάκι πού τῆς χάρισαν! Προσφάτως ἔφυγε κι
αὐτὴ γιὰ τήν χαρά τ’ Οὐρανοῦ.

Τὸ ἀποκορύφωμα ὅμως τῆς καρτερίας ἦταν ἡ ὀλοκληρωτικὰ παράλυτη, στά χέρια καὶ στά πόδια, Εὐγενία, ὄνομα καὶ προῶγμα. Δέν ζητοῦσε ποτέ τίποτε. Τῆς ἔδινες νά πιῇ νερό; Ἔπινε. Τήν τάιζες; Ἐτρῶγε. Δέν τῆς ἔδινες; Δέν διαμαρτυροῦταν ποτέ, δέν ζητοῦσε ποτέ. Τήν ἔβαζες σέ σκιά; Σ' εὐχαριστοῦσε. Τήν ἔβρισκε ὁ ἥλιος ἐκεῖ πού ἦταν τό καροτσάκι της; Τό ὑπέμενε καρτερικά. Ἀξιοθαύμαστη ψυχὴ στ' ἀλήθεια! Κι ὅμως, ἡ σιωπὴ της ἔκρυβε πολὺ ὠραῖο περιεχόμενο, πολλή ἀγάπη!

Ὑπῆρχαν καὶ δύο ἀγαθοὶ καὶ πρόθυμοι Κυρηναῖοι ἀνάμεσά τους. Ἡ Βάσω καὶ ἡ Σία. Αὐτές εἶχαν μειωμένη ἀντίληψη, ἀλλὰ ἦταν σάν μεγάλα παιδιά. Ἐπειδὴ δέ κατὰ τίς σωματικές δυνάμεις ἦταν ἀρκετὰ δυνατές, ἦταν οἱ καλοὶ ἄγγελοι τῶν ὑπολοίπων. Ἀνά πᾶσα στιγμή τίς ἐξυπηρετοῦσαν σέ βασικὲς ἀνάγκες τους.

Αὐτές οἱ ἀγγελικὲς ψυχές, οἱ πρωταθλήτριες αὐτές τῆς καρτερίας, ἤδη τερμάτισαν τὸν μεγάλο ἀγῶνα τους καὶ βρίσκονται στήν χαρὰ τ' Οὐρανοῦ κοντὰ στὸν μεγάλο ἀγωνοθέτη Χριστό.

Ἡ ἀνάμνησή τους συγκινεῖ τήν ψυχὴ μας. Ὑπῆρξαν ἀλησμόνητα πρότυπα ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης. Ὑπέμειναν καὶ νίκησαν! Οὔτε σέ ψυχία-

τρος πήγαν οὔτε εἶχαν ψυχολογικά προβλήματα.
Ἡ ἀγάπη τους στόν Χριστό καί ἡ ἀνδρεία τους,
τούς χάρισε τόν Οὐρανό!

Εἶθε νά πρεσβεύουν καί γιά μᾶς μπροστά
στόν Θρόνο τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἀξιωθοῦμε κά-
ποτε νά ζήσουμε μαζί στήν χαρά τ' Οὐρανοῦ.
Ἀμήν.

Ἡ κυρά “Βασιλικούλα” ἡ Στερεοελλαδίτισσα

Ἕνα ἄλλο θαυμαστό πρότυπο ὑπομονῆς εἶναι
ἡ κυρά “Βασιλικούλα”, πού ἦρθε στό Μοναστή-
ρι, προσκυνήτρια τῆς Παναγιᾶς. Μικροσκοπική,
ἀποστεωμένη, σκεβρωμένη, θαρρεῖς σάν τά παλιά
σκαριά τά θαλασσοδαρμένα ἀλλά ἀνίκητα ἀπ’ τόν
χρόνο καί τήν ταλαιπωρία, ἔμοιαζε ἡ γριούλα πού
ἦρθε νά λειτουργηθεῖ τήν Κυριακή τῶν Μυροφό-
ρων στό μοναστήρι. Τά μάτια της μισοσβησμένα
ἀπό τόν “καταρράκτη”, φαίνονταν νά διαθέτουν
μιά ἄλλη ὄραση, πιό ὀξεία καί μακρινή.

Μετά τήν Θεία Λειτουργία ἄνοιξε τήν ψυχή

της καί βγήκαν οἱ θησαυροὶ τῆς καρδιᾶς της.

“Ἐξῆσα, εἶπε, ἓνα μαρτύριο στή ζωή μου, ἀλλά εὐχαριστῶ τόν Κύριο! Ἦμουν ὀρφανή καί μέ πάλι ντρέφε ἓνας θεῖος μου καί μοῦ ’δωσε ἓναν Γολγοθᾶ! Μιά ζωή ξύλο καί καταφρόνια. Ἔκανα αὐτό τό παιδί, ἀνάπηρο στό μυαλό (εἶπε κι ἔδειξε καθισμένον σέ μιά καρέκλα πιό πέρα ἓναν ἀνάπηρο πνευματικά μέ ἄσπρα μαλλιά.) Αὐτός εἶναι ὁ γυιός μου. Προσευχθεῖτε γι’ αὐτόν. Αὐτός θά μέ τραβήξει πάνω, στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ”!

Κάποια μοναχή τήν ρώτησε:

-- Τί νά κάνουμε γιά νά σωθοῦμε, νά κερδίσουμε τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, γιαιά;

-- Στήν ἔρημο, παιδί μου!

-- Ποιά εἶναι ἡ ἔρημος, γιαιά;

-- Νά βλέπεις καί νά μή βλέπεις, νά ἀκοῦς καί νά μήν ἀκοῦς, καί νά σιωπᾷς!

Ὅσοι τήν ἄκουγαν, θαύμασαν. Μόνον φιλοκαλικός Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας θά μπορούσε νά πεῖ αὐτά τά λόγια. (Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος).

Καί τελείωσε ἐπαναλαμβάνοντας:

-- Τήν Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ μήν χάσουμε, τήν Βασιλεία Του. Νά μᾶς τραβήξει ἐπάνω νά σωθοῦμε!...

Ένας άνεξίκακος καί υπομονετικός γέροντας.

Είναι πράγματι ψυχικός ἄθλος, ὅταν ἓνας ἄνθρωπος, ἐνῶ βρῖσκεται στήν γεροντική ἡλικία καί ἔχοντας μεγαλώσει παιδιά, καταλήξει σέ γηροκομεῖο, νά καταφέρει ν' ἀποβάλλει ἀπό τήν ψυχή του τήν πικρία τῆς ἐγκατάλειψης. Καί ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλά νά δικαιολογεῖ τά παιδιά του πώς δέν ἤθελαν νά τόν πᾶνε στό Γηροκομεῖο, ἀλλά τούς ἀνάγκασαν οἱ περιστάσεις!

Μεγάλη ἀρετή ἀνεξικακίας, καρτερίας, χριστιανικῆς μεγαλοψυχίας! Λίγοι ἀριστεύουν στό ψυχικό αὐτό ἄθλημα. Κι ὅμως, θά ἦταν τόσο ὠφέλιμο γιά τήν ψυχή τους νά τό ἐπιτύχουν ὅλοι! Ἀνεξάρτητα ἂν τά παιδιά πρέπει νά κάνουν τό πᾶν γιά ν' ἀποφύγουν αὐτή τή λύση, πού συνήθως πικραίνει πολύ τούς γονεῖς, στούς ὁποίους

ὀφείλεται τιμή, στοργή καί κατανόηση. Τό γῆρας εἶναι γεγονός πῶς ἔχει ἀνάγκη στοργικῶν Κυρηναίων καί ὄχι ἀδιάφορων καί μερικές φορές κι ἄσπλαγχνων ἐπαγγελματιῶν...

Πάντως, ὁ παπποῦς αὐτῆς τῆς ἀληθινῆς ἱστορίας ἦταν ἓνας ἀπ' αὐτούς τούς ἀγιασμένους γέροντες, πού εἶναι γεμάτοι στοργή, καρτερία, ἀνεξικακία! Ἐνας ἀπό τούς ωραίους ἀνθρώπους, πού τό γῆρας τονίζει τήν ψυχική τους ὁμορφιά καί τούς κάνει ἀγαπητούς στόν Θεό καί στούς ἀνθρώπους.

Μπῆκε λοιπόν ὁ παπποῦς στόν Οἶκο Εὐγερίας, ἓνα περιποιημένο κτίριο μέ μεγάλη αὐλή, ὅμως κλειστή μέ κάγκελα. Κατά εὐτυχῇ συγκυρία, τά ἐγγονάκια του τά ἔστειλαν σ' ἓνα δημοτικό σχολεῖο πού ἦταν λίγο πιά πέρα ἀπό τό Γηροκομεῖο. Ἐτσι ὁ παπποῦς ἔστηνε καρτέρι στά κάγκελα, πότε νά περάσουν γιά νά τά δεῖ!

Τά φώναζε κι ἐκεῖνα πλησίαζαν τά κάγκελα τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ Γηροκομείου, τόν χαιρετοῦσαν καί μέ τό παιδικό τους γέλιο τοῦ ἔφερναν τήν ἀνοιξη στήν πονεμένη του ψυχή. Περνοῦσε τό τρεμάμενο χέρι του ἀνάμεσα ἀπ' τά κάγκελα καί χάιδευε τά κεφαλάκια τους. Μετά ἐρχόταν ἡ σειρά τῶν ἐγγονῶν νά περάσουν τά παιδικά χεράκια τους ἀπό τά κάγκελα, νά ἀνοιξουν τίς φουχτίτσες τους γιά νά πάρουν τίς καραμέλλες πού κάθε πρωί τούς κερνοῦσε ὁ παπποῦς. Ποῦ

ἐξοικονομοῦσε τό καραμελλοσυσίτιο κάθε πρῶ-
τό παπποῦς; Ἀκόμη αὐτή ἡ ἀπορία παραμένει στά
ἐγγόνια του πού τώρα πιά κοντεύουν κι ἐκεῖνα νά
γίνουν παπποῦδες.

Κι ὁ Θεός αὐτή τήν ἀγιωσύνη τοῦ παπποῦ τήν
ἄμειψε. Τόν ἔβγαλε ἀπ' τά κάγκελα! Ἕνας ἀπό
τούς γαμπρούς του, πονόψυχος ἄνθρωπος καθώς
ἦταν, δέν ἀνέχτηκε ἄλλο αὐτή τήν κατάσταση.
Ἐπειτα ἔβλεπε καί τόν σιωπηλό πόνο τῆς γυναι-
κας του.

Καί μιά εὐλογημένη ἡμέρα πῆγε καί πῆρε
ἀπό τό Γηροκομεῖο τόν παπποῦ καί τόν ἔφερε
σπίτι. Ἄς ἦταν μικρό τό σπιτάκι του, ἡ ἀγάπη σέ
ὅλα δίνει λύσεις. Ἐτσι τά κάγκελα ἔφυγαν ἀπ'
τήν μέση καί τά ἐγγονάκια θρονιάζονταν ἄνετα
στά γόνατα καί στήν ἀγκυαλιά τοῦ παπποῦ!

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά φύγει γιά τόν Οὐρανό
ὁ ἀγαθός αὐτός ἄνθρωπος, ἔδωσε ὀλόψυχα τήν
εὐχή του σέ μικρούς καί μεγάλους. Κι ἀπ' ὅ,τι
φάνηκε, ἡ εὐχή του ἔπιασε!...

Ἡ μπαλάντα τῶν γηρατειῶν

Ζάν βάρκα πού τραβῆξαν στήν στεριά
καί σκεβρωμένη σ' ἀμμουδιά τήν ρίζαν,
ἔτσι κι ἐμένα τῆς ζωῆς τά γηρατειά
στῆς λησμονιάς τήν ἐρημιά τυλῖξαν.

Τό πέλαγος τῆς ἄπιαστης χαρᾶς
καί τήν πλατειά σάν θάλασσα
Ἀγάπη ἀγναντεύω,
μ' ἀγέραστη ἡ ψυχὴ μου λαχταρᾷ
κάποιο “ταξίδι” μακρυνό
πού νοσταλγῶ καί τό προσμένω.

Τί κι ἂν βουίζουν οἱ ἀνέμοι τοῦ πελάγου
καί μοναξιᾶς λυπητερά τραγούδια λένε,
καθὼς περνᾶνε παγεροί
μέσ' ἀπ' τά γέρικα σκαριά μου;
Γιὰ τήν χαρά τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ
ἀγέραστα εἶν' τά ὄνειρά μου!

(ἀπό τήν ποιητική συλλογὴ
“Ἑσπερινοὶ στοχασμοί”)

Ὁ μικρός τυφλός τῆς Θεσσαλονίκης

Μεταπολεμικά, σέ ἓναν ἀπό τούς οἴκους Τυφλῶν τῆς Θεσσαλονίκης, λειτουργοῦσε καί ἡ ἀνάλογη σχολή γιά τυφλούς καί εἰδικώτερα γιά τυφλά παιδάκια. Μερικά ἀπ' αὐτά ἦταν καί κωφάλαλα. Κι ὅμως, μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ πού ἀναπληροῖ τά ἐλλείποντα καί μέ τίς προσπάθειες μερικῶν ἐκλεκτῶν διδασκαλισσῶν γιά τυφλούς, συνεννοοῦνταν θαυμάσια καί ἔφτειαχναν χειροτεχνήματα, τά ὅποια οὔτε καί ἓνας ἀρτιμελής θά μπορούσε νά φτιάξει. Ὑπῆρξαν καί στήν Ἑλλάδα ὅχι μία ἀλλά πολλές “Ἄννου Σάλιβαν” *, οἱ ὁποῖες μέ ἀπροσμέτρητη ὑπομονή κι ἀγάπη βοήθησαν τυφλά παιδάκια.

Ἀνάμεσα σ' αὐτά ἦταν καί ὁ Πολύκαρπος,

περίπου δέκα ἐτῶν. Ἦταν καί τυφλός καί κωφά-
λαλος. Κι ὅμως, ἔφτειαχνε τὰ καλύτερα χειρο-
τεχνήματα. Ἐκανε πλεντές τσάντες ἐξαιρετικῆς
πλεντικῆς τέχνης!

Πλὴν τούτου ὅμως εἶχε μιά ψυχὴ εὐαίσθητη
καί γεμάτη ἀγάπη. Αὐτός πού εἶχε ἀνάγκη ἄμεσης
βοήθειας, εἶχε ὑπὸ τὴν προστασία του ἄλλα μι-
κρότερα παιδάκια! Τὰ πρόσεχε, τὰ συμβούλευε,
τὰ παρηγοροῦσε, τὰ περιποιόταν. Ὅλο τό προ-
σωπικὸ τῆς Σχολῆς εἶχε μείνει κατάπληκτο ἀπὸ
τὴν καλωσύνη αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Ὅπου βρίσκο-
νταν, διηγοῦνταν μέ θαυμασμό τὰ κατορθώματα
τῆς ἀγάπης του.

Ἡ πιό ωραία καί συγκινητικὴ σκηνή ἦταν
ὅταν περιποιόταν ὁ Πολύκαρπος τὸν μικρό του
φίλο Βελισσάριο, τοῦ ὁποίου μιά νάρκη κατέ-
στρεψε τό φῶς, τὴν ἀκοή καί ἔκοψε καί τὰ δύο
χεράκια του! Εἶχε ἀναλάβει τὴν προστασία του
καί τὴν περιποίησή του! Ἡ Διευθύντρια βεβαίω-
νε ὅτι οὔτε ἡ καλύτερη ἀρτιμελής νοσοκόμα δέν
θά τάιζε, δέν θά ἔπλενε, δέν θά χτένιζε μέ τόση
ἐπιμέλεια τό ἀνάπηρο παιδάκι! Ἡ σκηνή αὐτή
ἦταν ἀνεπανάληπτη...

Ἐτ' ἀλήθεια, τί δυνατότητες δίνει ἡ ἀγάπη!
Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη ἡ ἀληθινή, ἡ ἀγάπη ἡ ζωντανή, ἡ
ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ τὴν ἐγκατάλειψη τῶν ἀσθενῶν, τῶν γερό-

ντων, τῶν ἀναπήρων, πού πολλές φορές μένουν
νηστικοί, γιατί δέν μποροῦν νά φᾶνε μόνοι τους
καί οἱ νοσοκόμες τῶν ἰδρυμάτων δέν προλαβαί-
νουν κι αὐτές οἱ ταλαίπωρες νά τά προφθάσουν
ὅλα, τί λόγο θά δώσουμε στόν Θεό; Δέν εἶχαμε
χέρια νά τοὺς βοηθήσουμε; Δέν εἶχαμε μάτια νά
τοὺς δοῦμε καί νά τοὺς περιποιηθοῦμε; Ὁ Πο-
λύκαρπος εἶχε; Μήπως δέν εἶχαμε χρόνο; Γιά
ὅ,τι ἀγαπᾶμε καί ἐνδιαφερόμαστε, βρίσκουμε!
Ἄς εἴμαστε εἰλικρινεῖς καί ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἡ
ἀδιαφορία γιά τόν πόνο καί τήν δυσκολία τῶν συ-
νανθρώπων μας ἴσως μᾶς στοιχίσει τήν ἀπώλεια
τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ! Μή γένοιτο, Θεέ μου!

Ἐκεῖ θά μποῦν οἱ εὐσπλαγχνοί. Τό ἅγιο
Εὐαγγέλιο τῆς Κρίσεως τό τονίζει ἰδιαίτερα. Γιά
τοὺς ἄσπλαγχνους δέν θά ὑπάρξει τόπος στόν
Παράδεισο τοῦ Θεοῦ, “ δέν θά ὑπάρξει ἔλεος
γιά τόν μή ποιήσαντα ἔλεος ”! Ἐνας πιστός συνέ-
χεια προσευχόταν κι ἔλεγε:

“ Θεέ μου, Ἐσύ πού εἶσαι ἡ ἴδια ἡ Εὐσπλαγχνία,
ἀπάλλαξέ με ἀπό τόν ἀτομισμό,
μαλάκωσε τήν λίθινη καρδιά μου! ”

Ἀμήν.

(* Ἡ θαυμαστή δασκάλα τῆς τυφλῆς καί κωφάλαλης συγγραφέως Ἑλένη Κέλλερ.)

Οἱ δύο ζητιᾶνοι

Λέ μιὰ γωνιά περαστική
γέρος φτωχός ἔχει καθήσει.
Πολλοὶ περνοῦνε ἀπὸ κεῖ
καί ἴσως νά τόν ἐλεήσει
καμμιὰ ψυχή, πού ἔχει μάθει
νά συμπονεῖ τὰ ξένα πάθη.

Λέ λίγο ὅλος προσοχή
ἔφερε ἐκεῖ τὰ βήματά του
κι ἄλλος φτωχός. Τόν δυστυχῇ!
Μέ ὅλη τήν νεότητά του
ἔχει στό φῶς του μαύρη σκέπη.
Εἶναι τυφλός. Τυφλός! Δέν βλέπει.

Ὅμως καθεῖς τὰ γηρατιά
τά χιονοσκέπαστα λυπᾶται.
Στόν γέρο ρίχνουν μιὰ ματιά,
τόν ἐλεοῦνε οἱ διαβάτες.
Μά οὔτε ἓνας τους δέν δίνει
καί στόν τυφλό ἐλεημοσύνη.

Μέ πονεμένη τήν καρδιά
ἀνασηκώνεται νά πάη...
Ἄχ! θά περάση τή βραδυά
καί σήμερα χωρίς νά φάη.
Γι' αὐτό, τοὺς ἄλλους τί τοὺς νοιάζει;
Καί ὁ τυφλὸς ἀναστενάζει.

Μά νά! Κάποιος ζητᾶ
μές στὴν παλάμη νά τοῦ δώσει
χρήματα λίγα, μά ἀρκετά
ἓνα ψωμί γιὰ νά πληρώσει.

“Λοῦ εὔχεται ἡ φτωχή καρδιά μου,
τιμές καί δόξες, ἄρχοντά μου!”
εἶπεν ἐκεῖνος, ἐπειδὴ
τυφλὸς πού ἦταν δέν μποροῦσε
μέ δάκρυα χαρᾶς νά δεῖ
πὼς σπλαγχνικά τόν ἐλεοῦσε
ὁ γέρος· ἐλεῶντας πάλι,
καθὼς τόν ἐλεῆσαν ἄλλοι.

Μία φιλάνθρωπη επίσκεψη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ένα ἀπό τά μεγαλύτερα δῶρα τοῦ Κυρίου μας στὸν ἄνθρωπο, εἶναι ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀληθείας. Νά μὴν ἔχει ψευδαισθήσεις ὅτι εἶναι “ἅγιος”, ἀλλὰ νά γνωρίζει τὴν πραγματικὴ κατάστασι τῆς ψυχῆς του καὶ νά ζητάει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Τό γεγονός πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἀληθινὸ καὶ γράφτηκε πρὸς ὠφέλεια ὅλων σέ ἐπίσημο περιοδικό τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔτος 1956. Εἶναι ἐντυπωσιακὸ καὶ συγκινητικὸ μαζί.

“ Ένας ζηλωτὴς ἱεραπόστολος ἐργαζόταν στὴν ἐσωτερικὴ ἱεραποστολὴ καὶ βοηθοῦσε καὶ τὴν ἐξωτερικὴ μέ ἐντονὴ δραστηριότητα. Ἐτρεχε παντοῦ, ἔκανε κηρύγματα πού ἐνθουσίαζαν, προϊόντατο σέ φιλάνθρωπικὲς ἐκδηλώσεις, σέ ἐράνους, προήδρευε σέ φιλάνθρωπικοὺς συλλόγους κ.τ.λ. Κουραζόταν πολὺ, ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Τό ὄνομά του ἀκουγόταν πολὺ, ὄχι μόνο στὴν ἐνορία του, ἀλλὰ καὶ σέ ὅλη τὴν Μητροπολιτικὴ περιφέρεια.

Ένα ἀπόγευμα, ὅταν εἶχαν τελειώσει οἱ δραστηριότητες τῆς ἡμέρας, κάθισε κουρασμένος στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του καὶ σάν νά τὸν πήρε ἕνας

ἐλαφρὺς ὕπνος.

Τότε τοῦ φάνηκε πὼς ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου του καὶ μπῆκε μέσα ἓνας καλοντυμένος ξένος μέ πρόσωπο γλυκό καί φωτεινό. Κρατοῦσε στά χέρια του μερικά ὄργανα χημικοῦ ἐργαστηρίου καί ἡ ὅλη του ἐμφάνιση προξενοῦσε παράδοξη ἐντύπωση. Χαιρέτησε φιλικὰ τὸν ἱεραπόστολο καί τὸν ρώτησε:

--Πῶς πάει ὁ ζῆλος σου;

Στὴν ἐρώτηση αὐτὴ ὁ ἱεραπόστολος χάρηκε ιδιαίτερα, διότι ἦταν ὑπερήφανος γιὰ τὸν ζῆλο του! Εἶδε λοιπὸν πὼς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στήθος του μία συμπαγῆ μάζα, πού ἀκτινοβολοῦσε σάν χρυσάφι, τὴν ἔδωσε στό χέρι τοῦ ξένου καί τοῦ εἶπε μέ αὐταρέσκεια:

--Αὐτός εἶναι ὁ ζῆλος μου!

Ἐκεῖνος τότε τὴν πῆρε, τὴν ζύγισε προσεκτικὰ πάνω στὴ ζυγαριά του καί εἶπε σοβαρά:

--Ζυγίζει 50 ὀκάδες!

Ὁ ἱεραπόστολος σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ βάρος αὐτό. Ὁ ξένος ὅμως σημείωσε ἀνέκφραστος τὸ βάρος σέ ἓνα χαρτί καί συνέχισε τὴν ἐξέτασή του. Ἔσπασε τὴ μάζα ἐκείνη σέ κομμάτια, τὰ ἔλιωσε σέ ἓνα ρηχὸ δοχεῖο ἐπάνω στὴ φωτιά, καί μετὰ ξεχώρισε τὰ μέταλλα κατὰ εἶδος, ζυγίζοντάς τα προσεκτικὰ καί γράφοντας τὸ ἀντίστοιχο βάρος στό χαρτί.

Ὅταν τελείωσε, κτύπηξε τὸν ἱεραπόστολο λυπημένος καί τοῦ εἶπε μέ συμπόνοια:

--Εὐχόμαι νὰ σωθῇς. Ζήτησε ὅμως τὸ Θεῖο ἔλεος!

Τό βλέμμα τοῦ “ ξένου ” καί τά λόγια του, δημιουργήσαν στόν ἱεραπόστολο κάποια ἀνησυχία. Ἐτοίμηρε στά χέρια του τό χαρτί μέ τίς σημειώσεις καί διάβασε τά ἑξῆς:

Ἀνάλυσις τοῦ ζήλου τοῦ ἱεραποστόλου Χ.

Συνολικό βάρος: 50 ὀκάδες

Ἡ προσεκτική ἀνάλυση παρουσιάζει τά ἑξῆς στοιχεῖα:

Φανατισμός : 5 ὀκάδες

Προσωπική φιλοδοξία : 15 ὀκάδες

Φιλοχρηματία : 12 ὀκάδες

Ἐπίδειξις : 9 ὀκάδες

Τάσις πρός ἐπιβολήν καί κυριαρχία

πάνω στίς ψυχές : 6 ὀκάδες

Ἀγάπη πρός τόν Θεό : 2 ὀκάδες

Ἀγάπη πρός τούς ἀνθρώπους : 1 ὀκά

Σύνολο : 50 ὀκάδες!

Ὁ ἱεραπόστολος μόλις διάβασε τά ἀποτελέσματα τῆς ἐξετάσεως ἔνιωσε τά γόνατά του νά λυγίζουν. Ἀπό τήν ἀγωνία πού τόν κατέλαβε ὅλα σκοτείνιασαν μπροστά του καί φώναξε:

--Κύριε σῶσε με!

Ἐκεῖνη τή στιγμή ἄκουσε τόν ἀναστεναγμό τοῦ “ ξένου ” καθώς ἔβγαине ἀπό τήν πόρτα τοῦ γραφείου. Ἐριξε πάλι μιὰ ματιά στό χαρτί καί μέ ἔκπληξη

είδε πώς είχε πλέον μεταμορφωθεί σέ ἕναν ὁλοκάθαρο καθρέπτη πού ἀντικατόπτριζε τήν καρδιά του. Τότε συναισθάνθηκε καί ἀνεγνώρισε τήν κατάστασι τῆς ψυχῆς του καί ζητῶντας τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ξύπνησε μέ μιὰ κραυγή ἀγωνίας...

Ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα μέ “ συντριβή καρδίας ” ἄρχισε νά παρακαλεῖ τόν Κύριο νά τόν ἀπελευθερώσει ἀπό τό ἐγώ του. Μετά ἀπό ἐπίμονες προσευχές καί εἰλικρινῇ ἑξομολόγησι, ἔνοιωσε τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ νά πλημμυρίζει τήν καρδιά του.

Ἀπό τότε ἐργαζόταν μέ ταπεινοφροσύνη καί μέ πολλή εὐγνωμοσύνη ἔλεγε:

--Ὅταν μέ τό καλό πάω στόν οὐρανό κοντά στόν Κύριο, θά Τόν εὐχαριστήσω γι' αὐτή του τήν ἐπίσκεψή καί ἀποκάλυψή, γιατί μού φανέρωσε τόν ἀληθινό ἑαυτό μου καί μέ ἔβαλε στόν σωτήριο καί ὁμορφο δρόμο τῆς ταπεινῆς καί ἀγνῆς προσφορᾶς...”

Μήπως αὐτή τήν σωτήρια ἀνάλυση τοῦ ζήλου μας πρέπει νά ἐπιτρέψουμε στήν συνείδησή μας νά τήν κάνει καί σ' ἐμᾶς;

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ
ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

Ἐπιστροφή στήν ὠραία Ἑλλάδα,
στήν Ἑλλάδα τοῦ Χριστοῦ.

Τό μήνυμα τῶν Πατέρων μας

Ἐπιστροφή στήν ὡραία Ἑλλάδα, στήν Ἑλλάδα τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἑλλάδα τῆς ἀνθρωπιᾶς, τῆς ἐγκαρδιότητος, τῆς ἐντιμότητος, τοῦ φιλότιμου. Στήν Ἑλλάδα τῆς ὁμορφιᾶς, τῆς καλαισηθείας, τῆς λιτῆς ἀρχοντιᾶς, τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας.

Ὁ καθένας ἄς κάνει τό καθήκον του ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ἔναντι τῆς ψυχῆς του, ἔναντι τοῦ συνανθρώπου του. Εἶναι πιά καιρός, “καιρός τοῦ ποιῆσαι” τό θέλημά Του.

Ἡ ἐπιστροφή αὐτή δέν εἶναι ἀδύνατη καί μὴ πραγματοποιήσιμη. Μπορεῖ νά γίνει πολὺ εὐκόλα καί πολὺ γρήγορα, ἂν τήν ἀποφασίσει ὁ καθένας προσωπικά. Χωρίς νά κοιτάει πῶς ἐνεργεῖ ὁ ἓνας καί ὁ ἄλλος. Τό τιμῶνι τῆς ζωῆς μας εἶναι στά χέρια μας. Ἀπό ἐμᾶς ἐξαρτᾶται νά τό στρέψουμε ἀπό τήν ἐχθρότητα στήν ἀγάπη, ἀπό τήν κατάκριση στήν ἐπιείκεια, ἀπο τήν ἀπληστία στήν ὀλιγάρκεια, ἀπό τήν ἀχαριστία στήν εὐγνωμοσύνη, ἀπό τόν καταραμένο ἐγωϊσμό καί ἀτομισμό στήν ἀνθρωπιά καί στήν καλωσύνη.

Καί πάνω ἀπ’ ὅλα καί πρῶτο ἀπ’ ὅλα, νά φροντίσουμε νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τό βάρος τῶν ἐνοχῶν μας μέσα στό φιλανθρωπότατο

Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως. Ἀπό κεῖ
θὰ ἀρχίσει ἡ ἀλλαγὴ, γιὰ νά

προχωρήσει κανείς από την κάθαρση
τῆς ψυχῆς στήν συμμετοχή στό Μυστήριο τῆς
Ζωῆς, στό Μυστήριο τῆς Θείας Κοινωνίας,
πού θά φέρει τόν Χριστό μέσα μας. Τότε μέ
τήν Χάρι του θά ἔρθει ἡ ἡμερότης, ἡ γαλήνη,
ἡ ἀγάπη καί κάθε τι καλό καί ὠραῖο. Ἀλλιῶς,
μακριά από τόν Θεό, ὁ ἄνθρωπος ἀγριεύει καί
γίνεται ἓνα δυστυχισμένο ἄβουλο πλάσμα στά
χέρια τοῦ κακοῦ.

Περιθώρια γιά ἀναβολές καί ἀδιαφορία δέν
υπάρχουν πλέον. Αὐτό τό ἔχουν ἀντιληφθεῖ
ὅλοι. Ὅχι μόνον οἱ Ἕλληνες, ἀλλά ὁλόκληρη
ἡ ἀνθρωπότητα. Χωρίς ἡττοπάθεια, μέ πίστη
στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού παρ' ὅλη τήν
ἀμαρτωλότητά μας δέν ἔπαψε νά μᾶς σκεπά-
ζει, ἅς κάνει ὁ καθένας τήν προσωπική του
προσπάθεια. Ἔτσι θά σωθεῖ ὁ ἴδιος ἀλλά θά
βοηθήσει καί τό σύνολο.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν πεῖ:
“Ὅποιος στά χρόνια αὐτά ἀντισταθεῖ στό κακό
καί στίς αἱρέσεις, θά χαρακτηριστεῖ Μάρτυς
ἐξ Ἰσου ἑνδοξος μέ τούς ἁγίους Μάρτυρες τῶν
πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων!”

Ἰδιαίτερα πρέπει νά προσέξουμε τήν πα-
ναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τώρα θά πρέπει
νά δώσουμε κι' ἐμεῖς τίς “ἐξετάσεις” μας!

Μπροστά στήν ἀπαράδεκτη ἀσέβεια αὐτῶν
πού προσβάλλουν τήν μοναδικότητα καί
τό ἀπειροτέλειο τῆς Θεότητος

τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἃς ἀντιτάξουμε,
μέ τή Χάρη Του, ἀρραγῇ τήν Πίστη μας.

Ἐναντι αὐτῶν πού θέλουν νά ἐξισώσουν
“τήν ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ” μέ
ἀνθρώπινες ἤ καί σατανικές θρησκείες, ἃς
ὁμολογήσουμε τήν μοναδική Ἀλήθεια πού σώ-
ζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί ὅλους τοὺς λα-
οὺς:

“Εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός,
εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.”

(ἐκ τῆς Θείας Λειτουργίας)

Τό Θεϊκό μήνυμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ
Χριστοῦ περί ἐπαγρυπνήσεως καί μετανοίας
(Ματθ. 4, 17) εἶθε νά φθάσει βαθειά μέσ στήν
ψυχή μας καί νά μᾶς ἀφυπνήσει. Κι ἂν δέν
δώσαμε παράδειγμα ζωῆς, ἃς δώσουμε τουλά-
χιστον παράδειγμα μετανοίας.

Εἶθε, εὐχεσθε.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ
2. ΑΡΧΕΙΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΩΝ
Ι. ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ
3. ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ
4. ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ Π. ΔΑΝΔΡΑΚΗ
5. ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Β. ΜΑΘΑΙΟΥ
6. ΑΓΙΟΣ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ
7. Η ΕΥΧΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΡΩΤ.ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
8. ΤΑ ΚΑΤΑ ΠΑΤΜΟΝ ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ
9. ΑΓΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ
10. ΓΕΝΝΗΜΑ & ΘΡΕΜΜΑ ΡΩΜΗΟΙ ΣΕΒ. ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ
ΙΕΡΟΘΕΟΥ ΒΛΑΧΟΥ
11. ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ
12. ΓΕΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗ
ΣΤΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ
13. ΟΣΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΣ Ι. Μ. ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ
14. ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ
15. ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΙΚΕΣ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ 1988
16. ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ "ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ"
ΜΟΝΑΣΤ. ΑΔΕΛΦ. Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ
17. ΑΝΘΩΝΕΡΑ ΤΗΣ ΧΙΟΥ ΣΕΒ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΦΩΣΤΙΝΗ
18. ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ ΑΓΙΟΥΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
19. ΑΣΚΗΤΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΙΣΑΑΚ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
20. ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ ΙΕΡΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΤΟΜΟΣ Ε'
21. ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΜΟΝΑΧΙΚΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΩΣΗΦ
22. ΙΣΤΟΡΙΚΑ Δ' (ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ) ΠΑΤ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ
23. ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ Ι. Μ. ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ 1988

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΙΟ (ποίημα).....	3
ΕΙΣΑΓΩΓΗ (ΤΟ ΘΕΪΚΟ ΜΗΝΥΜΑ).....	7
ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ (ποίημα).....	11

ΜΕΡΟΣ Α'

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ.....	14
ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΜΕΣ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ (ποίημα).....	15
Η ΣΠΙΘΑ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ.....	16

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' : ΘΕΪΚΗ ΕΥΔΟΚΙΑ

“ΕΙΣΑΙ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΥΑ!”.....	19
Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.....	20
ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΦΩΤΙΖΕ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ!.....	23
ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΜΟΥ (ποίημα).....	25
Ο ΜΕΓΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.....	26
Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ ΤΗ Θ. ΚΟΙΝΩΝΙΑ.....	27
Η ΘΕΪΚΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.....	29
ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΣΟΥ (ποίημα).....	31

Η ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ ΤΗΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ

(Εμφανίσεις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
σέ παλαιά καί νεώτερα χρόνια)

ΟΦΘΑΛΜΟΦΑΝΩΣ ΚΑΙ ΜΕ ΑΙΣΘΗΣΗ ΨΥΧΗΣ.....	33
ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΗΣ.....	35
15η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 7.30 ΠΡΩΙΝΗ.....	38
“ΝΙΚΟ, ΠΟΥ ΠΑΣ;”.....	41
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΨΥΧΩΝ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ.....	43
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ (ποίημα).....	46
ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΘΑΥΜΑ.....	47
ΟΡΑΜΑ ΕΛΕΟΥΣ.....	48

“ΣΕ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΩ!”.....	49
ΣΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟ (ποίημα).....	52
“ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΦΩΝΑΖΕΤΕ”!.....	53
“ΤΑΠΕΙΝΟΙΣ ΔΕ ΔΙΔΩΣΙ ΧΑΡΙΝ”.....	54
ΠΕΡΙ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ (ἀγ. Ἰσαάκ Σύρου).....	55
ΠΑΛΗ! (ποίημα).....	56

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' :ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.....	58
“ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΤΟ ΠΑΙΡΝΩ ΕΓΩ”!.....	59
Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ (ποίημα).....	61
ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ ΣΤΗΝ ΕΥΒΟΙΑ.....	62
ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ (ποίημα).....	66
ΠΕΡΙ ΑΙΩΝΙΟΥ ΖΩΗΣ (ἀγ. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ).....	67
ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ (ποίημα).....	68
ΞΕΝΑΓΗΣΗ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ!.....	69
ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ (ποίημα).....	72
ΠΕΡΙ ΕΛΠΙΔΟΣ ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.....	73
“ΕΤΣΙ ΜΕ ΚΑΤΑΝΤΗΣΑΝ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ ΜΟΥ”.....	74
ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ.....	77
ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ (ποίημα).....	79
ΠΕΣ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ... ..	81
Η ΘΕΪΚΗ ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΗ.....	84
“ΚΟΡΗ ΜΟΥ, ΝΑ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ”.....	85
ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΑΔΙΚΙΑ.....	87
Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ (ποίημα).....	89
ΠΕΡΙ ΑΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΟΥ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ (ἀπ. Παύλου).....	90
ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΕΝΤΑΤΙΚΗΣ.....	91
ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΚΥΜΜΑΤΩΝ (ποίημα).....	93
Ο ΓΕΡΩΝ ΓΑΒΡΙΗΛ Ο ΡΩΣΟΣ.....	94
ΘΑ ΣΕ ΞΑΝΑΔΩ! (ποίημα).....	95
ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ.....	96
ΑΜΑ ΜΑΣ ΞΕΧΝΑΤΕ, ΠΕΦΤΟΥΜΕ ΧΑΜΗΛΑ!.....	99
“ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ, ΘΕΙΑ;”.....	100
ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΩΝ (ἀγ. Νεκταρίου).....	102

“ΜΕ ΕΒΓΑΛΕΣ ΑΠ’ ΤΟΝ ΑΔΗ!”	103
“ΜΕ ΥΜΝΩΔΙΑ!”	107
Ο ΚΑΛΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΛΗΣ Μ’ ΕΦΕΡΕ ΠΙΣΩ!”	108
ΕΓΩ, Ο ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΣ (ποίημα)	112
ΠΕΡΙ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ (άγ. Γρηγορίου Παλαμά)	113
ΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΣ ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ	114
“ΔΡΙΜΥΣ Ο ΧΕΙΜΩΝ”	116
ΙΚΕΣΙΑ (ποίημα)	117
Η ΜΟΥΣΙΚΗ Τ’ ΟΥΡΑΝΟΥ	118
ΛΟΓΟΙ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ	121
ΤΟΣΟ... ΛΙΓΟ (ποίημα)	122
ΟΠΩΣ ΚΑΠΟΤΕ	123
Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ	125
“ΕΛΑ ΝΑ ΣΟΥ ΔΕΙΞΩ”!	127
ΠΕΡΙ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ (Γέρ. Ίωσήφ Ήσυχαστοῦ)	129
ΣΥΝΕΒΗ Σ’ ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ	130
ΠΕΡΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΨΥΧΗΣ (άγ. Νεκταρίου)	135
ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΚΙΕΒΟ	136
ΒΡΑΔΥΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ (ποίημα)	139
ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ (άγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου)	140
“ΚΑΙ ΤΩΡΑ... ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ!”	141
ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΣΟΥ (ποίημα)	145

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' :ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

Ο ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ	148
ΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ	149
ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧ. ΜΙΧΑΗΛ	
ΣΤΟΝ Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ	151
ΔΙΑΣΩΣΗ ΠΟΛΕΩΣ	154
ΜΙΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΡΩΣΙΑ	155
Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΗ	161
“ΑΡΧΑΓΓΕΛΕ ΜΙΧΑΗΛ...”	163
ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ Η ΕΙΚΟΝΑ!	165
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΑΓΓΕΛΟΥΣ	167
ΧΑΙΡΕΤΟΥΣΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ!	169
“ΣΥΣΤΑΛΕΙΤΕ ΠΡΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ”	171
ΑΥΤΟΜΕΜΨΙΑ (ποίημα)	172

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' :ΑΜΕΤΑΝΟΗΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

ΑΜΕΤΑΝΟΗΣΙΑ.....	174
“ΕΣΤΙ ΘΕΟΣ!”.....	175
Η “ΜΗΤΕΡΑ” ΦΥΣΗ!.....	177
ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ.....	179
Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ.....	182
Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΟΙΞΗ....	185
ΣΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ (ποίημα).....	188

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' :ΑΓΙΟΦΑΝΕΙΕΣ

ΑΓΙΟΦΑΝΕΙΕΣ.....	190
Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ.....	192
“Σ’ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ”.....	194
ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ Μ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ.....	197
Ο ΑΪ - ΦΩΚΑΣ.....	199
ΜΙΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΓΙΟΦΑΝΕΙΑ.....	201

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' : ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΡΕΤΕΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΖΩΗ

ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ (ποίημα).....	206
ΘΕΪΚΗ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΓΑΠΗ.....	208
ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.....	211
ΘΕΪΚΗ “ΔΙΨΑ” (ποίημα).....	213
ΘΑ ΘΕΛΗΣΕΙΣ;.....	214
ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ ΣΥΜΒΑΤΙΚΗ Η ΚΑΡΔΙΑΚΗ ΑΓΑΠΗ;.....	218
“ΑΝ ΗΞΕΡΕΣ, ΜΑΝΑ”.....	220
ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ.....	222
Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ.....	226
ΜΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΗ ΑΝΑΒΟΛΗ.....	229
Η ΑΡΧΟΝΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.....	232
ΤΟ ΠΙΟ ΩΡΑΙΟ! (ποίημα).....	236
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ.....	238

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' : Η ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ

Η ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ.....	246
ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ.....	247
ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ (ποίημα).....	251
ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.....	252
ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ (ποίημα).....	255
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.....	256
ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ.....	260
Ο ΠΟΘΟΣ ΓΙΑ ΤΑ “ΑΝΩ” (ποίημα).....	263
ΠΑΡΑ 3'.....	264
ΣΑΝ ΘΑ ΦΕΥΓΩ (ποίημα).....	268

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' : ΑΥΤΟΘΥΣΙΕΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΣ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ.....	270
Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑΣ.....	272
ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΠΑΤΕΡΑ.....	275
ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΓΙΑΤΡΟΣ.....	276
ΕΝΑΣ ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΡΟΥΜΕΛΗ.....	279

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' : ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ

ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ.....	282
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ.....	284

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' : ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΥΠΟΜΟΝΗ

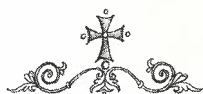
ΟΤΑΝ Η ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΖΩΗ.....	288
ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ ΠΡΟΤΥΠΑ ΥΠΟΜΟΝΗΣ.....	290
Η ΚΥΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥΛΑ.....	295
ΕΝΑΣ ΑΝΕΞΙΚΑΚΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ.....	297
Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ (ποίημα).....	300
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΦΛΟΣ.....	301
ΟΙ ΔΥΟ ΖΗΤΙΑΝΟΙ.....	304
ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.....	306
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΑΣ.....	311
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	314
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	315

Ἡ Ἱερά Μονή ἔχει ἐκδόσει
ἄλλα δύο βιβλία μέ σχετικά
θέματα:

Μηνύματα ἀπό τόν Οὐρανό

Ἐνα βιβλίο πού ἐνδιαφέρει
ὅσους ἔχουν ἀγαπημένα πρό-
σωπα στόν Οὐρανό, στόν
κόσμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί
ὅσους ἐνδιαφέρονται γιά τό
αἰώνιο μέλλον καί τήν χαρά
τῆς αἰωνιότητος. Ἐπίσης,
περιέχει κι' αὐτό Θαύματα τῆς
ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Νεώτερα Θαύματα τῆς Παναγίας στή Βαρνάκοβα καί ἱστορίες γιά τήν Αἰωνιότητα.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΤΗ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑ
καὶ ἱστορίες γιά τὴν αἰωνιότητα

Τό βιβλίο αὐτό περιέχει νεώ-
τερα θαύματα τῆς Παναγίας
καί ἐξιστόρηση γεγονότων πού
ἀποδεικνύουν τήν ὑπαρξί τοῦ
πνευματικοῦ κόσμου τοῦ Θεοῦ,
πού μᾶς περιβάλλει.

Στόν Χριστό μου

(Ἀπό φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός)

Τό πρωί Σ' ἀγαπῶ
σάν τό Φῶς Σου θά δῶ,
ἀπ' τὰ σπλάγχνα τῆς νύχτας
χαρωπό νά γεννιέται.

Τοῦ φωτός τό μεθῦσι
ἡ ψυχὴ μου σάν ζήσει,
τό χρυσό μεσημέρι
πάλι Ἑσένα λατρεύει.

Τό μαβί δειλινό
μυστικά νοσταλγῶ
πρός τό ἄκτιστο Φῶς
τό ταξίδι κοντά Σου.

Στ' ἀστροστόλιστο βράδυ,
σάν Νικόδημος πάλι,
τὴν ἀγάπη Σου ζῶ,
τό ἔλεός Σου ζητῶ.

(ἀπό τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
“Ἑσπερινοὶ στοχασμοί”)

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

“*Ὁ* Παράδεισος ἦταν ὅλος φῶς, ἀλλὰ φῶς
πρωτόγνωρο καί πολύ λαμπρό, πού καθώς
ἀκτινοβολοῦσαν τὰ λουλούδια,
ἔπαιρνε ἓνα ἀπαλό ρόδινο χρώμα.

Μιὰ Θεϊκὴ εὐωδία μέ διαδοχικὲς παραλλαγές
πλησίαζε τὴν ὄσφρησή μου καί μέ μεθοῦσε...
Πίστεψέ με, σοῦ λέω αὐτά καί φρίττω!...

Προχωροῦσα στά ἐνδότερα τοῦ τερπνοῦ
Παραδείσου καί νόμιζα πὼς δέν θά ξαναδῶ
τό σκοτάδι αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Δέν μπορῶ νά περιγράψω
τόν ἀνεξιχνίαστο πλοῦτο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ!”

(Εμπειρία τοῦ ἁγ. Ἀνδρέα τοῦ διὰ Χριστόν σαλοῦ)

“...ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί
οὗς οὐκ ἤκουσε καί ἐπὶ καρδίαν
ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός
τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.” (Α' Κορ. β' 9)